

ВЕЛИКА СРБИЈА

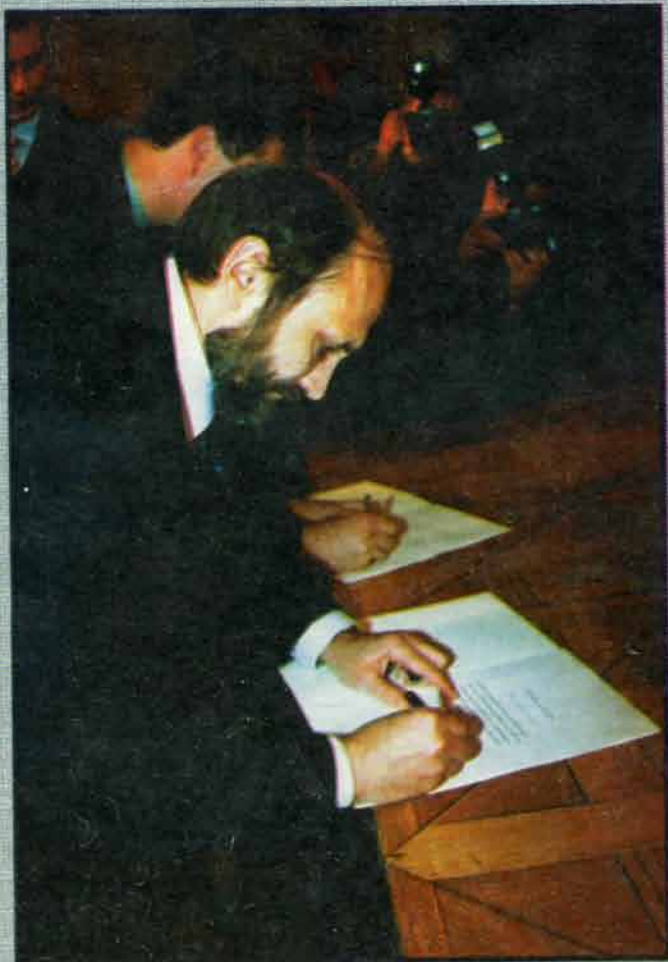

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 3 ДИНАРА

БЕОГРАД, ОКТОБАР 1999. ГОДИНЕ
ГОДИНА X, БРОЈ 671

**Др НИКОЛА ПОПЛАШЕН
ЛЕГИТИМНИ ПРЕДСЕДНИК
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**

**ОКУПАТОРИ И КВИСЛИНЗИ
НЕ МОГУ МЕЊАТИ ВОЉУ НАРОДА**

ПРЕЖИВЕТИ ГОЛГОТУ

Чак и кад се убијају припадници КФОР - а, а имају ту несрећу да говоре језиком који шиптарским злочинцима звучи српски, (бело)светски миротворци, њихови заштитници и покровитељи, спремни су да их оправдају на начин који највише говори о њима самима: "Мислили су да су Срби". Ова вербална брзоплетост Бернара Кушнера, шефа мировне мисије Уједињених нација на Косову и Метохији, поводом убиства бугарског војника из састава КФОР - а, које су починили шиптарски терористи, у ствари је најотвореније признање да су "пацифисти" НАТО, дојучерашњи агресори на српску нејач и градове, ступивши на свету српску груду, у ствари, отворили сезону лова на Србе.

Ову мучну, страшну истину, која би сваког човека планете потресла, ма на ком крају света се дешавала, Срби, нажалост, беспомоћно гледају, везаних руку да било шта предузму. У том саучесничком ћутању, чује се још само глас српских радикала, који отворено оптужују за злочин и геноцид над сопственим народом, у такозваном миру.

Врхунац миротворачке фарсе западњака свакако је срамна епизода са разоружањем такозване ОВК, окончана њеном трансформацијом у Косовски заштитни корпус!

И на другом крају српске земље, у Босни и Херцеговини, фашистичка харанга међународне заједнице против патриотских снага, Српске радикалне и Српске демократске странке, поприма сва обележја отворене диктатуре. Пред српске радикале Републике Српске постављају се немогући ултиматуми, да се одрекну својих највиђенијих функционера, који су на изборима заслужили поверење бирача, док се припадници Српске демократске странке притисцима и уценама сваке врсте "утерују" у колаборацију, табор окупаторских послушника, у исти

тор са озлоглашенима, Милорадом Додиком, Биљаном Плавшић, Живком Радишићем, којима је историја већ пресудила.

Ни такозвана србијанска опозиција, пошто је преко сваке мере одужила се "превратом" и показала се као сувише млака да српски народ уведе у наручени хаос и братуобилаштво, не ужива више милост својих западњачких налогодаваца и господара. Чак и она показује да држи до оно мало преосталог поноса, одбијајући гостопримство Европске уније, по цену дефинитивне пропасти у својој домовини.

С друге стране, економска и социјална беда грађана Југославије, најгласнији је сигнал власти да времена за околишање више нема. На реконструисаној Републичкој и Савезној влади је да озакони радикална, рационална решења, спроведе корените економске и друштвене реформе. Реалност је распршила све идеолошке и партијске заблуде и извршну власт довела пред свршено чин. Рецепти су познати: убрзање процеса приватизације, либерализација услова тржишног привређивања, пореске олакшице, једном речју, постављање државе на ноге.

Српски радикали активно учествују у политичком животу своје земље, партиципирајући у коалиционој власти и на нивоу Србије и СР Југославије. Трезвено и патриотски реагују на догађаје и евидентну друштвену кризу. Тек када се ствари називају правим именом, као што то чине њихови креативни кадрови, свежи људи у структури власти, способни да на овештале шаблоне утичу изнутра, називају се путеви који воде у будућност. О овим новим перспективама, за које је куцнуо час, сведочи и број "Велике Србије" који је пред вама.

Жана Живаљевић

• Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Главни и одговорни уредник: Синиша Аксентијевић • Заменик главног и одговорног уредника: Душан Весић • Помоћник главног и одговорног уредника: Јасна Олујић • Редакција: Момир Марковић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Жана Живаљевић, Огњен Михајловић, Весна Арсић, Коста Димитријевић, Ивана Ђурић, Драгољуб Стаменковић, Вељко Дукић, Александар Вучић, Весна Зобеница, Весна Марић • Техничко уређење, компјутерски прелом, дизајн и израда колора: Северин Поповић • Фоторепортер: Марко Полашен • Лектор: Зорица Илић • Штампана: НИГТИ "АБЦ ГРАФИКА" д. д. Влајковићева 8, 11000 Београд • Редакција прима пошту на адресу: "Велика Србија", Трг победе 3, 11080 Земун, • Рукописи се не враћају • Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

ГДЕ ПРЕДСЕДНИК - ТУ И КАБИНЕТ

Коалиција "Слога", заједно са муслиманским и хрватским посланицима у Народној скупштини Републике Српске, спроводила вишемесечну опструкцију сваког Поплашеновог предлога за мандатара. Непосредно пред агресију НАТО на Савезну Републику Југославију, Карлос Вестендорп донео одлуку о смени легално изабраног председника, др Николе Поплашена. Поплашен "крив" што се не одриче Југославије. Додик оптужује председника зато што је "у време агресије НАТО на СР Југославију желео сукоб са ИФОР-ом"! Одлуку о исељавању председника Републике Српске из кабинета у Банским дворима донела Влада. Холбруковање у Босни и Херцеговини – непогода за српство са непредвидивим последицама

У јесен 1998. године, по четврти пут откако је завршен крвави босански пир, грађани Републике Српске изашли су на биралишта како би указали поверење онима који ће их у наредном мандату заступати у Председништву Босне и Херцеговине, Народној скупштини Републике Српске и на челу српског ентитета. Иако су ово били први избори организовани у режији ОЕБС-а, благовременим указивањем на покушаје мани-

пулација и фалсификата, али и беспрекорном компјутерском контролом резултата, спречени су преступи са тежим последицама, те се може рећи да је спасена аутентична воља народа.

У земљи дубоких раскола, незараслих рана, непревладаних националних мржњи, Срби су се потрудили да компромисом ојачају патриотску опцију, као гарант очувања националног бића и опстанка. Иако су Српска радикална

и Српска демократска странка изашле самостално, са посебним листама за посланичке кандидате, врхунац слоге постигнут је решењем да се за будућег председника Републике Српске кандидује први човек српских радикала, др Никола Поплашен, а за члана Заједничког председништва Босне и Херцеговине Момчило Крајишник.

Иако се збрајање гласова и званично саопштење изборних резултата оте-

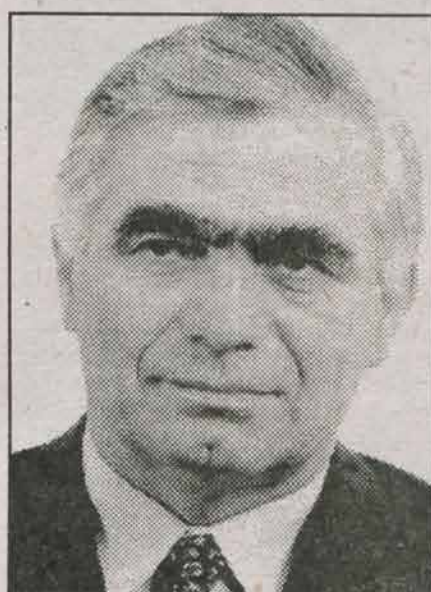
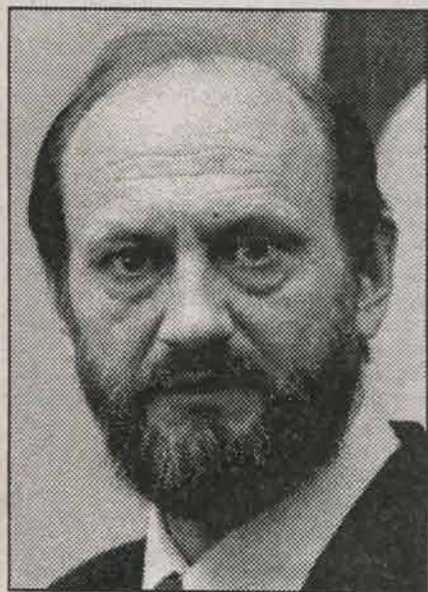

Народ разликује суштину од форме: "И када оде у шуму, др Поплашен је председник републике. И када седи под буквом, он је у свом кабинету. Његов кабинет је тамо где је он"

гло унедоглед, због очајничких покушаја тимова ОЕБС-а да вољу народа преиначе не бирајући средства, није се имало куд највише посланичких клубова у Народној скупштини Републике Српске заузели су представници Српске демократске странке, за српског члана Председништва Б и Х изабран је социјалиста Живко Радишић, а за председника др Никола Поплашен. Да међународној заједници овакав исход избора није био по вољи, показали су већ први потези високог представника, Карлоса Вестендорпа, кога је именovala на ову функцију у Босни и Херцеговини.

Окршај неравноправних

"Пут у пакао поплочан добрим мерама", међународна заједница је трасирала већ у предизборној кампањи, скидањем имена најосведоченијих пат-

Патриотска слога: Српска демократска и Српска радикална странка на изборима у Републици Српској кандидовале су за председника др Николу Поплашена, а за члана Заједничког председништва БиХ Момчила Крајишника

риота са изборних листа, али и медијским фаворизовањем себи угодних кандидата максималном злоупотребом таласа, фреквенција и стубаца под контролом самозване, квислиншке Додикове владе. Тада су са листа посланика из управо изабраног сазива Народне скупштине Републике Српске, с јалним образложењем да је у медијској кампањи учествовао и председник српских радикала, др Војислав Шешељ, искључено осморо народних изабраника, укључујући и носиоца изборног списка кандидата Српске радикалне странке, Мирјану Шаиновић.

Истовремено, на неограниченом простору и минути се су промовисали у државним медијима узурпатори власти, који су се на државним функцијама неславно показали, у претходном мандату, али по вољи међународне заједнице и њеног високог представника.

Пету колону у Републици Српској, и међу житељима српског ентитета у

Босни и Херцеговини, окупатори ове бивше југословенске републике форсирали су на све могуће и немогуће начине, упињући се из петних жила да народ преведу жедног преко воде обећањима о силној финансијској помоћи, која следује само миљеницима, намењенима којима народ на изборима није узвратио поверење.

Супротно томе, проралио је инат, патриотска свест о томе да колаборационисте свих боја из редова власти треба заменити људима који су физички опстанак Срба са ових простора изборили срцем, оружјем, поштењем и памећу. Владлајућа Српска демократска странка успешно је пребродила инсцениране демагошке нападе "чистунице" Биљане Плавшић, од оптужби за корупцију до подметања наручених ликвидација и чистки високих функционера странке и државе руководству са Па-

многа времена да се помири са изборним резултатима, присабере и протоколарино упуту честитку изабранику народа.

Карлос, међутим, није мировао, морао је да помрачи и скромну свечаност инаугурације легално и легитимно изабраног председника Републике Српске, др Николе Поплашена, уприличену 4. новембра 1998. године у Банским дворима. Ваљда је и у том свету, који се личи својом називи демократском традицијом, нешто најнормалније да председник странке, чији је кандидат однеко победу на изборима, присуствује свечаности проглашења. Зашто Србима не ускратити и то право? И тако је Вестендорп из расположивог Пандорниног арсенала извукао свој нови "адут" – да најуваженијег госта председника Републике, лидера Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља, прогласи за "персону нон грата" и "обезбеди" му чак и војну пратњу до границе на Дрини. Човеку који је више времена током грађанског рата у Босни провео уз српске борбе на првим линијама фронта, него уз своју породицу!

Бања Лука и житељи свих градова у Босни и Херцеговини устали су на ноге, спремни да бране своје достојанство и одупру се несвакидашњем понижењу којима су их туђини и беловетске протуге изложили. Али је превладао глас разума. Без жеље да ионако лошу позицију Срба у сопственој држави, Републици Српској, учини тежом и компликованијом, др Шешељ је стишао оправдани револт, артикулисао разбуђени гнев патриота и прешао Дрину.

У том осетљивом моменту, када је требало конституисати власт на овим просторима, сваки конфликт могао је бити само повод разударним и изазивачки расположеним службеницима међународне заједнице да предузму најпартичније кораке. Председник Српске радикалне странке није желео да за тако нешто пружи повод, а грађанима Републике Српске, навиклим на свакојаке недаће, нису ни требала објашњења.

Петна колона за Додика

По конституисању Скупштине, према својим уставним обавезама и надлежностима, председник Поплашен је требало да предложи новог мандатара владе Републике Српске. Све договоре постигнуте на консултацијама са шефовима посланичких група, петоколонашки из коалиције "Слога", кришили су удружени са муслиманским колегама, упуњујући на све могуће начине опстанак Милорада Додика на челу извршне власти.

Пулен свих антисрпских снага у Босни и Херцеговини, потпомогнут моћи коју је у овим круговима имала бивша председница Републике Српске, Биљана Плавшић, оштро се конфронтирао курсу за који се народ определио на недавним изборима, дајући своје пове-

ла. Мрачни рулет двојца Плавшић-Додик народ је врло брзо прозрео, тиме што је председника Републике и Владе назвао правим именом и то најјасније изразио гласачким листићима у корист новог патриотског блока, који су оформили српске демократе и српски радикали.

Неуспела провокација

Назови демократска међународна заједница, под чијим су покровитељством и спроведени избори у Босни и Херцеговини и Републици Српској, показала се у правом светлу, када је, макар и куртоазно, требало да честита победнику. Народ, отрежњен крвавим грађанским ратом, искалио се и научио да препозна ко му шта и колико добра може донети, те је убедљивом већином за председника бирао др Николу Поплашена. Високог представнику Карлосу Вестендорпу требало је непристојно

Страни окупатори не би били толико основи, без ослоња у петој колони: Милорад Додик, Биљана Плавшић...

рење патриотама и људима неокрњеног угледа и морала.

Међународна заједница је отворено обећавала "мед и млеко", уколико, наводно, Поплашен попусти и пристане на старог новог мандатара. Међутим, залог народне воље, коју нико изабран није имао кредита да проћерда, био је превисока цена ионако немогућег компромиса. Република Српска је искусила период слатких обећања и лажних нада под Додиком и знала са каквим криминалцем и приљезним сарадником Вашингтона, спремним на распродају свих српских интереса, има посла и, поучена грешкама, није желела да их понавља.

Вишемесечни покушаји председника Републике да у Народној скупштини обезбеди већинску посланичку подршку за будућег мандатара нису уродили плодом. На послу дискредитације институције првог човека најмање српске државе збили су редове сви домаћи издајници.

Кобни 5. март

Готово десетомесечни правни вакуум у функционисању највише извршне власти Републике Српске пружио је нову шансу антисрпској алијанси. Такозвани високи представник међународне заједнице користи прилику да у пакету са главним арбитром за Брчко, Робертсом Овеном, 5. марта 1999. године обељдани своју одлуку о смени председника Републике Српске, др Николе Поплашена. Као по договору и оној старој да "једна несрећа никад не долази сама", истога дана је из Вашингтона стигла вест о проглашењу Брчког за Дистрикт.

Нимало случајна подударност! За свега двадесетак дана ваздухоплови НАТО алијансе изручиће смртоносне то-

варе на градове у Савезној Републици Југославији.

Док је пажња сваког српског патриоте била усмерена на расплет догађаја на Косову и Метохији, према проценама Вестендорфових и Овенових газда, указао се прави тренутак за одлуке које би у редовној ситуацији готово сигурно Републику Српску гурнуле у нове амбисе. Позадина разбојничког акта Карлоса Вестендора био је оправдани страх од тога да ће др Поплашен, у оквиру својих председничких надлежности, пружити пуну подршку матици у одбрани од агресије, иако су се домаћи издајници постарали да, пре примопредаје дужности учине све да их ограниче, превентиве ради. Тако су Биљана Плавшић и Милорад Додик потписали сагласност да се лансирају рампе Војске Републике Српске ставе под контролу ИФОР-а, добро знајући шта се спрема прекодринским сународницима и да тиме ускраћују евентуалну помоћ Савезној Републици Југославији.

Контакт група је, на Вестендорфов захтев, председнику Поплашену ускратила уставну улогу врховног команданта оружаних снага Српске, укључујући и овлашћења да, по свом нахођењу може да смењује у унапређује генерале у војскама оба ентитета. За тако нешто издејствована је обавезна сагласност команде окупаторског ИФОР-а и високог представника за Босну и Херцеговину!

Међународна заједница је исправно проценила да овакве нагодбе не би могла да оствари са председником Поплашеновог кова. И, кад су већ пали у воду сви "дејтонски" аргументи, а Поплашен у сваком јавном наступу мудро истицао постигнуту споразуму ко своје "вјерују", међународна заједница је на незаконит, хајдучки начин, како и приличи онима којима "снага лежи у то-

пузу, а трагови смрде нечовјештвом", донела одлуку да га једноставно, без икаквог разлога и оправдања, елиминираше из игре. Анимозитет према победничкој патриотској струји, која је легално дошла на власт на строго контролисаним изборима, кулминирао је на пролеће, 5. марта 1999. године. Срамотно, несувисла одлука о смени легално изабраног председника Републике Српске, др Николе Поплашена, обнародована је истога дана кад и суд Арбитражне комисије, којим је град Брчко проглашен за дистрикт.

Планско рунирање институције председника

Настављајући трагичним путем издаје, на који је током 1997. године загазио актуелни председник, Биљана Плавшић, не презајући ни од услуга ИФОР-а, на потемкиновском послу разарања привреде и економије нејаке државе, која је тек изашла из четворогодишњег рата, истакао се и други, али не мање важан прафачић извршне власти у Републици Српској, председник Владе, Милорад Додик. Према заповестима својих западњачких налогодаваца сејао је илузије о финансијској помоћи, коју житељи Републике Српске до дана данашњег нису осетили. Ваљда зато што је Додик у народу климаво стајао и што се на њега није могло рачунати ни на краће ни на дуге стазе, а и зато што Америка тешко дрешу кесу.

Паклени план међународне заједнице о продубљавању деоба на овом турском тлу, двојак Плавшић-Додик у многоме је успео да реализује. На њиховој страни је била однарођена моћ и сила туђина и окупатора.

Капитални допринос антисрпским снагама пружили су управо ови домаћи издајници погубним чисткама у "сопственим" редовима за туђ интерес, у погрешно време, сменама у војсци и полицији и, најзад, распуштањем Народне скупштине, чиме је Република Српска практично подељена на источни и западни део.

Рад у корист штете свога народа, Биљана Плавшић, Милорад Додик и Живо Радичић, наставили су посебно после септембарских избора. Српски посланици коалиције "Слога", из редова Српског народног савеза, Странке независних социјалдемократа и Социјалистичке партије Републике Српске имали су уз себе 16 гласова муслиманских и два хрватских посланика у новом скупштинском сазиву и заједно прегласавали сваки предлог тек изабраног председника за мандатара Владе. Њихов једини играч био је Милорад Додик.

На ову уцену, најалост, мањински патриотски блок српских странака, Српска радикална странка, Српска демократска странка и Српска коалиција за Републику Српску нису никако могли да пристану. Компромис није био могућ чак ни онда када је председник за мандатара предложио члана Додикове Странке независних социјалдемократа, Бранка Миљуша. Да му политички истомишљеници не би указали поверење,

извели су маневар и искључили га из својих редова, пре него што је пред посланицима Скупштине изложио експозе, а све у функцији слабења ауторитета председника Републике, како би доказали и показали да др Поплашен није личност која може да сложи Србе.

Смена без аргумената

Из насталих прилика корист је извлачио Додик, развлачећи мандат без подршке надлежних инстанци, остајући као самозванца у функцији председника Владе. Почетком марта, 26 посланика је, према уставним овлашћењима, покренуло иницијативу за Додикову смену, коју су упутили председнику Републике Српске. Др Никола Поплашен је са садржајем овога захтева упознао високог представника за Босну и Херцеговину. "Ваша страст, из мени непознатих разлога, за разарањем Републике Српске и њених институција је необуздана и потпуно неприхватљива за српски народ и све грађане Републике Српске.

Зар није довољна илустрација да ви, у мојој уставној одлуци да о једном текућем питању тражим мишљење председника Владе и председника Скупштине, налазите довољан разлог за суспензију председника Републике, изабраног на преходним изборима вољом народа" - пише др Поплашен Карлосу Вестендорпу.

Позивајући се на своја овлашћења из Анекса 10 Општег оквирног мировног споразума за Босну и Херцеговину и закључке састанака Савета за примену мира из 1997. и 1998. године, Вестендорп доноси одлуку о смени др Поплашена. У писму упућеном из своје канцеларије у Сарајеву каже, између осталог, и следеће: "Данас је високи представник примио писмо од председника Поплашена у којем он одбија захтев високог

представника у вези његових незаконитих покушаја да разреши председника Владе Републике Српске, Милорада Додика, и његовог одбијања да на положај председника Владе именује кандидата за ког је доказано да има подршку већине у Народној скупштини Републике Српске.

Председник Никола Поплашен је злоупотребио овлашћења положаја председника Републике, игнорисао вољу народа Републике Српске коју изражавају изабрани посланици у Народној скупштини, спречио потпуну примену изборних резултата и стално радио на стварању нестабилности у Републици Српској. Према томе, он је вршио опструкцију примене Општег оквирног мировног споразума".

Отпоран на уцене

"Разлози" за смену легално изабраног председника Републике Српске, које измишља Вестендорп, не стоје ни на стакленим ногама. Прво, јасно је из текста писма високог представника да Поплашен није пристао на уцену. Уставно је овлашћење председника Републике да према својој политичкој процени предложи мандатару Скупштине, а не да своју надлежност препусти надређеном чиновнику, макар га именовала и међународна заједница. "Амерички човек", Додик, заиста би добио већину гласова посланика, али којих? Иза његове кандидатуре стали би муслимани, а за тако нешто председник није добио мандат свога народа који га је бирао на најодговорнију државну функцију. Према томе, јасна је чињеница да др Поплашен није пристао на Вестендорпов ултиматум управо због тога што није игнорисао вољу бирача.

Остале оптужбе, да је наводно спречио потпуну примену изборних резултата и стално радио на стварању неста-

билности у Републици Српској су из богатог опуса општих места, омиљеног "оружја" послушника свих боја, кал аргументи затаје.

"Само народ који ме је бирао може да ме смени"

Вестендорповој одлуци др Никола Поплашен се жестоко успротивио, управо из жеље да доследно поштује заклетву дату народу да ће радити у његовом интересу. Интерес грађана Републике Српске је да одржи и сачува своју државу и не призна окупацију. За немарујући правни аспект ове класичне самовоље администратора међународне заједнице за Босну и Херцеговину, према првом представнику Републике Српске испољено је шиканирање коме у светској историји нема равног.

Зато је своју смену др Поплашен и оценио као нелегитимну, недемократску и супротну Дејтонском споразуму. "Могу да прихватим одлазак са функције председника Републике Српске само референдумом на коме би се грађани који су ме изабрали изјаснили да ли прихватају моју смену или не" - рекао је др Никола Поплашен.

Скупштина брани председника

Устала је на ноге сва Република Српска, планули су градови. Бански двори затрпани су писмима подршке, протеста и револта против невинене самовоље међународне заједнице. За само два дана сазвана је ванредна седница Народне скупштине Републике Српске у Бања Луци.

Огромном већином гласова посланици су 7. марта усвојили Декларацију о одлуци високог представника за Босну и Херцеговину о разрешењу дужности председника Републике Српске у којој се самовољни, разбојнички акт Карлоса Вестендорпа квалификује као "супротан Уставу Републике Српске, изборним правилима и изборном резултату који је верификовала међународна заједница", и гласањем у Парламенту одбачен као неприхватљив.

Посланици су у дискусији истакли да је државним Уставом прецизиран начин опозива председника и да га може опозвати само онај ко га је изабрао, народ, и то тајним гласањем. Пренебрегавши важећи Устав, усаглашен са Дејтонским споразумом, Карлос Вестендорп негира постојање Републике Српске, оценили су посланици.

Чак ни Анексом 10 Дејтонског споразума, ни одредбама Декларације Савета за примену мира из 1997. и 1998. године, на које се позива високи представник за Босну и Херцеговину, администратору међународне заједнице нису дата овлашћења да поставља или разрешава дужности председника Републике Српске. При изјашњавању о Вестендорповој неуставној, незаконитој и нелегитимној одлуци у Парламенту Српске, у српском саставу је само шест Додикових независних социјалдемократа било уздржано.

Брчко: у време најдирњих претњи НАТО, Арбитражни суд обелоданио своју антидејтонску одлуку о проглашењу српског града за дистрикт

Незаконита, самовољна одлука високог представника за БиХ изазвала сасвим супротан ефекат: слободарски народ срцем и душом уз свог председника

Патриотизам који боде очи

И председник Поплашен се 7. марта обратио скупштинском сазиву. Истакао је да је Вестендорпова одлука о његовој смени дошла само четири месеца после инаутурације. За то време др Поплашен је већ обавио бројне контакте са представницима многих земаља, посебно чланицама Контакт групе, али и са изабраним представницима државних органа, политичких странака, организација и удружења.

"У свему сам се трудио да немам страначки приступ, да се од њега дистанцирам, да заступам интересе Републике Српске, српског народа и свих њених грађана, изричито наглашавам, у складу са Дејтонским мировним споразумом и у складу са Уставом, у складу са законом, међународним стандардима и нормама" - нагласио је у свом обраћању посланицима Народне скупштине др Поплашен.

Председник Републике Српске је истакао да у неким значајнијим суретима са државницима великих земаља није добио никакве гаранције да ће земља бити поштеђена, подржана у изборном курсу за који се определила већина народа, већ, напротив, неприхватљиве савете да се дистанцира од матице, наводно због "фашистичког, недемократског режима" бетонским границама на Дрини.

"Режим, ја као председник Републике Српске, у Србији и Југославији нити сам бирао, нити је резултат моје политичке воље, али сасвим извесно нисам изабран да бих квардио односе Републике Српске са било којом земљом, поготово са Србијом и Југославијом" - поновио је са говорнице др По-

плашен оно што је говорио душебрижницима, чији је једини циљ разједињено српство.

На примедбе својих неистомисленика и опонената да крши Устав и законе Републике Српске, председник је посланицима одговорио: "Кључна примедба, као што сте чули, јесте да не признајем демократски став 48 посланика у вези са предлогом мандатара... Лако ћу је прихватити ако 48 посланика има идентичан, или бар приближан став око Републике Српске и њене будућности. Ако се тих 48 посланика потписника сложи шта треба да буде са градом Брчко, да наведем само два примера шта треба да буде са ентитетом Републике Српске у односу на заједничке, односно централне органе, истог тренутка може добити мандат.

Ако је тих 48 посланика сагласно са овом декларацијом, оних потписника, онда је грешка до мене. Ако тих 48 посланика стоји на позицији да не може бити армија заједничка, јер тако каже Дејтонски мировни споразум, не може бити заједничка полиција, него професионална, у складу са Дејтонским мировним споразумом, не могу бити заједнички образовање, информисање, финансије и тако даље, него у складу са Дејтонским мировним споразумом, проблем је до мене...

Ја могу да прихватим да нисам председник Републике у једном убрзаном поступку који је у складу са Уставом и законом. То значи да ова Скупштина покрене легални поступак опозива, да се са тим опозивом долази у једну ситуацију у којој се ја легитимизуем или делегитимизуем и долазимо до новог председника Републике" - раскрикао

је прави повод неразумне Вестендорпове одлуке др Никола Поплашен.

Сумануте идеје "Слога"

(Зло)воља народа да устане у одбрану свога права на зрелост и одлучивање исказана је на бројним митинзима подршке председнику Поплашену, који су одржани широм Републике Српске. Али и изливима гнева и јада у којима су страдала позила и опрема такзованих мировних снага. Најжешће су на разбојнички акт Карлоса Вестендорпа одговорили Приједорчани, који су се минско-експлозивним направама устремили на базу чешког контингента СФОР - а у Брезичанима. Имали су и рашта да буду кивни на мировњаке у униформама и под оружјем, на оне који су се сурово обрачунали са њиховим суграђанином, бившим начелником полиције, Симом Дрљачом. А онда је уследила и смена легално изабраног председника!

Позив за наступ на протестним трибинама прихватили су сви државни функционери и страначки лидери, осим Милорада Додика и Биљане Плавшић. Своје наказно, издајничко срце показале врло брзо у пуном светлу.

Наводно спречен обавезама, на митингу у Бања Луци није се појавио ни председавајући Председништва Босне и Херцеговине, Живко Радишић, чији је телеграм прочитан окупљенима на Тргу Крајине.

Недуго затим, 22. марта, коалиција "Слога" предложиће да у циљу превазилажења настале кризе "изазване нефункционисањем институције председника Републике Српске" место др Николе Поплашена преузме потпредседник Републике, Мирко Шаровић.

Коалицији се увек жури и она са сасанка издаје саопштење у коме изражава неопходност да "што пре треба избрати нову Владу, која ће Републику Српску извести из постојеће ситуације и обезбедити јој уважавање и просперитет." А то, по мишљењу потписника овог саопштења, председника Српског народног савеза, Биљане Плавшић, Социјалистичке партије Републике Српске, Живка Радишића, и Странке независних социјалдемократа, Милорада Додика, "може бити само Влада која ће уживати политичку и финансијску подршку међународне заједнице. Коалиција "Слога" сматра да је њен предлог да Владу формира господин Милорад Додик као мандатар, најбоља могућност". Овим се, нажалост, зачарани круг ултиматума није затворио.

Ниски послушник високог представника

Почетком августа 1999. године, по истеку мандата, на месту високог представника међународне заједнице Карлоса Вестендорпа је заменио неклашњи аустријски министар спољних послова, специјални изасланик Европске уније за Косово и Метохију и амбасадор Аустрије у Југославији, Волфганг Петрич.

Да ће наставити полушничку политику свог претходника, Петрич је потврдио својим првим изјавама о признавању Вестендорпове самоволне одлуке о смени легално изабраног председника Републике Српске, др Николе Поплашене.

"Дискретни" искусни дипломата Петрич одлично зна с ким у Босни и Херцеговини има посла и за прљаве издајничке радње ангажовао је пету колону. Тиме ударац јаче боли, јер је Србе окренуо против Срба и задовољно трља руке.

Стара Влада Републике Српске наједном, под Петричевим патронатом и са мандатаром, који не ужива ни поверење народа ни скупштинске већине, прераста у главу државе, као да никада није ни било избора, као да народ своје поверење није дао другима. На челу са прокаженим Милорадом Додиком, и на срамоту свег српства, таква, самозвана Влада Републике Српске 7. септембра доноси одлуку да др Николе Поплашену, легално изабраног председника, ускрати коришћење кабинета, обезбеђена и возила.

Срамну одлуку је јавности на конференцији за штампу сутрадан саопштио самозвани председник Владе Републике Српске, Милорад Додик, не пустивши прилику да нагласи да је др Никола Поплашен бивши председник Српске и да његове поступке, после Вестендорпове одлуке о смени окарактерише као "прилог нестабилности".

Онако како то чине људи без морала, издајници сваког интереса рођеног народа, моћни кад себи обезбеде "леђа", Милорад Додик списку "грехова" др Николе Поплашене додаје и његову наводну жељу за сукобе са ИФОР-ом, на почетку НАТО бомбардовања Савезне Републике

Југославије, коју је оценио као "погубну".

Одлуку извршне власти о деложацији председника Додик проглашава коначном: "Поплашен може доћи у Бански двор само на позив председника Владе", изјавиће 8. септембра самозадовољно први међу српским квислинзима у Републици Српској.

Вето на патриотизам

У прљаву заверу међународне заједнице против српских интереса у Републици Српској, која је по дугорочном плану ових креатора требало да се утопи у концепт унитарне Босне и Херцеговине, укључио се и нови амбасадор Сједињених Америчких Држава у Уједињеним нацијама, Ричард Холбрук. Суочен са злокобним гутањем народа, да предупреди експлозију и демонстрира силу "светског жандара", Холбрук је затражио да се Српској демократској и Српској радикалној странци у Републици Српској забрани деловање.

Према ономе што је на рачун српских демократа изнео амбасадор САД у УН, лаконска квалификација да је "Српска демократска странка партија ратног злочинца, Радована Караџића", док је, у истом духу, Српска радикална странка "расистичка и фашистичка партија Војислава Шешеља" више је него јасно да је принцип довољног разлога за оштар старт према стожерима патриотизма сувишна категорија у политичким односима моћних према нејакима.

Странке на "тапету" оптужене су за "проповедање етничке мржње и угрожавање самих темеља Дејтонског споразума" и, према суду једног Ричарда Холбрука "међународни поредак би требало да распусти те две партије, за шта је Дејтонски споразум овластио високог представника, баш као што су нацисти били стављени ван закона у Немачкој, после Другог светског рата".

Потомцима нације која је у цивилизацијском току остала ускраћена за историју, силешитство служи као сурогат за право, а све позитивне тековине друштвеног развоја за изругивање. Да знају да одемере речи којима баратају, били би свесни колико, у ствари, говорећи о другима, одсликавају себе саме.

Савезна Република Југославија никада није признала Хашки суд нити прихватила сарадњу са Трибуналом. Отибина није опрала руке од својих синова који су је крвљу бранили.

Уплашени таоци Хага и народних судова, они који се надају да ће квислиншким заслугама и огрезли у криминалу сачувати своју кожу, не виде да се обруч стеже. Кад се потроше, они су, ма колико корисни били, само Срби, а за њих међународна заједница под управитељством САД и у служби Новог светског поретка, нема милости. Тамо где су гурути Душан Талић, Симо Дрљача, Милан Ковачевић, Момир Талић, сутра ће чекати одложено "правду" и Биљана Плавшић и Додик и сви епигони проамеричке силе и интереса у Републици Српској.

Да ли ће образложење чије су то странке, као у случају "ратног злочинца, Радована Караџића" или Војислава Шешеља отворити очи народу који је трампио готовину за вересију, трпећи најстрашнију издају "зла домаћег"?

Дотле, др Никола Поплашен, председник кога је народ Републике Српске бирао и изабрао, председникује, ма где био - његов кабинет је, како недовољно рече лидер српских радикала, др Војислав Шешељ у Београду, не само у Банским дворима, већ и у шуми, и подбуком, свугде где је Поплашен. Ма шта туђини и издајници прижељкивали, све док је оних који овако мисле, Отаџбина је ово Србина.

Жана Живаљевић

"Великодушност" једног квислинга, самозваног мандатара: "Поплашен може доћи у Банске дворе само на позив председника Владе". Додик превазишао себе предлогом о забрани рада патриотским снагама Српске демократске и Српске радикалне странке

Други по реду председник Републике Српске, председник кога је, и под изборним условима у организацији ОЕБС-а, убедљивом већином изабрао народ, др Никола Поплашен, користећи се својим уставним овлашћењима, оформио је највише саветодавно тело, Сенат, од истакнутих јавних радника и интелектуалаца из свих српских земаља, Србије, Црне Горе и Републике Српске. Овај својеврсни савет мудраца однедавно броји 40 чланова. Седницама Сената председава председник републике, а сенатори утврђују предлоге од политичке важности за будућност младе државе, које су, даље, обавезни да разматрају посланици Народне скупштине и Влада.

На овај начин, председник Поплашен је активирао све демократске механизме одлучивања, предвиђене највишим државним актом, Уставом Републике Српске. Општепризнати ауторитети из свих области, правници, историчари, људи од пера и дела, патриотске оријентације, бирани у састав Сената, најбољи су гарант да се реалност српског ентитета у Босни и Херцеговини, сагледава критички и са свих аспеката, као и да се

на овај начин налазе најбоља могућа решења свих проблема.

Тако смо са последње седнице Сената Републике Српске, одржане 20. септембра 1999. године у Бијељини, у прилици да се упознамо са актуелном политичком ситуацијом у свим српским земљама и у том контексту са положајем најмлађе од њих. Сенатори су указали на нераскидиве везе Србије, Црне Горе и Републике Српске по принципу спојених судова, поставили дијагнозу глобалне антисрпске кампање, жигосали српску неслогу као један од узрока државне кризе и показали пут којим треба ићи да би се ублажиле њене последице.

Посебну пажњу умних глава свег српства завредила су бројна прекорачења надлежности међународне заједнице, заснована на злонамерном тумачењу оних докумената, којима су та иста овлашћења и прописана. Са овог аспекта бачено је ново светло и на ингеренције органа Републике Српске и могућности да се Савле и Харибде евентуалних политичких потеза на штету српских интереса предупреду и заобиђу.

СЕДНИЦА СЕНАТА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ,
ОДРЖАНА У БИЈЕЉИНИ 20. СЕПТЕМБРА 1999. ГОДИНЕ

ТАЛАС ТОТАЛИТАРИЗМА ЗАПЉУСКУЈЕ СРПСТВО

Под председавањем председника Републике Српске, др Николе Поплашене, у Бијељини је, 20. септембра, одржан први део седнице Сената Републике Српске, на којој су присутни посланици изнели своја мишљења о актуелној политичкој ситуацији у Републици Српској, а наставак ће се, како је најављено, одржати након даљих консултација и, можда, избора географски повољнијег места за одржавање седнице овог највишег законодавног тела у Републици Српској

Др Никола Поплашен

Отварајући седницу Сената, председник Републике Српске је образложио изостанак једног броја посланика, наглашавајући да су појединци били објективно спречени да дођу у Бијељину, други су имали раније заказане обавезе где је њихово присуство било нужно, неки су болесни, а према информацији председника Поплашене један број није присутан због различитих дезинформација, притисака и уцена.

"Један број људи је био обавештен, не знам ни ја каквим каналима, да се данас у Бијељини, припрема нека врста државног удара, односно избора нових органа Републике Српске и њено цепање на два дела. И мени су те информације потпуно нове, а посебно с обзиром на чињеницу да Сенат и нема такве надлежности, нити такве могућности и, заиста, ради се о шпекулацији која је произ-

вела притиске на неке људе и због тога они данас нису овде", појаснио је на почетку седнице председник Републике Српске, проф. др Никола Поплашен, а потом наставио:

"Ја не бих правно дужи увод већ ми је намера да, пре свега, чујем ваше мишљење о актуелном политичком кризном тренутку у коме се налази Република Српска. Дозволите да у неколико реченица наведем само два главна разлога због којих мислим да је паметно да се чују уверења о том проблему.

Демократски стил рада

Пре свега, живимо у времену у којем је, у ширем смислу, снажно присутан трећи талас тоталитаризма у овом веку и он обележава најважније, не само политичке догађаје, него и најважније економске трендове и односе међу земљама у свету. Од развоја тих односа не зависи много позиција српских држава,

као и других држава и народа у свету и ми то узимамо ка знању. Донекле различито оцењујемо иако о оваквој оцени постоји сагласност свих критички расположених људи.

Наш други проблем јесте однос између српских земаља и односи унутар БиХ и Републике Српске. На нашу несрећу, постоји један број људи, па и државних функционера, који прилагођавање овом тоталитарном таласу сматрају решењем за будућност. Кад кажем прилагођавања, не мислим на користан и разуман модел адаптације, него на потпуно утапање у једну политику, и једно понашање са којим нестаје Република Српска.

Ја и моји сарадници смо чинили покушаје да се одржи демократски стил рада политичких државних органа у Републици Српској, да се поштују, пре свега, демократске норме које стотинама година важе на овом подручју и у Европи у целини. Исто тако, настојали смо да

на бази ових норми, и одредби Дејтонског мировног споразума, дође до усаглашавања главних политичких снага у Републици Српској, а пре свега парламентарних политичких странака и да се сви проблеми решавају искључиво легалним путем.

Држим да је легитимитет државних органа обезбеђен претходним изборима и да је кршење Дејтонског споразума, резултата претходних избора, чињеница којом одређене политичке партије, пре свега неке парламентарне странке, оспоравају легитимитет претходних

ке Владе. У овом тренутку има преко 150 одлука владе којима она дерогира надлежност Народне скупштине. Стигнута таквог рада постаје још драматичнији у последње време када извршни органи неформално оспоравају одлуке Народне скупштине. Ја само илуструјем примером Брчког, односно изузимањем Брчког из територије Републике Српске и де факто на тај начин рушења Дејтонског споразума и Устава БиХ и Устава Републике Српске, јер смо на тај начин дошли у потпуно нову ситуацију.

силе и насилног решавања проблема. Тај чвор је онај којег морамо размрсити и тражити најповољнија решења. Ја сам уверен да је до било каквог корисног решења, које води у будућност тешко доћи насиљем и терором и још увек мислим да је најважније да инсистирамо на легитимним и легалним путевима одбране и очувања Републике Српске и трасирања наше будућности.

Разуме се да постоји стотине других негативних примера, само понеки је позитиван. Стицајем сплета околности међународних фактора, које сам већ поменуо, и сплета фактора који произилазе унутар Републике Српске ми имамо ово стање које имамо у Републици Српској и ваља нам дати допринос да се то стање разреши", изложио је председник Републике Српске Никола Поплашен.

Сенатор Владо Стругар:

Подршка државнику и родољубу

На прошлој седници молио сам да будем последњи који ће говорити на Сенату, а данас сам ево похитао да говорим први међу члановима Сената.

Хвала вам, на позиву, који сам добио да присуствујем данашњој седници, и посебно хвала на изузетној пажњи. Потписали сте овај позив и он је дошао испод ваше руке, а не са потписом испод "шапирографа". Ви сте прошли пут чули моју реч. Иза тога, ја сам вам писао, чини ми се да то писмо, могу сада, ако дозволите да прочитам пред свима, јер ће одредити мој лични став, а можда нешто начелнога има у тим мојим реченицама.

Писмо проф. др Николи Поплашену, председник Републике Српске, Бањалука, Бански двор.

"Особито поштовани господине председниче Републике Српске, данас, субота, 6. марта 1999. године, новине објављују на првим страницама да је северноамерички чиновник зван високи представник за БиХ одлучио да вас разреши дужности председника Републике Српске, а ви сте на ту злу одлуку одговорили смело и часно, родољубиво и државнички.

Зла намера непријатеља српства

"Не прихватам да се покорим", рекли сте најамнику који страшно надире да би разорио Републику Српску и њене установе. "Послушаћу једино вољу народа Републике Српске". Честитам вам господине Поплашен, издржите у постојанисти родољуба и борите се снагом јунака и предводите народ влашћу државника. Будете ли сазивали Сенат Републике Српске да се изјасни о злој намери тога непријатеља српства и пружи вам подршку у борби ја ћу доћи на ту седницу иако сам пред Сенатом 4. фебруара 1999. године у Бијелини рекао да

Демократија за пример: други председник у историји Републике Српске, др Никола Поплашен, кључне политичке одлуке доноси заједно са најумнијим главама свег српства, а њих поново разматра Народна скупштина

избора и норми које сам поменуо. Због тога смо се нашли при околностима којима су, или оспорене или се оспоравају све главне државне институције Републике Српске.

Политички "Гордијев чвор"

Нећу помињати одлуку високог представника о смени председника Републике, довољно је да то покажем на примеру Народне скупштине као главном законодавном органу Републике Српске. Она се не састаје месецима, не реагује на противуставне и противзаконите одлу-

Иако је Народна скупштина одбацила ту одлуку, она толерише све одлуке Владе којом се то изузимање Брчког сматра непромењивом. Имамо и комичних ситуација као, на пример, генерал Миловановић, министар одбране каже да је Врховни савет одбране донео одлуку о повлачењу војске из Брчког иако Врховни савет одбране не може доносити никакве одлуке, а њега не обавезује Народна скупштина Републике Српске која је донела другачију одлуку.

Хоћу да кажем да су уставне и законске норме већ постале карикатура и да се сви аргументи углавном повлаче из

Сенатори су у Бијељини приметили да се Скупштина није састала месецима, док се у међувремену нагомилало више од сто педесет одлука Владе којима се дерогирају њене надлежности

услед старости, имам 77 година, не могу доприносити његовој улози, а сада хоћу својим присуством да на тој седници буде један сенатор више. И, свакако, да будем међу сенаторима који ће потписати изјаву о подршци ваших одлука и о вашем раду у својству председника Републике Српске. Находим се, дакле, Сенату Републике Српске да ту словим у попису свих чланова иако немам више способности да бих одговарајуће суделовао у његовом раду. Желим вам успех у свему што предузимате и чините, особито вас поштујем и најсрдљивије поздрављам!

Владо Стругар, у Херцег Новом, субота, 6. марта 1999. године.

Осмог марта у понедељак писмо је пошло из Херцег Новог вама на руке у Бањалуку.

Тоталитаризам и глобализам

Ово што сте малочас рекли чини ми се да је сасвим подударно са овим што сам споменуо у писму или што наглашавао у писму, или предначујем у писму. Свет је притиснут навалом тоталитаризма, својерсног, којег данас зову глобализација. Угрожени су многи народи, многе државе, штавише, ми смо Срби особито угрожени.

Нико међу велесилама није српски народ предвидео за савезника, и сарадника и помоћника. Сви су пре рушења оне предратне Југославије казали Срби су дужници, на туђим су подручјима. Од нас су захтевани само уступци.

Нажалост, нису имали толико мудрости и унутарње сабраности да понеки од губитата, вероватних, предупредимо неком вештином, налажењем, мудрошћу и лукавством, штавише. Још нешто што је теже, код нас преовлађује неслога. Свуда у свакој области, у сваком крају ми смо несложни. Ништа битно немамо, чак ни државу ни појам о држави, што је јединствено. Ево, ту је Мо-

мир Војводић, ту је Новица Војиновић који долазе из Црне Горе. Они ће вам објаснити како је речимо неслога у Црној Гори. Ова неслога која је у Србији знамо, а, такође, и о неслози у Републици Српској.

Ја бих једино рекао да би нам ваљало да сви родољубиви појмимо, спаса нама нема уколико се у нечем битно, одсутно, судбоносно не сагласимо. Све остало нека уређују људи који владају који предвоје политичке странке, који решавају то као правници, као економисти итд.

Ово што сте малопре казали веома ми се допала и наравно одговара свему ономе што о вама мислим као интелектуалцу и председнику Републике Српске.

Сенатор Гаши Мијановић:

Од Дејтона до "АВНОЈА"

Драго ми је што сам у овом уводном слову схватио да, ипак, треба да поразговарам овде о неким опасностима које су се надвиле над Републиком Српском, у оквиру опште политичке ситуације.

Ја ћу у том смислу да нешто говорим, уз извињење што не могу да се упуштам у расправу о стварима које би могле бити предмет уставног спора, на чијем би решавању и ја учествовао у функцији у којој се налазим. Зато ћу покушати да укажем на неке опасности за Републику и то, прво, оне које долазе од међународне заједнице и њених званичника задужених за имплементацију Дејтонског споразума. Друго, на оне које долазе од заговорника централизације и унутаризације Босне и Херцеговине под лозинком такозване реинтеграције. И те све ствари који ми само производимо и потхрањујемо политичким војдунтаризмом и партијском острашће-

ношћу на штету конституисане правне државе и владавине права

Прва опасност. Дејтонски акти садрже доста елемената старатељства. Кад су у првим данима представници међународне заједнице помињали појам старатељства, они нису могли никако да укопчају, док овде стручњак за енглеско језик није успио да пронађе термин. Онда су схватили шта је то старатељство и друштво народа.

Сада су ти елементи даље, током имплементације, константно развијани и умножавани и интезивирани са тенденцијом фактичког успостављања специфичног система протектората. У томе је најопаснија да се бројне одредбе споразума тумачењем мијењају и то без учешћа страна уговорница. У теорији права и уговорном праву је познато да уговор могу мењати само они који су га закључили или потписали.

Ништа до сада није на тај начин промењено у дејтонским документима. Све је то промењено мимо страна уговорника. На челу свих институција, превиђених свим анаксама, су странци са знатним бројем чланова. За неке од њих је утврђено да је у одлучивању њихов глас одлучујући, а за неке још више да су они коначни ауторитети у тумачењу споразума.

Декларацијама у ревизију

На несрећу, није се стало на томе, јер су бројне конференције за примену мандата у Лондону, Синтри, Бону, Луксембургу, Бечу и Мадриду, конституишћим Савет за имплементацију и његов Извршни одбор, као и Контакт група, та овлашћена даље проширили, и ове су појачали уводећи и нова овлашћења, нове појмове, нове категорије и решена која дејтонски акти не познају.

Прве евидентне промене су почеле у примени Анекса 3. о изборима. Мандат ОЕБС-а и његове Привремене изборне комисије морао се угасити 15. септембра 1996. године. Он је једнострано продужен, мада се то у неким декларацијама увек говорило на основу сагласности уговорних страна. Продужавање је неколико пута на конференцији у Лондону до краја 1997. године, а онда саопштењем Контакт групе 1997. и конференцијом у Бону, све до образовања Стаљне изборне комисије, а, као што знате већ се припрема закон на основу кога би та изборна комисија била образована. Према томе, можемо још дуго очекивати да ће нам овде изборе организовати странци.

Привремена изборна комисија је дошла изборна правила која су мењана безброј пута све до дана избора и у време изборне ћутње. Већ очи општински избора 1997. године почело је кањавање кандидата и странака, брисање кандидата са изборних листа, што је у нередним изборима узело великог маха, па је то проширено и на одузимање мандата већ изабраним одборницима и посланицима, као и распуштање неких општинских скупштина. Тога се после

Бонске конференције, 1997. године, прихватио високи представник не ограничавајући се само на одузимање мандата посланика, већ смењујући бројне носиоце јавних функција све до највиших, као што је председник Републике.

Тумачењем крше норме

Знам сваку реч сваке одредбе из Дејтонског споразума и свих тих докумената које сам поменуо и у сваком случају спора, гледао сам текст на енглеском да ме не превари, и могу да кажем да такво тумачење Дејтонског споразума није могуће.

Ево, шта су као правни основ навели за ове смене. У Анексу 10 пише да ће високи представник олакшати, уколико процени да је потребно, превазилажење свих потешкоћа које настану у вези са цивилном имплементацијом Дејтонског споразума. То је та квалификација "олакшати". Друга је одредба да је он на терену "конечни ауторитет за тумачење" споразума у цивилној имплементацији.

Ја стално понављам, тумачењем се не може мењати норма, правна, уставна ни законска. Не може се мењати, тумачење је нешто сасвим друго. Тумачење може бити екстра екстензивно, али се не може мењати нормама. Е, сад, даље пише и на ово се нарочито позивају, закључак Бонске конференције да је овлашћење високом представнику да предузме и друге мере које могу укључити акције против лица која држе јавни положај за које он утврди да крше обавезе утврђене Мировним споразумом. Његово спровођење, дакле.

На конференцији у Мадриду се ово потврђује, молим вас да запамтите, укључити акције против лица, и размислите да ли акција против лица може да обухвати смењивање шефа државе. Мислим да никаквим најекстензивнијим тумачењем ових норми се не може извести такво право. Оваквим сменама изабраних носилаца јавних функција потпуно се игнорише докуменат из Копенгагена из 1990. године.

Реч је о документу другог заседања Конференције о људским димензијама, тадашњег КЕБС-а, у Копенхагену 1990. године, чији је извод приложен Анексу 3 о изборима, као званичан прилог, и под тачком 7. тога документа пише: "Да би се обезбедило да воља народа служи као основ власти, земље учеснице ће да обезбеде да кандидати који добију нужан број гласова, које закон захтева, буду уведени у дужност и да остану на тој дужности док им не истекне мандат". Нико се на то, као што знате, не осврће и не обазире.

Форсирање изборног модела

Пошто сам почео са изборима морам да кажем да, ипак, највећу опасност представља по нас изборни систем. Господин председник је то поменуо на почетку и драго ми је. Представља, у ствари, форсирање једног модела из-

борног система у коме је читава Република једна изборна јединица у коме се примењује чисти систем срезмере без икаквих коректива и поред тога што ово запоставља рурална подручја и мале општине по броју становника, али битне за територијални интегритет и за геостратешке интересе Републике. Поред тога, дакле, а у овом циљу сам ја у Устав предложио и усвојено је да свака општина мора бити заступљена у Скупштини послаником на одређени начин. Не значи баш све до једне, али на одговарајући начин захтева и то сам сматрао да је коректније и то имају многе државе.

Дакле, поред овога, овај систем изразито стимулише формирања мноштва сићушних и маргиналних странака од којих многе не могу да обезбеде цензус да би постале парламентарне. Гласови се расипају, политичко тело се растаче, тако да тај изборни систем, и на њему се заснива партијски систем, отежава и чак онемогућава конституисање стабилне парламентарне већине и стабилне владе и несумњиво погодује рађању и репродуковању парламентарних криза.

Најзад, такође, у вези са изборима, сматрам да Народна скупштина Републике Српске неће никад постати легитимна, нити је сада легитимна све докле док се једна четвртина посланика бира фантомским гласовима фиктивних бирача из белог света који се никад неће вратити у Републику Српску. И, друго, све докле док се грађанима Републике Српске који су избегли из Републике Српске Крајине не призна бирачко право. Одрама да вам кажем овај ће нас проблем очекивати не само у парламентарним изборима, него и у будућим председничким изборима.

Наметање нерегуларних избора

Слободан сам да кажем да после искуства које су међународна мисија и бошњачке политичке структуре, и ја хоћу да користим уставну терминологију и немојте да замерите што не говорим муслиманке странке, треба очекивати још нерегуларније изборе због неконтролисаног пристизања гласова из иностранства. Њихови гласови, бошњачки и хрватски, из иностранства ће вероватно убудуће бити одлучујући у избору председника Републике.

Као друго, велику опасност за Републику Српску поменуо сам централизацију и унитаризацију БиХ. По уставним решењима, надлежности институција БиХ нису сувише ни широке ни бројне. Према томе, надлежности ентитета су и бројне и широке, бројније и шире од надлежности федералних јединица у било којој федерацији, јер је уставни статус ентитета знатно јачи од статуса федералних јединица у било којој федерацији у свету.

На то указује посебно и чињеница да само ентитети имају своје оружане снаге, да их БиХ нема, а уз то да се финансирање БиХ врши котизацијама ентитета, одатле је јасно колико су овде присутни конфедерални елементи. Заговорници унитарне БиХ се са тим не мире те на разне начине настоје ојачати и проширити државне елементе, функције и овлашћења БиХ на рачун слабљења елемената државности, функција и овлашћења ентитета. Заговорници те концепције, под омиљеном паролом реинтеграције БиХ, нису само партијски и државни функционери, организације и институције, научни и стручни радници из БиХ, из реда Бошњака првенствено.

У имплементацији Дејтонског споразума произвољно су ревидиране многе одредбе: најтрагичније је изузимање Брчког из састава Републике Српске и проглашење за Дистрикт

но, већ неки званичници међународне заједнице, задужени за имплементацију.

Инструментат за могућност за остваривање ове идеје виде у изменама система поделе надлежности, а правни уставни основ налазе у категорији такозваних допунских надлежности, које предвиђа Устав БиХ, и то четири врсте. Њихови обрађивачи, научници изричито пишу да те допунске надлежности могу и требају да буду златни рудник за ширење и умножавање функција БиХ на штету ентитета. У том циљу се предлажу доношења низа нових закона на нивоу БиХ којима би се регулисали односи који не спадају у надлежности институција БиХ, уз истовремено формирање по том основу бројних ових органа и устава, министарстава, завода, агенција, укључујући и успостављање такозваних подручних органа БиХ у ентитетима и за то постоји основ у одредбама о допунским надлежностима.

Некоректна терминологија

Примера ради, настоји се знатно проширити Савет министара и претворити га у Владу, иако за то у Уставу нема никаквог основа. Да се то хтело, он би био назван владом. Добро ми је познато како су редиговаће те одредбе у Дејтону. Имао би тај орган наслов у Уставу, као што га имају све владе у свету. То наши копредседавајући, да опросте, не запажају тај елемент да тај Савет министара нема наслова, него је натрпан са једним поднасловом у оквиру Председништва, а када се томе дода да у Уставу изричито пише да Савет има само два обавезна министра, онда је довољно аргумената да се браћите да се то не може претворити у владу нити у недоглед ширити број ресора.

Заговорници такозване реинтеграције свесно, упорно и нападно користе некоректну терминологију која у Уставу нема упориште. То се посебно односи на појмове држава и државник. Мало је ко запазио да је појам држава употребљен у Уставу само два пута и то под насловима континуитет и демократска начела. Дакле, на самом почетку у члану 1. под тачком 1. под континуитет се прокламује да Република БиХ под именом Босна и Херцеговина наставља своју правну егзистенцију по међународном праву као држава. Рећи ћу вам да смо шест пута у Дејтону враћали да се стави ово по међународном праву.

Можете осетити зашто смо то ставили. Можете разумети зашто смо инсистирали да то буде само по међународном праву. А, даље се у тачки 2. каже да је она демократска држава, дакле, поднасловом демократски принципи, која функционише на принципу владавине права.

И, нема сумње да прва одредба указује на својство државе само по међународном праву у функцији решавања континуитета, а у другој под насловом демократска начела је несумњиво тежиште на демократији, а не на држави.

То је појам демократска држава могао без икакве промене значења смисла бити замењен термином демократска заједница. Даље, у Уставу нема појма државе.

Квази државне институције

Насупрот томе, иако је званични назив ове творевине само БиХ, а њених институција Парламентарна скупштина, Председништво, Уставни суд, свакодневно се упорно лансирају називи као што су државни Устав, држава БиХ, само држава, државно Председништво, државни Парламент, државни уставни суд, Влада БиХ, државне институције, централни, уместо заједнички органи, а у Уставу је само Централна банка и нема нигде другог никаквог централног органа, држава и ентитета, државни и ентитетски ниво, државни и ентитетски закон, државно и ентитетско право, надлежности државе и ентитета, све срачунато на то да каже само је БиХ држава,

раним правним политичким поретком и развијање једног накарадног типа партијске државе горег од оног једнопартијског, уместо правне државе и владавине права. Недовољна политичка култура погодује појавама партијске острашености и прозелитизма са снажним страначким антагонизмима, који онемогућавају међусобну сарадњу или макар толеранцију политичких неистомисљеника.

Парламентарна криза

Уместо рационалног политичког плурализма у коме би било омогућено партијско политичко груписање које би омогућило конституисање солидарне парламентарне већине, па тиме и формирање стабилне владе уз постојање конструктивне опозиције на делу је тотална политичка расцепканост са мноштвом политичких странчица са нереалним апетитима, међусобном ис-

Карлос Вестендорп је потписао копенхагенски документ у коме пише: "Да би се обезбедило да воља народа служи као основ власти, земље учеснице омогућиће победницима на изборима да буду уведени у дужност и на њој остану до истека мандата"

а ви не рачунајте на никакво својство државе.

Није у питању само уношење терминолошке збрке у категоријални систем уставног уређења, већ једна пристрасна пропаганда којом се жели променити садржина, облик и карактер уређења и то изразито на штету ентитета којима се желе оспорити било какви елементи државности.

Трећу групу опасности по Републику Српску представљају превага политичког вулунтаризма над објективизи-

ључивошћу и нетолеранцијом, неспремношћу на компромисе и сарадњу у општем друштвеном интересу државном политичком и националном, и разумљиво је да то мора водити у кризе не само парламента, већ и друштвене и политичке.

Е, сала ћу да кажем и терминологију коју први пут износим. Када је о томе реч, ја вам кажем да уставно право не познаје појам председничке кризе у парламентарном систему. Нема председничке кризе у парламентарном систе-

му. То може бити само парламентарна криза, чак да у случају да извесну одговорност за њу сноси одговорност и шеф државе, односно председник Републике. У председничком систему могућа је и таква криза. Завршићу са још две-три напомене.

Говори се о распуштању Скупштине. Ја молим све оне који помишљају на распуштање и оне који се томе супростављају да прочитају одлуку Уставног суда из 1997. године о уставности одлуке о распуштању и мислим да ће у њој наћи све потребне одговоре макар на питање када и како се може, а како и када се не може распусти Скупштина. Образложење те одлуке написано је у 30 страница. У њему је садржано оно што је до сада у свету познато као релевантно за то питање и да будем нескроман рећи ћу да је та одлука одмах преведена на енглески и да нико, ама баш нико од правних институција и експерата није критиковао после тога. Ни Венецијанска комисија, ни заменик високог представника за правна питања, ни правна група Комисије за кризе, дакле нико од оних који су пре њеног доношења на Уставни суд вршили врло снажан притисак да се спор друкчије реше.

Устав не познаје реконструкцију

Актуелно је и питање такозване реконструкције Владе. Свиђало се ово некој странци или не и онима који имају неке аспирације да убаци групу министара ја кажем да то питање треба скинути са дневног реда. Једноставно се мора скинути јер Устав допушта реконструкцију само за време трајања мандата владе. Јасан је Устав, за време трајања мандата Владе и председник Владе може вршити промену у влади. Садашњи Влад је престао мандат, пре скоро годину дана, и њен председник не може вршити никакву реконструкцију.

Уставна одредба је јасне и недвосмислене и не може се друкчије тумачити. Зато никакве комбинације о пет-шест представника СДС и не знам шта, о којима се говори, по мом уверењу не долази у обзир, треба их се одрећи јер такво именовање министара би било неуставно, што исто важи и за евентуално именовање министара, кандидате из Коалиције за целовиту и демократску БиХ.

Завршићу освртом на једну појаву која је узела великог маха и која се може такође свретати у неуставност, а неуставности имамо колико год хоћете. Проглашавање закона без промуглације, поништавање закона, масовно доношење уредаба без законског овлашћења, самосталних уредаба, а овде да кажем нешто и о бројним кадровским променама које подсећају, многи од вас то знају, али ћу ипак објаснити на тако звани спонил систем, некад примењиван, а одавно напуштен у Америци. Спонил значи плен, пљачка, а на основу тог појма настала је у Америци девиза победнику припада плен. А, то значи победнику на

изборима припада право да без ограничења мења кадрове. Убрзо је схваћено да је критериј партијске припадности и подобности, на основу те девизе, потпуно потиснуо у други план критериј стручности и способности.

Зато је тај систем тамо напуштен и замењен такозваним верити системом, одбором кадрова по способности. Чини се да је код нас први спонил систем у пуном облику на делу. Наши службени гласници последњих годину дана и више су кричати одлукама и решењима Владе о разрешењу и постављењу. Када треба променити управљачку гарнизону у предузећу, болници и другој установи рецепт је врло једноставан ту се употреби и злоупотреби законска и уставна норма која предвиђа проглашавање предузећа и установа од интереса за Републику. Влада једноставно прогласи предузеће, болницу или установу од интереса за Републику и аутоматски стиче право именовања управног одбора, а тиме и директора, односно управника. Верујте да је ова појава узела толико маха да се са разних страна људи обраћају и врло оштро негодују.

Сенатор Предраг Лазаревић:

"Протекторат" не може у Савет Европе

Ја бих овога пута покушао да будем кратак да не улазим у анализе, јер анализа је већ дата, професор Мијановић је као стручњак показао слику стања које нас прати од Дејтона као данас. Ја спадам у оне који нису правници, али ми је засметало већ кад се појавио други копредседавајући Савета министара и дигао сам глас против тога и бранио сам правну државу од првог дана. Нажалост, нису хтели да ме послушају, него су

некад ишли преким путем, па зато потпуно подржавам његове ставове.

Но, мени се намеће једно питање, шта нам је чинити у оваквој ситуацији. С обзиром да су многе одлуке које доноси високи представник, дакле, које доноси међународна заједница у Републици Српској у супротности и са њеним законима и са Дејтонским споразумом. Ја мислим да би ми требали да се обратимо у овом тренутку, да је то врло актуелно, Савету Европе са питањем да ли БиХ може бити примљена у Савет Европе, уколико није суверена. Односно, да ли се БиХ може сматрати сувереном државом уколико у тој земљи један чиновник Уједињених нација може да се стави, не супра легије као Цезар изнад закона, него супра попули, да се стави изнад народа и изнад бирача.

Дакле, требало би кренути оним путем да људе сударимо са њиховим чиновима у тренуцима када се жели остварити нешто што би требало да афирмише БиХ, као свега два пута поменути државу. Ја мислим да бисмо ми морали једноставно покушати да, ја то предлажем већ врло дуго, да вршимо опструкције заједничких органа у свим тренуцима када они покушавају да наметну централизацију. Мислим да бисмо многа питања решили да смо имали снаге, да смо имали истрајности, да смо имали можда чак стрпљива да неке странке у Републици Српској извучемо на чистину пред бирачким телом.

Централизација руши БиХ

О чему се заправо ради? Пишући недавно један текст ја сам покушао да инаутуришем формулу, а наслов текста је "Ко руши БиХ"? Мој одговор је међународна заједница и, да тако кажем, Коалиција за демократску БиХ. Они је руше, јер БиХ, тога су морали бити свесни у Дејтону, може постојати, то је чињени-

Влади Републике Српске истекао је мандат пре скоро годину дана; неуставне су све Додикове комбинације о новим портфељима за Српску демократску странку или Коалицију за целовиту и демократску БиХ.

на, само у случају ако ентитети добију свој пуни смисао. Ако ентитети буду државе, а БиХ њихов сервис који обавља одређене међународне послове, комплетна унутрашња управа треба да остане ентитетима и само онда кад се Срби буду осећали и грађанима Савезне Републике Југославије, а Хрвати грађанима Републике Хрватске, БиХ је стабилна. Оног тренутка кад се врши централизација, када се губе те везе које су Дејтоном постављене, у том тренутку руши се БиХ, она је поткопавана и она се једноставно полако топи и нестаје.

Дакле, централизација БиХ обрнуто је пропорционална њеној стабилности. То морамо наметнути онима са којима водимо полемику, онима који неке ствари не разумеју, ја сам имајући контакте са тим људима коначно схватио да ме људи не разумеју шта говорим. Они једноставно не могу да схвате обичну ствар да ми имамо право да извршимо опструкцију заједничких органа у БиХ, уколико се одузимају одређена права ентитету.

Да смо то учинили у тренутку када је изигран Дејтонски споразум у случају Брчког, а ми смо добрим делом за то криви, јер смо прихватили чак политичке преговоре, а морали се држати

права, да смо једноставно у тренутку коначне, ајде да је тако назовем, али у својој конзистентности чак и у терминологији употребљено унутар, не коначне арбитражне одлуке о Брчком, јер тамо пише на једном месту да је он може променити на штету онога ко је не прихвати. Ако пише да је може променити, онда то није коначна одлука, јер коначна одлука се не може променити и то је контрадикција.

Дакле, то није само правна контрадикција, него контрадикција која задира у суштину, то је антилоична конструкција. Дакле, ми би могли утицати на ту одлуку да смо једноставно истрајали у одлуци која је донесена спонтано и да је члан Председништва БиХ из Републике Српске остао доследан својој изјави која је једина била спонтана и искрена, да је рекао да се кооперативност показала као погубљива за Републику Српску.

Уставна процедура, а не избори

Одлука у Народној скупштини је донесена да се то не признаје, а затим су настављени преговори. Ја нисам правник, али врло добро знам, ако сам одбио

један принцип, ја не могу прихватити да учествујем у његовој легализацији. Ако учествујем у његовој легализацији, онда га индиректно прихватам.

Иста ситуација је и са одлуком о смени председника Републике. Намера нам се, по мом мишљењу, нова замка. Прво је био покушај да потпредседник преузме функцију. То би било на мала врата провести одлуку, и то је избегнуто. Сад се помињу нови избори. Да ли треба прихватити нове изборе? Не!

Мислим да странке које бране Републику Српску морају истрајати на томе да се најпре спроведе поступак о изгласавању неповерења председнику Републике на начин прописан Уставом и осталом законском регулативом. Ако ми прихватимо нове изборе, ми смо самим тим легализовали један нелегалан чин. То је оно што сам већ рекао да не смемо прихватити, не смемо суделовати у реализацији нечега.

Грешка свих нас у Републици Српској била је у томе што се нисмо супроставили у тренутку кад је високи представник сменио, односно избрисао са листе господина Чавића, што је избрисао са листе десетине нас пре избора и у току избора. Добро, могу и да схватим, потписали смо некакав споразум да ћемо наступати у изборној трици према пропозицијама које он поставља, па могао нас је избрисати, али да избрише неког кога је већ народ легализовао и изабрао, то је стављање изнад народа и то је једноставно инаугурација протектората.

Дакле, ми морамо сад, ја бих то свео на две тачке, да се супроставимо, у ствари, врло опасној тези да треба расписати изборе за председника Републике. Ми морамо бојкотовати те изборе, одбити те изборе јер то су нелегални избори, а садашњи високи представник покушава да се закљони, не иза одлуке свога претходника, него иза одлуке Скупштине. Пазите, то је "легализована Скупштина", то је његова реченица. Иако Скупштина нема право на то, али ипак, Скупштина је наша.

Опструкција – нужно зло

Дакле, не смемо прихватити, то је под број један и морали бисмо insistирати на опструкцији или бар супростављању у Парламентарној скупштини. У тој Парламентарној скупштини БиХ да се супроставимо свим покушајима централизације БиХ. Свим покушајима стварање кривних, такозваних, закона, дакле, покушаја грађења крова над ентитетима и, што је најважније, треба што пре, ми као Сенат да се обратимо међународној заједници, ово је тренутак, и да поставимо питање може ли та БиХ ући у Савет Европе кад се ради о чистом протекторату, у коме један чиновник може да смени легално изабраног председника једног од ентитета, а БиХ је сложена држава, састављена од два ентитета, дакле од две постојеће државе.

Јер, ентитет значи оно што јесте, оно што постоји. То припада мојој терминологији.

Волфганг Петрич, чиновник Уједињених нација који се ставио изнад народа и бирача: за протекторат нема места у Савету Европе

логији, а не правној. Чак у енглеским речницима иде тако далеко да се каже, не оно што постоји у односу на другог, него чак оно што постоји по себи, означава ентитет. Ово цитирам из једне америчке енциклопедије. Ако је то заиста значење ентитета, онда је она састављена од две постојеће државе које су направиле заједничку државу БиХ, она је изведена држава, у једној од њих високи представник, дакле, један чиновник мења вољу народа.

Да ли је то суверена држава? Дакле, свету треба поставити то питање. Јер, знате, свет кад се нађе пред таквим загонаткама тешко на њих може одговорити. Јер, сви ти међународни моћници не би волели да ми ово говоримо у њиховој земљи, јер они не би волели да њихов народ схвати такву демократију коју они извозе. Ти људи би се побојали за себе и ако је ово, како господин председник рече, трећи талас диктатуре у европским државама двадесетог века, онда се бојим да ове промене демократије не воде као оним годинама тридесетих када је постојао правни параван за једно друштво које је било и неправно и недемократско.

Сенатор Славенко Терзић:

"Душевно прерађивање" Републике Српске

Ја сам се са искреном вољом одазвао позиву председника Скупштине и председника Републике Српске да дођем данас у Бијелину, иако сам, разуме се, као и други сенатори имао разне послове, али некако сам осетио у интуицији да је Република Српска у смртној опасности.

Имамо једну озбиљну политичку кризу у Републици Српској, која је, по мом мишљењу, пре свега последица активности међународне заједнице. Делује апсурдно, али је тачно да међународна заједница која је дошла овде са циљем да ствара стабилност, та такозвана међународна заједница је главни фактор нестабилности у југоисточној Европи.

То, наравно, није ништа ново јер, ми имамо посла, председник је то назвао тоталитаризмом, са идеологијом глобалног наддруштва која је усмерена против изворних принципа Европе и европског схватања демократије, права и праведности. Активност такозване међународне заједнице у Републици Српској је, наравно, само један сегмент широког спектра активности које су јасан доказ да се овде не ради, ни о успостављању мира, ни демократије, ни људских права итд., већ да се овде ради о једном бруталном, насилном успостављању протектората, пре свега над српским народом, а онда и над целом југоисточном Европом.

Активност међународне заједнице мене као историчара подсећа на она стара колонијална времена из 18. и 19. века када су долазили окупациони губе-

Превисока цена политике попуштања: почело је са Драганом Чавићем и српским радикалима, који су, после избора, скинути са списка посланика, а протекторат над Републиком Српском озваничен је арбитражном одлуком за Брчко и о смени председника Поплашена

рнатори у забачене провинције Азије и Африке и доводили у ред полудивља афричка или азијска племена. Имам утисак да управо тај менталитет и данас стоји у одлукама многих представника такозване међународне заједнице.

Бриљантна правна анализа

Та, такозвана међународна заједница, по мом мишљењу обезвређује, исмејава и карикира све принципе изворне европске либералне демократије. А, политика према Србима, па нарочито према Републици Српској и према Србима из Републике Српске Крајине, на Косову и Метохији и уопште према Србима на Балкану, по мом мишљењу, разоткрила је право лице данашњих војних и политичких елита НАТО и САД.

Професор Миљановић је бриљантно извео једну правну анализу, али, нажалост, имам утисак да се овде не ради уопште ни о каквом сучељавању са људима који поштују право и правне норме. По мом мишљењу, политика међународне заједнице према Републици Српској и према председнику Републике Српске је само један део једног глобалног плана да се српски политички, државни и етнички простор сведе на Шумадију. То значи, треба по сваку цену, не бирајући средства, онемогућити конституисање српске државности на левој обали Дрине.

За остварење тога циља, који, наравно, није постављен први пут, његова генеза иде, можда, негде од почетка 19. века, од оних касних Бечких времена, данас крајем 20. века, употребљена су сва средства. Ми данас, као што знате, имамо највеће етничко чишћење, у модерној историји Европе у другој половини 19. века, Срба из Републике Српске Крајине, чишћење Срба из БиХ, која је историјски гледано, ја сам историчар,

српска земља. БиХ је вековима, дакле и у 18. и у 19. веку, до негде 70-тих година имала 44 одсто православних Срба. 1865. године, према аустријским пописима, БиХ имала је 47 одсто православних Срба, а да не говорим да је већина муслимана српског етничког порекла, као, наравно, и добар део Хрвата у Херцеговини. О томе говоре чињенице које можемо наћи и у Ватиканским архивима.

Људи лоших намера

Дакле, окупација БиХ 1878. године, чини ми се била је много либералнија и мекша него окупација ових области последњих година. Идеолошку основу, желим то да подсетим, политике према Републици Српској и према Србима, можда, најбоље илуструје став америчког амбасадора Ричарда Холбрука, пре неки дан изговорен, у коме Србе упоређује са нацистима и каже, као што је према нацистима било дозвољено употребити сва средства, после 1945. године, дакле, и према Србима је дозвољено употребити сва средства.

Пошто имам утисак да се овде не ради о људима добрих намера, људима који су дошли да било шта помогну, они су дошли да сруше и оно што овде постоји. Шта, рецимо, рећи америчком амбасадору или америчком председнику када Србе пореди са нацистима или да амерички председник Клинтон поводом бомбардовања Србије каже да су Срби изазвали и Први и Други светски рат. Посматрајући судбину Срба, мени као историчару, чини ми се да ми имамо посла са једним великим злочиним над нашим народом током целог 20. века, с тим што се тај злочин остварује у три фазе.

Прва фаза, то је био Први светски рат. У Првом светском рату Србија је изгу-

била 43 одсто становништва. БиХ је изгубила огроман број цивилног становништва. Сетите се само логора у Добоју и других логора по БиХ. Према подацима које је изнео Владимир Ђоровић, само у логору у Добоју, у пролеће 1916. године, током једног месеца умрло је 623 деце. Нажалост, Срби су такав народ, који иако са једне стране, човек би ре-

Мислим да је крајњи циљ међународне заједнице по питању Републике Српске, постепено топљење државности Републике Српске, њено свођење на обичну аутономију под видом такозване реинтеграције. Врхунац је пинизма и лицемерја када међународна заједница разбија све што се може разбити најкрвавије, а онда наводно милосрдно врши

јединственог српског народа. То се види по програмима, нарочито историје, српског језика итд., а све под видом мултикултурног, мултиетничког итд.

Подршка државотворним снагама

Шта мислим да би требало радити. Под број један сматрам да смо дужни да поштујемо вољу народа изражену на изборима и да смо дужни да поштујемо уставна начела Устава Републике Српске.

Под број два, муслим да смо дужни да дамо подршку легално изабраним органима Републике Српске и председнику Републике Српске, професору др Николи Поплашену.

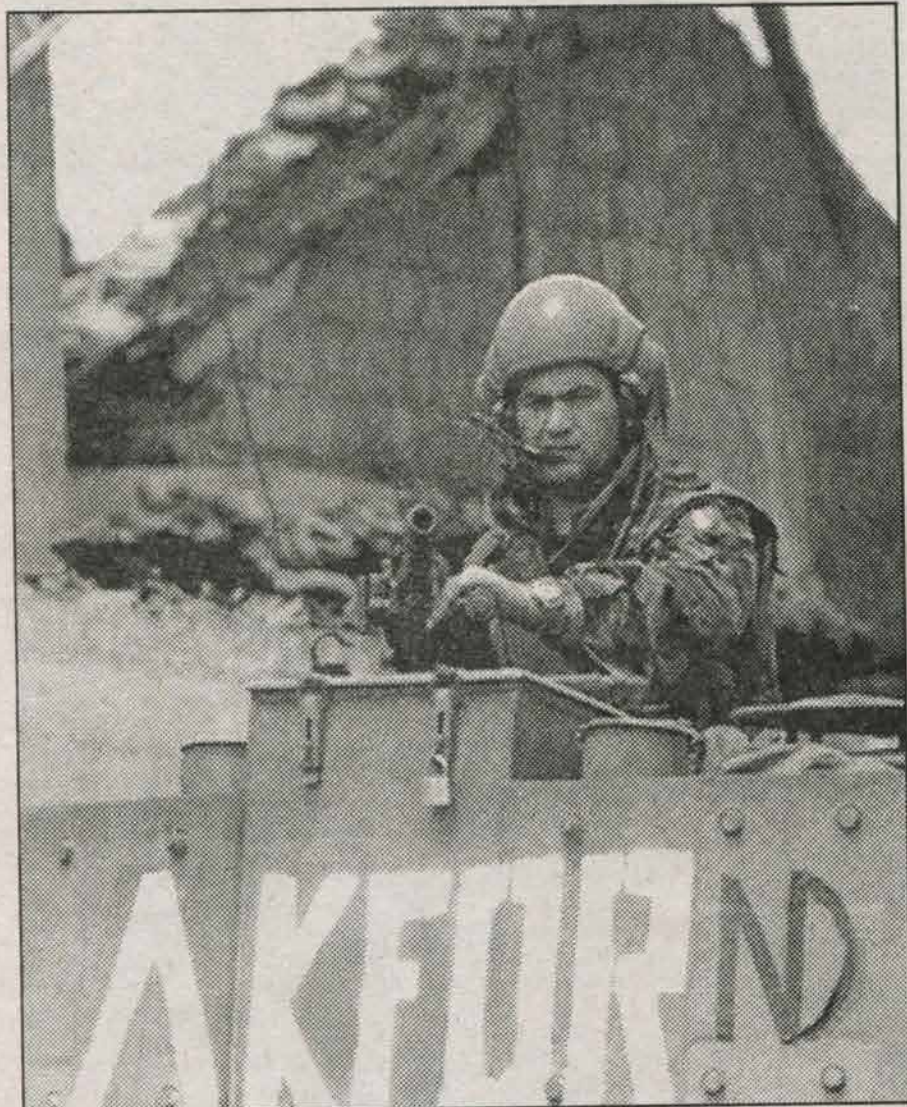
Под три, мислим да треба дамо подршку свим државотворним политичким снагама у Републици Српској и под број четири, делим, такође, мишљење да, можда, није узалудно да се и даље обрађамо Европи и појединим европским установама, јер има људи у Европи, ја сам их срео и у Француској, и у Енглеској, и у Немачкој, који схватају да се овде ради о једном политичком правцу који уништава саму Европу, који жели Европу да стави под протекторат глобалног наддруштва и да има снага у Европи које се и даље залажу да уместо глобалног наддруштва Европа буде изграђена као заједница суверених демократских националних држава. Они данас, можда, нису водеће политичке снаге, али мислим да је то идеја која има будућност у Европи.

Сенатор Новица Војиновић:

У својој отаџбини - Срби у илегалу

Ја бих своје излагање поделио у два дела. Пришао бих овом проблему са једног другог аспекта који је важан, можда најважнији, и друго, рекао бих реч-две о овом стању, неко је прозвао мене и Војводића. Треће, хтео сам да подвучем ову чињеницу која је овде истакнута да је Република Српска у опасности. Ја би као човек са доста година, који много памти и као човек историчар и правник, 40 година предајем историју, рекао да су у питању све три државе Србија, Црна Гора и Република Српска. Ми смо данас овде дошли да разговарамо о овом нашем трећем ентитету, тако да кажем, нашој држави Републици Српској, па ћу ја на ту тему говорити.

Ја захваљујем господину председнику Републике што је овако језгровито изнео проблем и да се конструктивно разговара о томе, господину Гаши који је изванредно још једанпут нам поновио у чему је Република Српска угрожена конкретно, затим истакао још једну чињеницу да је Република Српска сигурно до те мере угрожена, да уколико се настави овај процес, који, нарочито, у последње време узима маха, није далеко од тога да ће се све ово што је Гашо

СФОР и КФОР у трећем, необјављеном рату против Срба у двадесетом веку: извршиоци политике међународне заједнице, која је само део глобалног плана да се српски политички, државни и етнички простор сведе на Шумадију

као да негују своју историју, са друге стране врло брзо заборављају несреће и геноциде које им други чине.

Необјављени рат Србима

Дошао је Други светски рат. У Другом светском рату Срби су изгубили око милион људи. Само Јасеновац је прогутао, ми то ни данас не знамо, 800.000 људи, а можда и више. И многе друге јаме. И, дошао је овај трећи необјављени рат против Срба. Ми, дакле, имамо посла са једним правим ратом против нашег народа, ратом који није објављен и ми се морамо тако понашати и морамо се тако организовати и тако разумевати ту ситуацију.

реинтеграцију већ разбијеног.

Дакле, по мом мишљењу реч је о анулирању државности Републике Српске, али, чини ми се, и нешто више од тога. Дозволите ми да направим једну паралелу са окупационим управником БиХ Бењамином Калајем, који је свој културни и духовни програм после 1878. година назвао душевним прерађивањем Босне. То значи један комплетан инжењеринг менталитета и душе народа БиХ. Ја бих рекао да овде сада међународна заједница, такође, ради на "душевном прерађивању" Републике Српске, то јест да путем просвете, културе, образовања и на разне друге начине изгради неки други идентитет тога народа, који не би био део идентитета

говорио и државност, државни савет, државни ентитет итд, фактички остварити у Босни или Српска Република бити утопљена у Федерацију, као можда нека споредна аутономија, културна аутономија или тако нешто.

То је реална опасност коју ми морамо на вријеме видјети и морамо на вријеме предузети, што би лекари рекли, превентивне мјере. Ја би у вези са тим поновио једну своју тезу коју сам у фебруару овдје изговорио, а то је тај први и важнији дио мог излагања данас на овом састанку. У Републици Српској око 70 одсто Скупштине Републике Српске су Срби православни. Могу ли ти Срби православни који се налазе у неколике партије, њихове вође, њихови представ-

Рачан је прије двије године у Сплиту рекао: "Нека се Туђман не хвали да је његов ХДЗ и он створио данашњу Хрватску државу, ми смо такође учествовали у томе и молим вас нека Туђман не узима право нама јер и ми имамо удјела у "Олуји", "Бљеску" и другим акцијама".

И од непријатеља треба учити. Српски посланици, који су крштени православни, ако се не сложе да у Републици Српској имају макар 51 одсто гласова у Скупштини, у релативно кратком времену ја не желим да овде пророкујем, али знам из историјске праксе да нема заустављања процеса уништавања Републике Српске, било да су ти посланици лично међусобно завађени, било да су лично међусобно амбициозни ко

међусобни споразум. Јер, ми увијек долазимо у позицију да кад муслимани гласају за једнога, тај ће побиједити, ако гласају за другог, побиједиће тај итд. Гашио је овдје изложио да ће претендовати на то да гласају да и муслиман овдје буде предсједник Републике. Јер, посланици Републике Српске немају у себи те елементе који осећају ту опасност. Наравно, ово је разговор који се у српском народу одвија пјесковима, српска слога. Ја не говорим напамет и фразерски и тврдим да има у свакој српској странци у Републици Српској оних људи који хоће да прихвате неке основне националне интересе и на њима се сложе и прихвате их.

Друга ствар коју сам овде хтио да изнесем то је, споменуо је неко, ситуација у Црној Гори. Она је на ивици ножа. Ово каква је ситуација данас у Црној Гори је да су поново страсти до те мјере заоштрене као 1941. године био би масакр. Чак има једна шала или како бих рекао црни хумор у Црној Гори ако би дошло до сукоба међу странкама, Босна би била бања шта би било у Црној Гори. Значи до те мјере су тамо амерички новац, америчка пропаганда, амерички људи који тамо дјелују као и свуда, учинили да смо ми сваки дан, питамо се да ли ће стварно почети поново крвави обрачун у Црној Гори.

Српство је тамо до те мјере анатемисано, ја сам Србин из Херцеговине био сам професор у усташком Мостару и усташком Задру, и у усташком Загребу сам завршио гимназију, никада прије нисам дошао у позицију кад се осјетим до те мјере, као припадник српске националности, утрожен. Ја сам написао у једном раду, сад ће изаћи, можете у Југославији говорити да сте Шингар са поносом, да сте Ром са поносом, муслиман, Хрват, Словенац са поносом, али ако кажете гласно на улици, у кући, на састанку да сте Србин, сви се осврћу и гледају на вас као да сте ратни злочинац за којим је одавно расписана међународна потјерница.

Биолошко уништење

Дакле, једноставно, термин Србин пара уши, ако кажете да сте Србин добија се утисак да изазивате, врећате, што србујеш, тако ми је рекао један у Цетињу. Ниакл ми то нико није рекао ни у Задру, ни у Загребу, иако су тамо много подмуклији. Ево узмемо на примјер неће се српска трагедија, ја је већ дуже вријеме називам трагедија, није ово криза, није ово ни пропадање, ово је српска трагедија која се граничи са биолошким нестанком српског народа, ако нас државни и економски униште, то је уништење биолошко, јер нас неће, кад поставимо национална мањина, већинске нације третирати као што смо ми њих третирали, него ће тражити истребљење, уништење, а у том погледу ће и међународна заједница дјеловати.

Акцент читавог мог говора је захтјев моје, преклињање, тражење споразума, договора и ви имате могућност и при-

Пета колона: копају јаму сопственом народу, остварујући америчке интересе на Балкану

ници, да се договоре о неком како се увјек говори у пракси о неком заједничком националном интересу у коме не може бити ни опозиције ни расправљано, као што раде Хрвати и муслимани. И код њих има и анархије, и сукоба, и крађе, и доповлука, и огуживања, пошто ми у Подгорици чујемо врло много, у Хрватској хоће да смене Туђмана, али кад је у питању положај Срба у Барањи, све политичке партије у Сабору заузеле су јединствен став – не смије се дозволити Србима да нам они диригују политику насељавању тамо где смо ми држава. Ниједан глас у Сабору није био против.

Хрватски комунисти и усташе

Прије годину дана када су почели да критикују Туђмана, Рачан је, кога и лично познајем, био шеф комуниста а сада социјалдемократа, па су наши лички генерали када су били избори 1990, осам личких генерала је писало личком народу да гласају за Рачана јер је југословенски, замислите, комуниста. Тај исти

ће коју функцију узети, као што сам неко вече слушао три сата Вука Драшковића, који једноставно готово патолошки каже тако дуго док опозиција не схвати да ја треба да будем предсједник Југославије, неће бити среће у тој држави.

Такве вође, вође које мисле да су незамењиви, да само они треба да то буду су узрок раздора. Дакле, мој нагласак је може ли у Републици Српској 70 одсто посланика српске националности и српске вјере православне барем 60 одсто њих у кључним питањима, о изборима, о разним намештањима међународне заједнице која иде на легализовање, разбијање Републике Српске сви то знају и могу да се споразумеју и да не дозволе, то јест да не гласају за оно што нас уништава као српски народ, а не једну партију. Без тога нема излаза.

Заоштрене страсти у Црној Гори

Ја сам хтио да то нарочито подвучем и да ту треба тражити институције и предсједника Републике и посланички клубови да траже појас за спасавање

лику, у Црној Гори тога нема, већина посланика је тамо где јесте, већина посланика одлучује потпуно независно од свих предлога. Овдје ви можете створити већину, већину српског ентитета барем на два три питања да се бојкотирају избори да се онемогући негирање воље народа и избора српских руководилаца на изборима.

Ако се на два три питања српски посланици у парламенту споразумију, будите сигурни, Американци ће се зауставити. Они ће тражити други излаз и другу могућност. Они иду сада и газе стопроцентно јер нема заустављања. Њима дио наших посланика потпуно завршава посао.

Шта год они траже и предложе ови једноставно прихватају здраво за готово и Американцима не треба да се компромитују. Ако тај дио, та критичка маса наших људи схвати да копа и себи јаму, без обзира што је тренутно фаворит амерички у парламенту или влади, да и њега или његове дјеце неће бити за десет петнаест година, његовог ентитета и нације. Јер, ово не иде на рушење појединих људи и појединих руководилаца већ на рушење српске нације, српске државе, српског народа.

Сенатор Гојко Ђого:

Унутрашње повезивање српског народа

Има тренутака кад човек просто осети, крене му негде из стомака да је најбоље стиснути зубе као клешта, и своју муку задржати унутра у властитој мешини. Бојим се да и данас овде нема неких људи управо зато што мисле овако. Ако отворите уста ма шта рекли испадне, мора дакле испасти да се одределите за ову или ону страну стола, или за једну а против друге половине властитог народа.

Има доста људи, а и ја њима припадам који то не желе. Улогу овог Сената ја сам од почетка заправо и замишљао као скуп мудрих глава, опростите, ево нескромно је што и сам кажем јер припадам групи, која би могла да у таквим тренуцима да укаже на нека решења.

Да би то Сенат могао, овакви састаници би морали нешто друкчије да изгледају. Морао би да у овој дворани седи потпунији састав, морала би да ту буде и, како се каже, друга страна. Ево, видите ја сам дошао, усудио сам се да отворим уста и одмах сам погрешно, јер сам рекао да би ту требало да буде и друга страна то значи да је овде једна страна и ја признајем да ја припадам тој страни зато сам и дошао овде. Прво да кажем да не прихватам одлуку онога ко је сменио председника Републике Српске и против одлуке српске владе и Скупштине Републике Српске која је на неки начин ову, усуђујем се рећи, незакониту одлуку ослањајући се на мишљење стручњака за право и Устав, на неки начин утемељила.

Испала да нас прати онај фатални синдром да ми Срби не можемо без зобнице и главом у њој, већ два века, кад год ко насрне на највиђену главу нађе се Србин или нађу се Срби који им му придруже и хитају да ту главу смакну, дословно и симболички. Изражавајући своју подршку и име неких других људи сенатора који нису овде ја, пре свега, желим да подржавам председника Републике, који је за мене ознака суверенитета, прва ознака суверенитета Републике Српске, оноликог коликог смо могли испословати и у рату и у том несретном Дејтонском споразуму.

Пословична српска неслога

Ако бих ишао даље па покушао да укажем на нека решења, мада је овде било доста ваљаних предлога, опет се бојим да ћу погрешити између осталог зато што ми недостаје довољан број информација. Ми у Београду не можемо да гледамо, бар ја не могу, телевизију Републике Српске ни једну ни другу, какве су да су, не стижу до нас ни та друга средства информисања, нисмо у прилици да их пратимо, а богами не знамо ни онај ситан вез који обично иде око тих највиших државних институција. Зато сам малопре нагласио да би било добро да овде седе и председник Владе и наш члан у Председништву и вође парламентарних политичких странака, онда би могла било изгледа да се барем око нечег, оних неколико питања о којима је овде било говора, договоримо и споразумемо.

Пословична је наша српска неслога. Ајмо рећи да је томе допринела и та одлука нашег националног карактера, за који и други знају, али зар није данас јасно сваком Србину да је заправо инсистирање на тој неслози подршка заправо једној политици која долази из неког центра са стране, од неког другог режисера. И наше неслоге данас су у великој мери режиране из тог центра, и у Срби-

ји, и у Црној Гори и у Републици Српској.

Председник Поплашен је овде кад је споменуо некаку тенденцију ка једном будућем систему, некој врсти глобалног тоталитаризма, заправо помогао ми да асоцирам на то да је све заједно, ова врста демократије коју ми упражњавамо у све три државе српске, нека врста позоришта, а да режисер обавља свој посао.

Ако бих ишта могао сугерисати, то је да прихватимо ситуацију као такву, да то прихватимо као позориште, па да се онда и ми играмо, да унесемо тај лудистички елемент заправо у наш политички живот. Наравно, да ми на нанесену неправду одмах одговоримо својом српском тврдом главом, па ако хоћете и инатом. Стискамо песницу, па кажемо е, не дамо. И о томе би требало размислити, куда нас та стиснута песница води.

Инсистирање на легалитету

Отуда бих се усудио да изнесем једно мишљење које је унеколико различито од оног што сам ја чуо. Ми морамо инсистирати на легалитету. Чули смо како све то све стоји овде од професора Мијановића, који је за то доиста врхунски стручњак, а и професор Чавошки је објавио недавно једну књигу о изневеравану дејтонског споразума. Из овог излагања сте могли закључити и кад се прочита та књига, ви се уверавате како се на један врло перфидан начин уводи једна терминологија која је као нека врста беочуга, термин за термином, знате, од једне конференције од Синтре до Лондона, од Синтре не знам до којег састанка и како се стално уводи по један нови термин и прецизира се оно што је пре тога било прилично неодређено тако да се успоставља један ланац који се све више стеже око нашег врата и око суверенитета Републике Српске. Нема сумње да би неко желео да утопи Републику Српску и да направи

Свет ће се једном застидети своје "правде": судије Хашког трибунала умориле су и без пресуде већ седморо Срба

Холбрук, Олбрајт, Мило: стратеги српске несреће се више не крију, већ јавно хвале својим (не)делима

државу БиХ. Али, добро би било да Срби у Републици Српској схвате да не треба у томе да им помажу, а мени се чини на последње наредбе, ја бих рекао, јер то су уредбе, одлуке наше владе и наше Скупштине које на неки начин долазе и уређују политички живот у Републици Српској као што је некада комитет радио својим наредбама.

Ми као да се трудимо да им помогнемо у томе, иако друга страна, пре свега Хрвати, свим силама хоће да се изборе управо супротно за свој ентитет и разграде оно што је на неки начин направљено. Стога бих ја, кад смо у ситуацији на неки начин да губимо игру, определио се за другу стратегију. Ја бих компликовао игру, јер ако будемо вукли логичке потезе један за другим, знате, а на губитку смо, ми ћемо на крају изгубити. Кад мислим на компликовање игре, онда бих се определио за одбрану легитимитета, а одбрана легитимитета, по мом мишљењу, је најбоља и најуспешанија још увек на каквим таквим изборима, наравно под условима ако је изборни закон иколико прихватљив.

Мудра политика

Ја сам уверен да смо ми у ситуацији под точком, али да тај точак велики нема намеру да се заустави ту над нама. Он је ту тренутно и ја мислим да он иде даље, ми морамо само претећи, издржати. И стога се ја не бих инатио, него бих поразмислио о томе да ли можда ту мрвицу легалитета и легитимитета можемо бранити изборима и можда би се залагао за што чешће изборе. Што чешће редовне и ванредне изборе. Нисам сигуран да ће они то прихватити, али ја бих се за то залагао. Шта нам друго преостаје ако за годину дана ми нисмо кадри да изаберемо нову владу. Логично би било да просто неко каже ајмо поново на изборе не за годину дана него за шест

месеци или за три месеца. Како је то већ прецизирано Уставом, не знам.

Нисам велики стручњак за ову област, али просто ми се чини да је то један од путева где би у том мешању карата можда ми могли нешто добити. А, у међувремену, ако можемо те међусобне омразе и те оштре ивице на неки начин да брусимо, да се не сукобљавамо, да не продубљујемо јазове који нас деле и да не зидамо зидове тамо где их нема. Ми смо могли још предосетити пре годину две да се око Брчког спрема нешто управо овакаво као што смо и дочекали.

Требало се можда мало друкчије припремати за ту битку или тражити решење како се и то зло може премостити, а оно се може премостити само на онај начин који сам мало пре поменуо, а то је тражење пута да се истраје, да се издржи, а то можемо унутрашњим повезивањем српског народа. И свим силама на томе би требало инсистирати да објединимо или да уједначимо што се у сва три дела српског народа, то више не називам државама, у Црној Гори, Србији и Републици Српској изјадначи што се изјадначити може. Дакле, све да просто ослободимо једну запретану енергију коју смо, нека ми историчари помогну, имали чак у време Аустро-угарске. Да ослободимо ту стваралачку енергију народу, па да каже, они нам не дају, али ми нешто правимо исто.

Политички привиди

Наша школа ће бити иста, наши институти ће бити исти, наше академије ће бити исте, наши парламенти ће бити исти, колико могу бити исти. Дакле, да пробамо све уједначити. Мислим да је то једини пут који нас некуда може одвести. Не видим да нам рвање с противником на овакав начин може ништа добро донети. То се види и у односима између Србије и Црне Горе, у веома несрећној ситуацији у Србији, а ево видите и у Ре-

публици Српској. То су мање-више спонсори судови.

Не може ако је у Србији лоше, не може у Републици Српској бити добро. Може бити само привремено добро, ако вас утеше неким малим парама, па поделе две или три или пет плата, па нам се нешто учине да иде мало боље. Не може ићи боље, исто тако и у Црној Гори, то су само привиди. И крајње је време да ту маглу испред властитих очију просто сами склонимо као некакав плајаер који нам пада преко лица.

Овај Сенат би можда могао бити нешто у том смислу да допринесе заједно, наравно, са неким другим институцијама Академијом наука, универзитетима итд. Наравно кад би пронашли неки пут прво да се окупили у овој дворани па да пробамо да се око нечег договоримо па макар правили и болне компромисе, али да их ми правимо једни према другима. Једни према другима, ту да испружимо руке, а не да повијамо леђа сваком ко закорачи да нас узјаше. Ево, можда није најпристојнија реч, ова последња, али ја би са њом и завршио.

Сенатор
Милivoј Иванишевић:

Отворено поништавање суверенитета

Ја бих хтео да вас подсетим да смо ми од стварања Републике Српске били свесни опасности у коју улазимо. Ми смо са Дејтонским такозваним споразумом, а ја га називам документом, благо речено, или диктатом искреније речено, видели да ту има много опасности које могу да угрозе наш суверенитет, па и државност, али смо још у то време оптимистички гледали на тај докуменат и налазили смо више позитивних него негативних страна и више смо се обраћали на оне позитивне стране, оно што нам

тај документ даје за право, него на оне замке које тада још можда нису биле откривене, а налазиле се у том документу.

Међутим, ми нисмо очекивали да ће тако брзо доћи до ерозије, до примене драстичних мера са разних страна. У то време смо живели још у уверењу да су наши главни непријатељи Хрвати и муслимани и да са те стране нама прети највећа опасност. Међутим испоставило се да нама највећа опасност прети, или још већа, од међународне заједнице и њене интрепретације, односно њеног патронатског односа према муслиманима и Хрватима и они су једноставно на себе преузели да остваре интересе муслимана и Хрвата, а пре свега муслимана.

Нама је један од тешких удараца задат неуставним распуштањем Скупштине. Воља народа ни сада није искрено исказана на овим последњим изборима и ти избори су резултат једног инжинеринга. Међутим, ја бих хтео да вас подсетим да се ова борба против нашег народа сад налази у критичној фази, али почела је још 1990. и 1991. године, када су две националне заједнице, ако су муслимани то, на овим просторима покушали политичким средствима да савладају српски народ, да га обезглаве, обесправе, кад су доносили одлуке само два народа, не питајући српске представнике ни српски народ. Узмимо одлуку о референдуму и мобилизацији итд.

Пристрасност западних демократа

Кад тим политичким средствима нису успали да нас савладају они су покушали оружаним устанком, оружаним средствима. Ви знате, из њихових публикација се већ зна да су они патриотску лигу, зелене беретке, обучавање хиљаду муслимана у Хрватској и њихово учешће у хрватским оружаним формацијама, почели годину-две пре него што су пушкама, априла месеца 1992. године, изашли против нашег народа.

И тај други покушај, оружани, доживео је тежак пораз. Српска војска и српски народ изашао је као победник. Међутим, све више се у међувремену мешала међународна заједница, све више су европски посматрачи претварани у НАТО бомбардере и у трећој фази заједно са муслиманима покушали су да нас униште. Уз покушај међународне заједнице, удружени са Хрватима и муслиманима, јединице за брза дејства НАТО-а, њихове авијације није дао резултат које су непријатељи очекивали.

Четврто је био Хашки трибунал. Упетљаво се Хашки трибунал и данас су стотине Срба на његовим тајним списковима и стотине Срба склањају се по Републици Србији, по Југославији, десетина Срба су у затворима, седам Срба су мртви. У затвору су чак и врхови наше војске. Они нису сигурни да ће на тај начин успети да нас савладају и да ће то бити коначан ударац српском народу овде у БиХ. Кренули су сада да уништа-

вају наш суверенитет свим средствима не обазирјући се ни на какве људске норме, правне норме, не обазирју се на јавност, не обазирју се на вољу, на расположење, на став народа. Мислим да ни ово неће бити последњи случај, јер очекујем да и сада неће они са нама изаћи на крај.

Флексибилност председника Републике Српске

Шта су решења? Право да вам кажем, ту делим мишљење већине колега сенатора. Ми смо мало информисани, стварно добивамо мало материјала и ја сам увек сматрао да добијемо службене гласнике и штампу да би смо могли да знамо о чему се ради. Ја вас подсећам на својевермено, у ствари, не приметни напад на сенаторе бивше председнице Републике Српске која је рекла да сенатори живе ван Републике Српске и да не разумеју тешкоће које се овде догађају. Већина нас овде је врло често присутна, а уз то, ако гледамо одакле је већина сенатора, баш из Републике Српске. Ту мислим и на свештена лица и није ми јасно што њих нема данас овде.

Ја бих на крају прво подржао све везе и јачао све везе са Србијом и Југославијом. Заста мислим да је то вододелница, где ће се развојити две сучељене струје. Видећемо ко је онај за везу са другим. Мислим на муслимане, али мислим и на међународну заједницу и свет, а ко је за везе са Србијом и Југославијом, значи са својим народом. Ту стварно подржавам мишљење и мог пријатеља председника.

Мислим да би нешто требало да кажемо после ове седнице и у том документу да дамо пуну подршку нашем председнику. Не можемо ни помислити да воља једног чиновника, свеједно којег човека из света може да буде већа и значајнија од воље нашег народа. Ја сам сведок у више сусрета и боравака овде и о коресподентности и флексибилности господина председника, али и то има своје границе. То је она граница кад може да буде угрожена држава и кад може да буде угрожен национални интерес, међутим они баш то желе, ту да се са њима сарађује, а све остало је споредно и безначајно.

Сенатор Момир Војводић:

Србија велика, Црна Гора висока, Република Српска витешка

Господине председнице Републике Српске, за сада једине националне српске отаџбине! Господо сенатори, наша подршка господину председнику Републике Српске се подражава, али њу треба данас, нарочито данас, што гласније рећи. Има она изрека у Морачи: Знајем ја да ме ти волиш али то ми понекад и рећи. Зато бих волио да су данас овде сви сенатори, изузев оних који су бони и у болници.

И моје срце слути ко је лука, био лука па га боли рука и данас га овде као сенатора нема. То сад нећу, то ћу други пут пред светим Савом и светим Петром Цетињским, јер лако је било долијетати на Пале кад су Пале биле наткриљене српским орловима. Волио бих данас, господу сенаторе, да су овде. Све сте рекли, али поставља се питање и док сам сву ноћ из Подгорице Немањине до Бијељине путовао уз српске ријеке и српске планине питао сам се шта ја то могу сада мојом крхкости и рањивости, мојим модрицама да савјетујем храброг Поплашена. Идем ли је то да он мене нешто савјетује, да он мене утјешу или имам ја нешто да му кажем.

Или да неку идеју сад ту кажем. Да се скупе сви српски мозгови на једно чини ми се не би имали нову идеју, а да она већ није згажена, да она није већ бомбардована, да она није издана и додана, да она није потрошена, а зашто зато што се на челу моћи налазе најгоре особе у историји човјечанства. Меморија људског рода не памти такве протуве какве данас дрмају великим силама. А, чим велике идеје нису заштићене, немају Душана Силног да то законом утврди, онда су и сви напори интелектуалаца, оних правих, не издајника, измећара туђину и вазала, крчки и све изгледа да је старо, да је већ потрошено, да је већ чувено иако је можда ћићево ново, што би рекли у Морачи трингоново.

Лажи и којештарије

Шта се данас ради у Црној Гори? То се не може испричати. Бомбардовање које је трајало 78 дана, то је било перје, што би рекао мој ћед Глигорије, присвађивању најдржим млатачима идеолошким и медијским како се данас Црна Гора смлаћује. И сад кад су се људи у Васојевићима, у Кучима, на Дурмитору, Ускоцима, Мораче дњи, у Пиперима, у Зети, сад ево, Пастровићи, Бокељи, Вјешанска нахија, све оно живо, има још понеко. У још тим преосталим катуницама једини начин да се огласе овако је да се скупе код хубалтара и на некој пољани и да поруче црногорским властодршцима и измећарима, Бону и Вашингтону, онда се они томе одмах наругају. Лако, па да, племенска свијест, ретроградна свијест. Тога је увече телевизија пуна, а испомажу их несрећници, режимлије, интелектуалци, повлашћени вазда, разни социолози из културе.

Нема тога у Београду који није назбијао бок у социјализму свим што се могло пождријети, а данас долазе у Подгорицу, пуштају са по два сати, по три сата камере и они кљукају онај народ лажима, измишљају којештарије, препадају како у Београду све се згроми, да се праве погроми на Црногорце, причају како је неједнакост између Црне Горе и Србије, а Црна Гора и Србија једино могу бити једнаке ако су исте у српству, ако су једнаке у српству, то је та права једнакост.

Србија већа, Црна Гора виша, Република Српска витешкија. Куд ће љепше од те једнакости. Али, причају се сада друге бајке и ја сад прекјуче у Морачи кад сам на сабору казао оном народу забринутом, ојађеном да се Срби не дијеле, то је било одушевљење, то је један глас, то је једноскупни глас као у доба светог Петра Цетињског.

И томе су се они опет нарутали у својим медијима, јер је њима Шорош компанија направила толико недељника, толико дневника, толико чуџа, а српска страна издана потпуно од њених лидера, опозиционих и позиционих, ако хоћете, остале је без икаквог медијског начина да се обратимо. Немамо

несреће отворено су на дјелу и они више то не крију.

Е, шта сад? Хајде сад заманимо мозговима, измислимо. Опет кажем, имамо ли идеју начин отпора том. Не знам како ћемо ми то сад узети, господа новинари нека раде како год хоће и нека пишу шта год хоће, али ја бих се угледало помало на Израилце. На Израилеве мученике који се данас тамо боре да опстану у оно арапског свијета, муслиманлука, па све до оног дана докле Срби не би имали институцију која ће кажњавати унутрашњу издају и спољашње ударе, ловиће нас као голубове. То ће радити са Русима, ја сам у једној мојој поруци рекао спаси себе, помози Србима, ој

Србина који није поплашен. Остали су уз Турке и уз Клинтона.

**Завршна реч
председника Републике
Српске, проф.
др Николе Поплашена:**

Зауставити разарање Републике Српске

Мислим да смо се сагласили са ставом да све што се чини у Републици Српској, пре свега, мислим на државне органе, на парламентарне странке, можемо подвести под заједничку сугестију Сената да се све ради у складу са демократском процедуром, да се обезбеди поштовање закона и институција Републике Српске.

На овај начин није оспорена, уколико долази до кршења Устава и закона, легитимност и легалност могуће одлуке о самораспуштању или о самораспуштању Скупштине. То пре свега због тога што смо се, чини ми се, сложили да Сенат може да предложи посланицима Народне скупштине Републике Српске и посланицима у Парламентарној Скупштини БиХ из Републике Српске да учине све да се заустави ерозија и разарање оних норми које обезбеђују опстанак Републике Српске у складу са Уставом, законом и Дејтонским мировним споразумом.

И, коначно, држим да је постигнута сагласност у инсистирању сенатора који су говорили да се постигне што већи степен јединства између Срба уопште, између Срба у Народној скупштини Републике Српске и између Срба који их представљају људи у различитим државним органима и у Србији, и у Црној Гори, и у Југославији, и у Републици Српској. И, да би тај дијалог, који би требало да води једном здравом компромису, пре свега у заштити кључних националних интереса требао бити продубљен и настављен да би се дошло до одређених резултата.

Ово би могли бити закључци које би ми доставили јавности. Ја сам разумео да је било и још низ предлога које не сматрам лошим. Пре свега мислим на предлог да се обратимо неким институцијама у Европи, па и Савету Европе у погледу изигравања њихових критеријума за пријем појединих држава у Савет Европе, а пре свега мислим на БиХ с обзиром на отсуство њеног суверенитета.

Такође, било је и низ конкретних предлога што се тиче рада Сената. Они не морају да улазе уопште у закључке, нарочито што се тичу информативног контакта сенатора са Републиком Српском, који је основа темељитијег информисања и политичке упућености у оно што се догађа на овим просторима.

Припремио:
Радован Јовић

Избори у Републици Српској: и када би поново гласао, народ би још убедљивије своје поверење покљонио председнику Поплашену

листа. Имамо неки "Дан", он опет припада једној странци, која није потпуно српска него игра на српским крилима, а она је грађанска. Морамо да одбацимо све заблуде и несреће 20. века и да причамо да нам нема опстанка ако не створимо своју државу у којој ћемо се биолошки и духовно, културно и привредно обновити.

Антисрпска хистерија

Ето, сад прије неки дан, Медлин Олбрајт каже – Србија нема право на унутрашњи суверенитет. То јавно каже, потпуно, нема ту сад околишања. У моменту докле се руши цркве и манастири по Метохији и Косову, док се коље нејач, док се дршкају та дјечурлија да газе старце и старице по Приштини, јавно убијање, она поручује заборавиће Срби суверенитет, покажемо ми њима. И нема право, а Холбрук Ричард у својој књизи из времена утисака кад је овђе био, за Србе каже народ говнарских убица. Опет се Медлин Олбрајт такмичи са њим и каже зли Срби. Дакле стратези српске

Русија ако те још има. И, ево, сада што се чека, што су нас черечили десет година овде сада су кренули тамо. Срби имају своје Чечене, Руси имају своје Чечене. Наши су арнаути, а сличне сорте.

Да не дужим причу, нико до сада није кажњен, било од измењара унутрашњих сем што се скупи 10.000 или 15.000 родољуба на тргу Никшића и шта о томе кад неко викне Мило Ђукановић издајник. Зна то свако у Црној Гори да је он смењар од 1993. године злих сила и да он ради на томе да разбије државу да он буде прокуратор. Али, видите невоље, у Србији је он толико популаран тамо око Ђинђића и око неких измењара тамо. Хоће опет да буду прокуратори у Србији Ђинђић у Црној Гори Ђукановић, наш Додик, а овђе други Додик. Како они то нађу, како брзо регрутују види тога чуџа.

Још само ово. Они што су 1703. године били уз владику Данила да очисте Црну Гору од зла, од нестанка, они су и данас за српство и за Републику Српску, и за Николу Поплашена. Чини ми се данас, баш данас, можда, и јединог

НАТО ЧЕКА КАЗНА ЗА ЕКОЦИД

Против агресора на СР Југославију поднета тужба Међународном еколошком суду за бесомучно уништавање планете. Коалициони партнери нису дозволили српским радикалима да изађу из Владе народног јединства. После реконструкције, залагање за реформски курс подразумева изумирање партијске државе и убрзани процес приватизације

Водитељ: Поштовани слушаоци, ви сте и даље на таласима радио Сомбора. У наредних 60 минута ваш и наш гост биће републички министар за заштиту животне средине, др Бранислав Блажић. На почетку, поздрављам нашег госта и желим му да се лепо осећа у нашем граду.

Блажић: Добар дан, и хвала вам.

Србија прошла без радијације

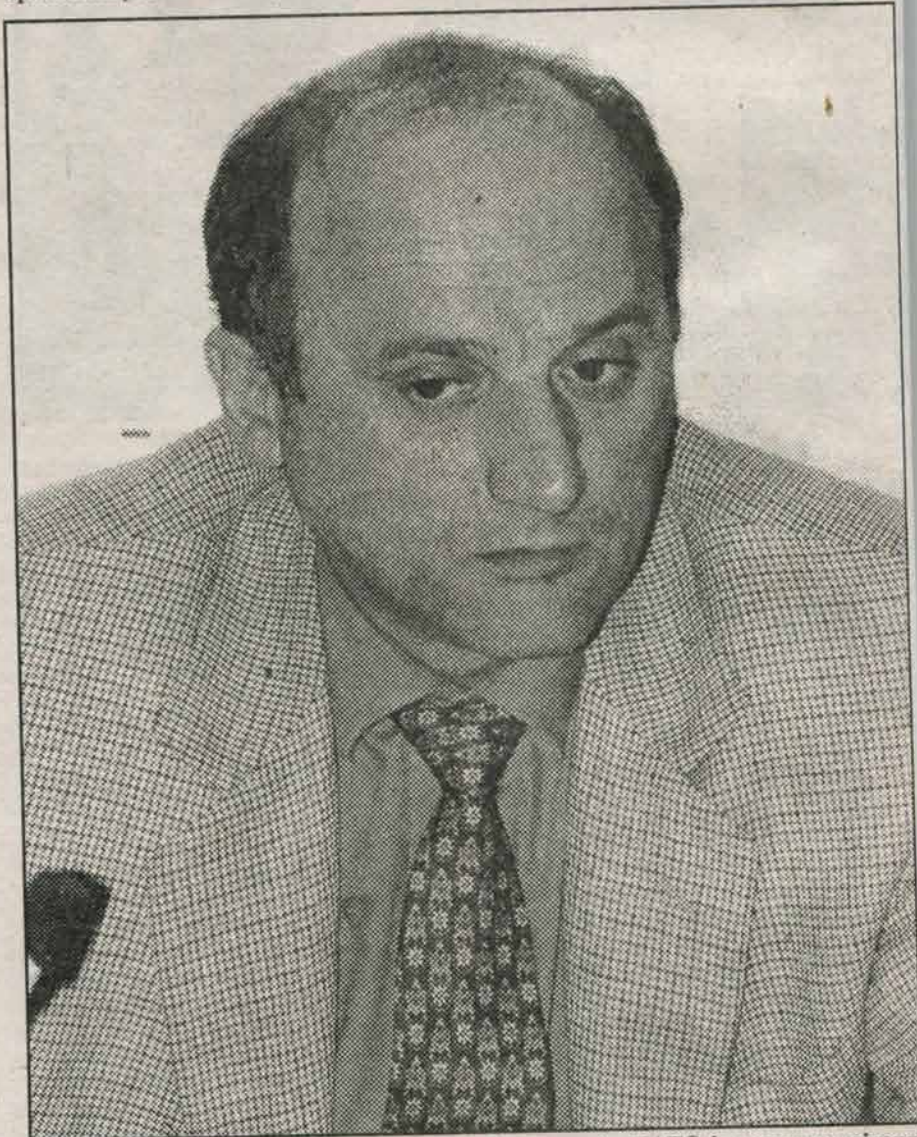
Водитељ: Господине министре, ви сте, може се рећи, чест гост у нашој средини. Наши стални слушаоци су упознати са радом, активностима и пројектима које је водило Министарство заштите животне средине. Разговарали смо о неким сталним акцијама и новим плановима. Међутим, околности су наметнуле неке нове теме које су свакако интересантне за наше слушаоце. Наши слушаоци ће се сложити са констатацијом да се у овој средини много пажње поклања заштити животне средине, пре свега одржавању зеленила, а биће доста тема које ће интересовати слушаоце Радио Сомбора. Ми ћемо омогућити слушаоцима да се укључе у програм и поставе питања госту у студију, републичком министру за заштиту животне средине, др Браниславу Блажићу.

У првом делу емисије разговараћемо о темама из екологије, а други део емисије искористићемо за неке политичке теме.

Господине Блажићу, оно о чему се протеклих месеци писало и говорило је НАТО агресија и последице на животну средину. Само да се подсетимо: ракетање нафтних постројења, хемијске индустрије, бомбардовање са уранијумским бомбама и загађење животне средине изазвало је доста полемике. Представници Уједињених нација су још током агресије у суседним државама испитивали загађеност ваздуха и загађеност Дунава. Да ли је било загађења, да ли га има и сада и у којој мери? Ово је прилика да из прве руке сазнамо праве информације.

Блажић: Било је разних информација и дезинформација, из разних извора. Сва загађења можемо поделити на акутна и хронична. Акутна - загађења која су избила непосредно након бомбардовања, а хронична - она која ћемо имати и пратити наредних месеци, или наредних

година. У акутном смислу, постоје опет загађења ваздуха, земљишта, водених токова, итд. Оно што је јако важно, када посматрамо комплетну слику онога што се десило, да узмемо неке податке који су помало фрапантни, али су прави и истинити: НАТО је током 77 дана бру-

Др Бранислав Блажић: у агресији на СР Југославију, НАТО је починио најтежи злочин против човечанства и природе и зато се мора казнити и зауставити у свом нехуманом походу

талне агресије на нашу земљу направио 27000 авио полетања. Ако је сваки авион проводио у ваздуху изнад наших глава 4 сата, то је 108000 сати лета. Сваки авион троши на сат 3400 литара керозина. Кад се то помножи добија се да је НАТО потрошио 367 милиона литара керозина или 367000 тона керозина, које је сагорео на висинама од око 10000 метара, дакле, непосредно под стратосфером.

То је толика количина издувних гасова, у којима се налази највећа количина угљенмооксида и угљендиоксида - код потпуног сагоревања керозина; а код непотпуног сагоревања има и азо-

натрон биле саучеснице у агресији, као да није било јасно да ће се то одразити и на њихову климу, на укупан биљни и животињски свет, и уопште на укупно животно стање у њиховим земљама. То је посебно негативно било у Румунији и Бугарској.

Метеоролошки услови су били такви да кад је било најжешће бомбардовање, у Панчеву, кад је горело небо и земља, кад је у исто време гађана "Азотара", "Петрохемија" и "Рафинерија", тада је огроман дим са винилхлоридомомером и другим хемијским једињењима кренуо према Румунији. Ми смо пратили та кретања. Имали смо среће да су

падне Европе. То није тачно. Бомбе са осиромашеним уранијумом не постоје.

Постоје атомске бомбе. Са осиромашеним уранијумом постоји муниција - меци, 30 мм који се испљују из авиона А10, који у ниском лету гађају противоклопна возила. То су, дакле, противоклопни митраљези. У кошуљници метка има осиромашеног уранијума, да би пробијао оклоп од 10, 15 и 20 цм, зато што ствара јако високу температуру која прогорева оклоп. Ти меци су забрањени. Коришћени су у Заливском рату, њима су гађали у Хаџићима (у Републици Српској) тенковске јединице српске војске.

Американци су их, такође, користили и на Косову. Да би могли да их користе они морају да се авионима А10 спусте јако ниско и одатле гађају оклопна возила. Међутим, с обзиром да је наша противваздушна одбрана на Косову остала нетакнута, оборила је два авиона А10 и НАТО је престао да их користи. Према томе, о зрачењу, о бомбама са осиромашеним уранијумом нема ни говора. Ни једног јединог дана током агресије у Србији није било повећане радијације.

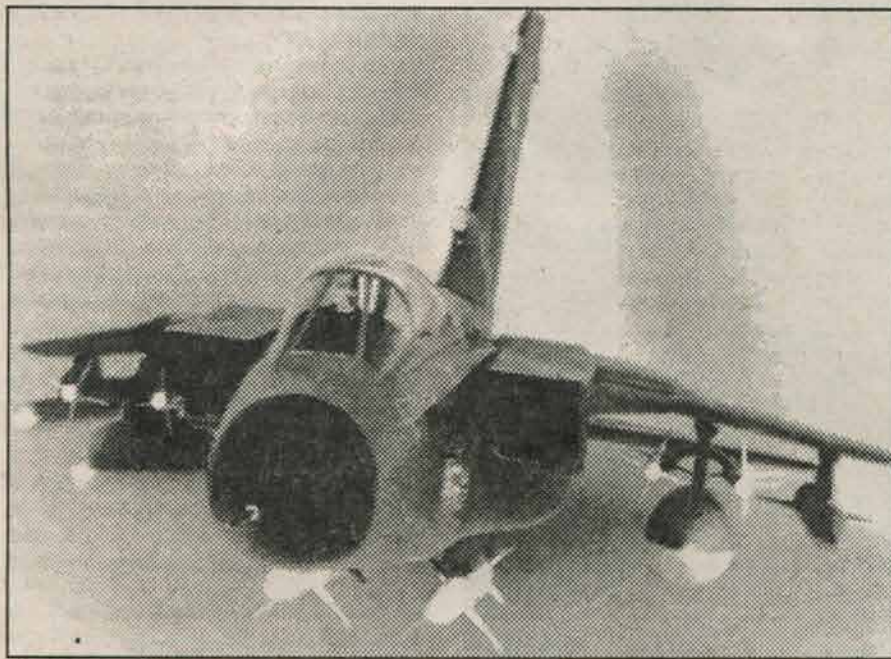
Није нам циљ да сада амнестирамо НАТО од бруталне агресије и дивљачког односа према нама, нашој животној средини, уопште нашој земљи. Напротив, циљ нам је да истинито информисемо. Не видим откуда жеља неких људи да стварају панику или подмећу дезинформације и окривљују неке друге за нешто што се није догодило. Такође, информације да се у Дунав излило 8 тона живе су нетачне.

Прво, у "Азотари" живе нема. Или им је неко подметнуо такав текст (да се из "Азотаре" излила жива, да у "Азотари" постоје баре живе) па су се "залепили", или су то неки људи који желе да еколозију исполитизују и стварају непотребну панику међу нашим народом, који је после овога што нам се десило на Косову, апатичан и тужан, па да му још накалеме такве дезинформације - онда је то стравично зло.

Последице ће платити цела планета

Да се вратимо на причу шта је све агресор радио и колико нам је оштетио животну средину. Комисија за процену ратне штете то управо ради. Међутим, то је јако тешко урадити проценити у парама ратну штету у животној средини. Ова земља и народ има изузетно изражен емотиван однос према природи. Ми природу доживљавамо можда мало више него неки други људи. Можда још увек нисмо у развоју цивилизације, окрупности и изопачености достигли степен развоја попут Американца, који нам кажу "Шта те ваше цркве? Ми ћемо вам у Србији направити нове цркве".

Они несхватају колико смо ми духовно везани за нашу традицију, за нашу природу. Они према томе имају окрутни став. Ми не можемо да измеримо и прикажемо у доларима колико кошта,

За 77 дана бруталне агресије, ваздухоплови НАТО су потрошили 367.000 тона керозина, чијим сагоревањем је знатно оштећена стратосфера; отуда климатски поремећаји, незабележени у овом веку

тних оксида и још неких једињења непотпуног сагоревања, која су стравично штетна за управо тај слој атмосфере.

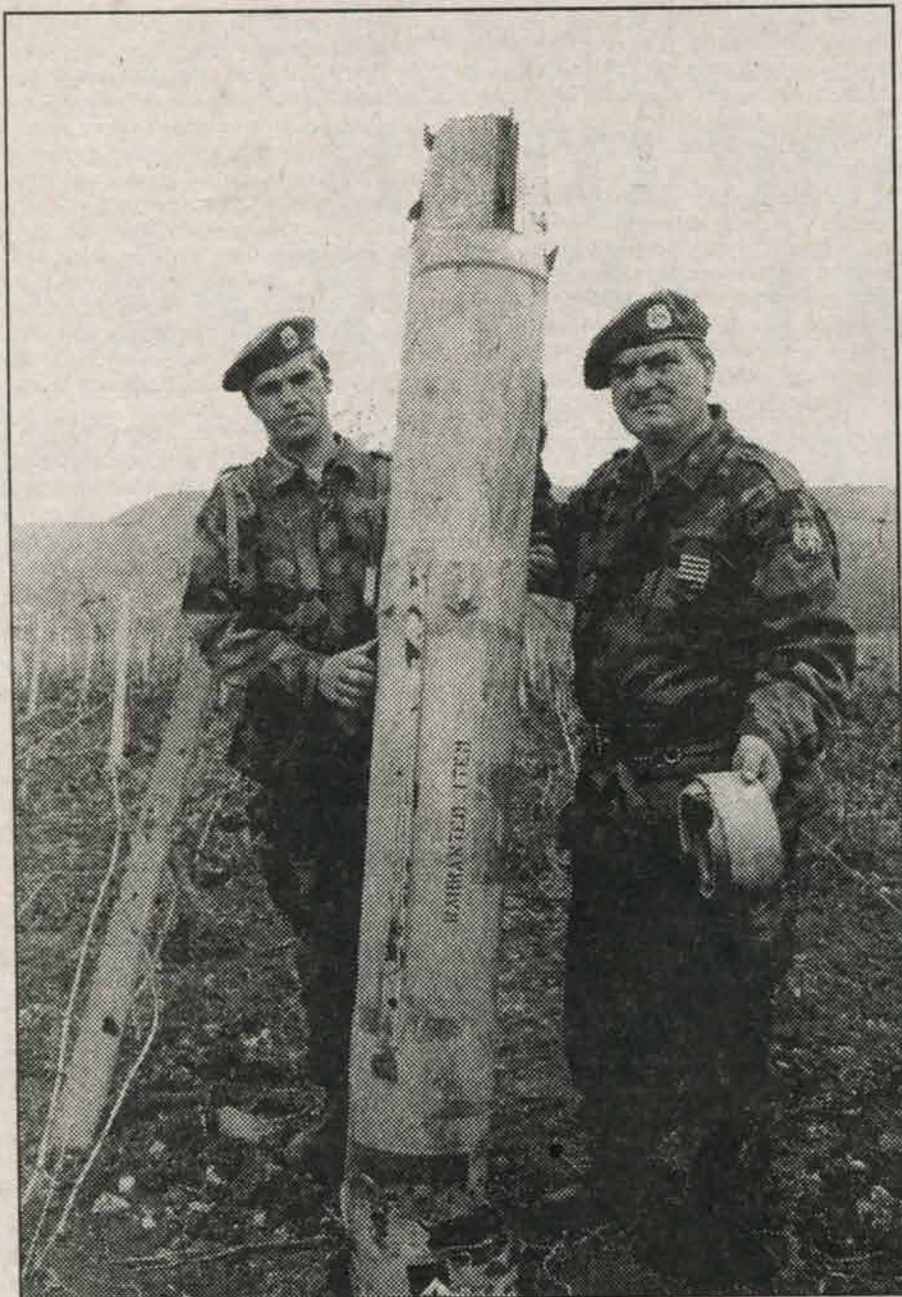
Значи, само присуство те количине издувних гасова, да у овом моменту не узимамо у обзир ефекте бомбардовања на земљи (пожаре у хемијској индустрији, рафинерији, и све оно што је представљало стравично зло за тај простор, али у аерозагађењу више зло за читаву околину), долазимо до стравичних података - да је неминовно дошло до оваквих поремећаја и климатских промена које су код нас можда најинтересантније. Значи, укупне количине падавина које су биле у Србији, које у овом веку нису забележене: преко 300 литара/м² за Нови Сад на пример, Београд, Ниш, које су довеле до великих поплава, искључиво су повезане са НАТО агресијом.

Значи, НАТО агресија неког подручја се не може посматрати изоловано - да се у својим штетним ефектима може задржати само за то подручје. Ми смо упозоравали и говорили да ће то бити еколошки поремећај на територији читаве Југоисточне Европе, а посебно Балкана. Међутим, неким земљама које су давале свој ваздушни простор, и на тај

метереолошки услови били такви да те честице нису пале на земљу већ да су отишле високо. Али, оне су негде морале да заврше, да се разводне, да негде падају киселе кише. И управо се тако догодило - у Румунији.

Значи, животна средина нема границе; ваздух се не може ограничити, вода се не може зауставити. Дунав је био загађен. Пловила је нафтна мрља дуга 15 км. У Дунав су се излиле хемијске материје, попут амонијака, али вода тече и то се слива - у Дунавски слив, Црноморски слив. Више пута сам говорио, како би јавност била информисана и како се не би стварала непотребна паника и шириле дезинформације - манипулише се неким подацима, који нису тачни.

На пример, у "Блицу" се појавио текст под насловом "Дунав је трајно загађен". У њему су, са 6-7 реченица, објављене тоталне лажи. Еколошки одбор Демократске странке (тако су се бар представили), написао је да су нас гађали бомбама са осиромашеним уранијумом, како је озрачена Србија, како је Дунав трајно загађен, како се 8 тона живе издигло из "Азотаре" у Дунав. Још кажу да су то подаци УН и неких земаља за-

Истином против дезинформација: бомбе са осиромашеним уранијумом нису коришћене; ниједног јединог дана није забележена повећана радијација

на пример, једна колонија белоглавог супа, кад смо је годинама стварали, гајили птице док су биле мале, како бисмо имали нешто што други немају. Нама не требају долари уместо њих. Нека нам врате наше птице, ако могу. Зато, можда и не можемо да схватимо да се може гађати хемијска индустрија. То ни Хитлер није радио у II светском рату.

Он је забранио да се гађа хемијска индустрија, а сматрали су га највећим зликовцем 20. века. Ови су га превазишли - гађали су хемијску индустрију, цивилне објекте, болнице. То је страшно. Гађали су националне паркове. На Копаонику су гађали скијашку стазу и хотел "Бачиште", који немају баш никакве везе са војском. Посули су по Копаонику касетне бомбе. Касетне бомбе су забрањене. Оне су мале и не виде се, у трави поготову. Мука је сад то чисти-

ти. Али, важно је да се права истина прикаже. Није нам циљ да прикажемо да су бацили атомске бомбе, кад нису. Није нам циљ да лажемо да ли је било загађења или није. Имали смо, у акутном смислу, велика загађења: аерозагађење у Новом Салу и Панчеву; загађење земљишта на свим местима где су гађали хемијску индустрију.

Ми ћемо то санирати. Чинили смо све током рата да не дође до тровања, оштећења здравља или смрти. Самим тим, што смо то спречили, говори о резултату нашег рада и организацији. За свих тих 77 дана, не само службе које су задужене и обучене да то раде, већ комплетан народ је показао високу свест и жељу да се укључи и помогне да штете и последице буду што мање. Ми и даље радимо и пратимо стање. Све је то јако скупо. Долазиле су неке комисије из

Уједињених нација, из неких западних земаља.

Схватили смо да они више долазе да виде шта су урадили, шта се десило кад су бацили бомбу овако, а шта кад онако, шта су порушили, а шта запалили. Схватио сам да им ми више личимо на заморчиће, него што сам препознао добронамерност и жељу да нам помогну, или да се представљају као хумани људи, као еколози којима је на првом месту хуман однос према људима, природи и окружењу, него што су то ефекти, војни или политички. Схватио сам да нису добронамерни, иако су се представљали бог зна како - да ће нам помоћи, да ће нам донети инструменте. Али, од тога нема ништа.

То се све завршило на тим причама, а они дођу да испитају ефекте њиховог деловања. Ми ћемо са оним што имамо наставити да радимо испитивања, поготову подземних вода, оних протока где је била најбрутаљнија агресија и пратићемо стање у природи, аерозагађење (сада је у ваздуху на неки начин све у реду), али оно што је дефинитивно важно и што не можемо спречити, то су последице које ће они морати да кажу - колико је повећана озонска рупа над Ангартиком. Она је била као ове две Југославије. Сигуран сам да ће бити далеко већа после овога рата и да ће се површина ширити и према централним деловима, што ће неминовно условити разне поремећаје у читавом свету.

Тужба за екоцид

Водитељ: Можемо рећи да су последице НАТО агресије у нашој земљи, када је реч о животној средини, дугорочне, да ће их осетити не само Југославија, већ и земље читаве Европе, па и шире. Господине Блажићу, ви сте поменули и те спекулације са употребом бомби које садрже осиромашени уранијум. Дакле, сада можемо рећи да радиоактивности није било.

Блажић: Није било. Тих бомби нема. Осиромашени уранијум се налази у метрима од 30 мм, а не у бомбама.

Водитељ: Сведоци смо, последњих недеља, врло обимних киша, готово свакодневних и необичне грмљавине. То је свакако повезано са НАТО агресијом. Ви сте поменули и поремећаје природне равнотеже због бомбардовања. Дакле, поремећаји у тим природним екосистемима - бомбардовање националних паркова, је све непроцењива штета за нашу државу.

Да ли ће ваше министарство и Влада Републике Србије тражити неку надокнаду на име еколошке штете, која се, ипак, како сте рекли, не може новцем мерити?

Блажић: Ми припремамо тужбу. То је практично екоцид против нас. Међународни еколошки суд ће морати ту тужбу да разматра и да донесе неку пресуду. Ми сматрамо да је учињено нешто против човека и природе, да је учињено до сада највеће кривично дело и да

заслужују најригорозније казне. Једноставно, они се морају зауставити.

Ако желимо да сачувамо ову планету и опстанак људи на овој планети, неки људи, који су научили да играју игре притискајући дугмад и тако убијају људе, који су спремни да бацају хиљаде бомби, морају се зауставити. Пода-так да је пало 22000 тона најразорнијег експлозива све говори. Дакле, ти људи су спремни да униште читав свет.

Они се морају зауставити и казнити, не само зато што су нама зло нанели, већ и зато да другим људима више не наносе никакво зло. Они су прекршили сва међународна права, све међународне конвенције. Како онда да говоримо о њиховој намери да стварају нови светски поредак који ће имати хумани однос у мери у којој то њима одговара? Све што им не одговара неће бити хумано, већ онако како то њима одговара. Суштински гледано, то се мора зауставити, јер то неминовно води до суштинског уништавања планете.

Данас смо то били ми, сутра нека друга земља. Али, свеједно, и када то буде друга земља трпећемо и ми, јер је планета јединствена и ниједна тачка не може бити независна. Зато ћемо покренути тужбу. Они морају бити проглашени кривим. Ми имамо подршку многих, нормално невладиних организација и еколошких покрета, који су спремни да нам у том смислу помогну.

Не очекујемо од њих никакву помоћ када је у питању надокнада штете. Ни околне земље у којима су се стационарала (Македонија, Румунија, Бугарска) нису добиле ништа, а не да дају помоћ земљама које не пристају да буду под њиховом чизмом и контролом. Дакле, не очекујемо никакву помоћ, али желимо да имамо у виду читаву ситуацију, да бисмо на време могли да реагујемо уколико дође до нечега, и то непрекидно радимо. На моменте смо у Дунаву имали нешто у рибељем месу.

После првих анализа зауставили смо извоз рибе, док то није прошло. После три негативна резултата, дали смо дозволу да се риба може користити.

Најтеже страдала деца

Водитељ: Свакако да је екологија глобалан појам и да се не може омеђити државним границама. Оно што се такође може подвести под заштиту животне средине - то је стрес у коме су људи живели 77 дана, што се ничим не може надокнадити, а што ће имати дугорочне последице.

Блажић: Мислим да је то највећа последица, стрес и бол људи који су носили у души; стрес деце - њихов поглед кад почне завијање сирене, то се не може никада ничим вратити. Водео бих да тај осећај доживи Кларково дете или унуче, или Клинтново.

Можда ће онда другачије размишљати о овом свету. Можда онда неће даље водити ратове. Они су водили 98 ратова (од II светског рата) до данас. Убили су неколико милиона људи. То је било због

неке њихове демократије, због неке њихове правде, због неких хуманих односа. Увек су налазили неки разлог и повод. Овде су навели за повод хуманитарну катастрофу, а, у ствари, они су је изазвали, јер није било никаквог егзодуса становништва, док они нису почели да бомбардују, и није било никаквог етничког чишћења док они нису почели да бомбардују. И онда су уствари хуманитарну катастрофу претворили у нову хуманитарну катастрофу, и сада у ново етничко чишћење.

Ово што сада раде на Косову, заједно са шиптарским терористима, није ништа друго него етничко чишћење. Тамо где су се они укључили увек је долазило и до хуманитарне катастрофе и до етничког чишћења. Стрес који је овај народ доживео сигурно је нешто најбољније, што се у екологији душе или екологији психе манифестује, и то им никада не смемо опростити. Децу им никада не смемо опростити.

Екологија мора себе да издржава

Водитељ: Господине Блажићу, некако смо концепирали овај први део разговора на оне теме које су најважније. Ви сте рекли да су све активности Министарства на неки начин усмерене и везане за испитивање ове еколошке штете коју је претрпела наша земља, након агресије снага НАТО-а на Савезну Републику Југославију.

Међутим, да ли ту има простора и финансијских средстава за неке друге сталне акције? Само да се подсетимо - октобра 1998. године републичко Министарство заштите животне средине, ЈП "Србијашуме" и Шумарски факултет, покренули су акцију озелењавања урбаних простора Србије под називом "За леши поглед на Србију".

Ту је затим и акција Покрајинског извршног већа Војводине на пошумљавању. Да ли су ове акције заживеле и да ли ће се, с обзиром на садашњу ситуацију, и наставити? Мислим да су општине за то биле веома заинтересоване.

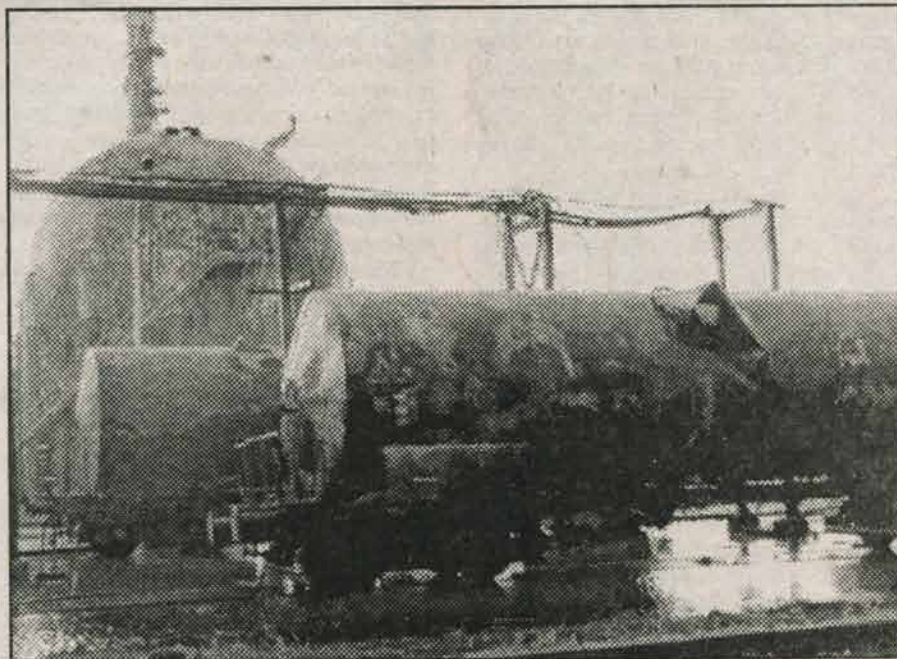
Блажић: Јесу. Ту акцију је Министарство покренуло и организовало ("Србијашуме" и Шумарски факултет нису имали ту никакве везе) и ми ћемо то наставити. Сигурно да је тешко, материјална ситуација у друштву уопште није завидна. Свака држава која се нађе у економској кризи гледа да екологију стави на неко треће, четврто или претпоследње место.

Увек се иде на оно што је прече, да народ преживи и да се створе предуслови за неко будуће време. Али добро, ми ћемо наставити. Општине су биле заинтересоване. Сомбор је општина коју у том погледу треба хвалити. Рекли сте већ на почетку - често сам овде, захваљујући мојим партијским сарадницима.

Радикали у Сомбору су агилни и врло активни. Стално ме зову да ми покажу овај проблем, па да ми покажу онај проблем, па да помогнем ту, па овамо, тако да је сваки долазак усмерен да се на лицу места види неки проблем и нормално је да ће се тај проблем колико толико решавати, тако да и сваки мој долазак има за циљ да видимо шта можемо за Сомбор да помогнемо.

Ове јесени планирамо да око манастира Св. Стефан завршимо започети посао; помоћи ћемо јер Сомбор има јаке еколошке покрете и јаку структуру људи, баш кад је екологија у питању. Ја сам и раније говорио - Сомбор је испред осталих, у свом односу према природи. Сомбор је у старој Југославији био најзеленији град.

Циљ нам је да екологија може сама себе да издржава (ми смо прошле јесени направили такав програм). Она то може, и то је нека будућност. У том смислу

У близини ракетираних хемијских постројења опасно је повећан проценат аерозагађења, а затроване су и околне оранице

ми смо уложили у Апатину у брикетирање биомасе. Министарство је уложило средства да се покрене један погон за брикетирање биомасе, с тим да је регулисано да Министарство две године располаже с тим, и да улаже у нови погон, тако да се ствара ланац да како нешто направимо да од те добити можемо даље да улажемо у екологију. На тај начин ћемо моћи да сопственим средствима унапређујемо животну средину Србије.

Инспектори за заштиту животне средине у свим општинама

Водитељ: У једном нашем ранијем разговору ви сте поменули ригорознију контролу и строго кажњавање свих оних који загађују животну средину. На вашу иницијативу, општине су добиле и инспекторе за заштиту животне средине, дакле једну контролу на терену, која је врло битна и која може у тренутку да реагује и да да праву информацију и Министарству, када је реч о поремећајима у животној средини.

Блажић: Да, инспекцијске службе раде далеко боље и квалитетније. Ефекти су посебно значајни у трговини ретких биљних и животињских врста. Успели смо да пресечемо силан шверц који се на том пољу дешавао (око 98 врста са великим девизним ефектима при извозу лековитог биља, боровнице, клеке, итд.). Главно нам је усмерење да идемо на финализацију. Србија може, ако све то направи у плантажни систем и финализацију, да заради око 3 милијарде долара, што је дупло више него што може да заради од пољопривреде.

Ту су велике могућности, и доста зависи од тога како ће се сада то организационо поставити. Дакле, има ефеката у раду. Ми смо потпуно задовољни. Ја сам поднео захтев за запошљавање још 13 републичких инспектора. За Сомбор сам предвидео једног инспектора, јер је садашњи инспектор задужен и за Сомбор и за Суботину, и он, иако изванредан, не може објективно да стигне све да уради, тако да би нови инспектор био задужен за Сомбор, а постојећи само за Суботину.

Тај захтев, да се створи права инспекцијска служба, није реализован, а сада, пошто сам у оставци, немам више на то утицаја и не могу обнављати такве захтеве. Ми у оставци, сада само радимо технички, дакле неможемо предлагати ништа ново, организационо побољшавати, већ само технички радити. Чекамо да нас разреши. Али добро, у том смислу ћемо и наставити акцију озелењавања коју смо започели.

Систем централних кафилерија

Водитељ: Господине Блажићу, стигла су и питања слушалаца, и предлажем да на њих одговоримо пре него што наставимо разговор у студију.

Слушалац пита: Да ли господин Блажић може да помогне око кафилерије? Да мало појасним и тај проблем. Сомбо-

рска кафилерија се налази у индустријској зони. Грађани већ годинама муку муче због непријатних мириса који се шири према стамбеном делу, Новој селеници.

Блажић: Ми смо направили програм - план како да решавамо проблем утинулих животиња и то што кланична индустрија избаци. Стварање кафилерија је замисљено регионално. За Војводину су предвиђене три централне кафилерије - једна, за овај ваш део и Бачку, била би у Бачкој Тополи.

Терен је предвиђен, и већ смо били осмислили комплетну апаратуру коју бисмо узели од "29. новембра". Систем је по принципу из скандинавских земаља - одношење, контејнерским системом, одвожење свих органских материја од животињског отпада у те кафилерије. Уједно, ту се прави сточна храна, итд.

Дакле, централизовано, с тим што функционисаће систем контејнера и за остављање и за прикупљање. То је најефикаснији метод. Било је замисљено да се крене са те три кафилерије. Друга је у Срему, а трећа код Зренанина (за подручје Баната). То је за Војводину било урађено. Остало нам је да тај систем развијемо у Србији. То је и договор на постављено питање.

То се другачије не може решавати. И, ако сутра дођу неки други људи, и укључе се да решавају овај проблем, они ће имати све припремљено, само треба ту идеју да наставе. Јер, ако се то општински решава, од општине до општине, онда је то огромно бацање пара, а ефекти су никакви. Ово је права ствар, у свету доказана. Ми смо то прихватили. Сада је због овог рата дошло до прекида свих тих активности, али видећемо шта ће бити даље.

Водитељ: Један слушалац пита: Шта се догађа са Великим бачким каналом? Наиме, пре 7-8 дана дошло је до помора рибе у Великом бачком каналу. Узрок је, како смо информисани осиромашење слободним кисеоником у води, поремећај настао у Мађарској и Плазовићем је стигао до наших каналских вода. Морам да кажем да су информације које смо добили биле врло штуре и нико није хтео да даје званичне изјаве, па ни водопривредни инспектор. Имате ли ви некаква сазнања о томе?

Блажић: Речено је да је то неко загађење. Није реч о загађењу, већ је то последица, као што сте и рекли, осиромашења кисеоником. Нагло дизање воде у Мађарској је изазвало подизање муља; смањила се количина кисеоника и дошло је до помора рибе. Штета је и са њихове и са наше стране. Велики бачки канал је заиста прави проблем. Негде крајем фебруара, или почетком марта, био сам у Врбасу и тада сам се упознао са тим проблемом. Обећао сам да ћу направити округлих сто који ће пропатити и медији, у коме ће учествовати представници општина, директори предузећа, представници Владе, да о свему томе направимо једну ширу расправу и да се договоримо шта да радимо.

Рат нас је у много чему прекинуо, па и у томе, али то се мора поставити као приоритет. За ово подручје то је проблем који на првом месту треба да се решава. Чуди ме да тај проблем толико стоји, дозвољава се загађење од свих тих општина, да нико неће да реагује.

Екологија у школама

Водитељ: Морам да кажем да Сомбор ипак има срећу да нема такву индустрију која је велики загађивач животне средине. Сомбор је један од ретких градова који има уређаје за потпуно пречишћавање отпадних вода, тако да се све отпадне воде, и из индустрије, и из домаћинства потпуно пречишћавају и испуштају у канал. На жалост, у другим срединама, ситуација је сасвим другачија.

Господине министре, ви сте поменули рад вашег министарства, сарадњу са еколошким удружењима. Оно што је посебно важно је и сарадња са школама и факултетима, јер се еколошка свест развија од најранијег детињства. Да ли постоји неки заједнички програм и да ли су школе уопште заинтересоване за то?

Блажић: Јесу. Практично, све школе су, на неки начин, више или мање заинтересоване. У Сомбору постоји школа која је екологију ставила у приоритет својих интересовања. Ми обилазимо школе. Покренули смо акцију да Ауто мото савез Југославије, при организовању такмичења младих у саобраћају, укључи и екологију. У Тополи, 21. августа, биће велика југословенска смотре младих, биће квиз, и први пут ће се у тестовима за квиз појавити и еколошка питања.

Надам се да ће ускоро у тестовима за полагање возачког испита бити укључена и питања из екологије. Ту је важнији васпитни, него здравствени аспект. Са полузнањем неко може да направи више штете повређеном него што може да му помогне. Кад је о екологији реч, научено остаје у човеку, то је нешто што ће применити и желети да покаже не само у саобраћају, већ и у свакодневном животу.

Водитељ: Колико се, по вашем мишљењу, у нашој земљи екологији поклања права пажња, или можда колико се реагује само у неким ситуацијама када настане прави проблем?

Блажић: Има и једног и другог, и да се реагује само када је неки проблем, али и покушаја људи да створе један трајнији однос и жељу да се тиме баве. Ми се понашамо реално и нормално. Ствари треба посматрати реално. Екологија је сада једна популарна наука у свету, и често прети опасност да се оде у крајност, опасност да људи који имају искривљену слику о животу и о стварности, почињу све да подводе под екологију, чиме занемарују неке обичне животне ствари.

Тако и неки еколошки покрети иду у крајности, које су ван реалног. Екологија јесте услов нашег живота и услов нашег опстанка, али не можемо ми због

тога затворити све фабрике, и вратити се у средњи век. Мислим да реалност код нас постоји, али нема довољно пара да се све то уради.

Водитељ: Покушали смо да одговоримо на нека од најактуелнијих питања везаних за заштиту животне средине. Да ли за крај овог разговора желите још нешто да поручите нашим слушаоцима?

Блажић: Сви треба да схватимо да опстанак на овој планети, опстанак нас самих, наш живот, здравље будућих генерација зависи од нас самих. Колико се ми позитивно или негативно односимо према њој, толико ће нам и вра-

неке нове економске мере, међутим, сада је у току реконструкција Владе.

И Српска радикална странка, према ономе што смо успели да сазнамо из информација, је прихватила реконструкцију Владе. Због чега сте ви министар у оставци и да ли ви прихватате реконструкцију Владе? То значи да постоји неко ко није добар и да нешто није добро, па због тога желимо нешто да променимо, а то смо некако условили оставком.

Блажић: Тачно је. Ја сам министар у оставци и 15 министара Српске радикалне странке, непосредно после потписи-

стварног обичног живота и створили смо предуслове да можемо јединством бранити Косово и Метохију, као нашу постојбину, као део који представља више од територије.

Међутим, када је 77 дана после велике борбе и духовног и моралног јединства који је народ показивао у тим тешким тренуцима, дошло је до потписивања тога што српски радикали нису желели да прихвате (ми смо у Републичкој скупштини гласали против), али посланички клубови СПО и левог блока су то прихватили, на предлог председника Милошевића, који је на тај начин са себе скинуо одговорност и подметнуо Скупштини, и потписали.

Практично, дошло је до потписивања капитулације и десило се оно нашта смо упозоравали - да се на Косову ствара хуманитарна катастрофа, егзодус српског народа, да КФОР, заједно са такозваном ОВК, спроводи терор над Србијама - убиства, протеривања, паљење кућа, једну велику несрећу, једну стравичну тугу. Ми у Влади нисмо могли то да прихватимо.

Рекли смо - кад ује страна чизма, ми ћемо поднети оставке. Ми смо оставке поднели. Међутим, на снази је била Уредба о ратном стању. Председник Милутиновић је донео Уредбу, али и да је није донео ми би технички остали у Влади, јер смо легалистичка странка, не желимо да стварамо хаос, да долази до још већих проблема у земљи. Желимо да нас Скупштина разреши, како је то Уставом регулисано.

Била је ванредна седница Скупштине. Наш посланик је питао зашто то социјалисти нису ставили на дневни ред, СПО није ни дошао на Скупштину, и ми би били сами за то, што је недовољно (потребна је већина). Ту се нешто манипулише. Не разумемо, то је ваљда први пут у историји да једна странка спречава другу да напусти Владу. Ми имамо свој морални став према свему томе што се десило, ми смо принципијелно тражили да се земља брани, отаџбина се мора бранити до краја и то је оно што нас је чинило тиме што јесмо и увек ћемо се тако и поставити.

За нас је несхватљиво да се ви супротстављате и онда у једном моменту потписујете, после 77 дана. Онда, ако у себи не осећате жељу да браните отаџбину, онда сте то требали потписати првог дана, а не после силних разарања и несреће која нас је задесила. Наша је искрена жеља била да наставимо даље, јер сматрамо да је одбрана отаџбине изнад свега и да нема жртве коју нећемо поднети. Било је евидентно да је НАТО био на крају и живаца и циљева.

Амерички аналитичари су изјавили да је Србија издржала још 10 дана да би се НАТО буквално распао. Јавно мњење је устало. НАТО више не би имао ни мотива. Кларк је, рецимо, 65-66 дана тражио од Клинтона да се крене копненим трупама, јер је више изгубио сваки смисао да бомбардује. Не може се Косово заузети бомбардовањем Сомбора. Косово се

Министар Блажић у свом кабинету: програми Министарства за екологију осмишљени су тако да сами себе исплате

вати. Доста смо израубовали природу.

Природа прашта. Она ће нас поново оплеменисти неком својом лепотом, даће нам кисеоник и оно од чега живимо, али ми морамо схватити да јој толико зла не можемо наносити, јер ће се она једнога дана окренути против нас.

Оставке из принципа

Водитељ: Ви сте, у првом делу разговора о екологији, поменули да сте министар у оставци и да обављате техничке послове. Ви нисте једини министар у оставци. Очекивало се да Влада донесе

вања капитулације, поднело је оставке Народној скупштини Србије, зато што је учешће у Влади било искључиво везано за проблем Косова и Метохије. Ми смо упозоравали, пре годину-две, да ће се на Косову и Метохији догодити ово што се догодило и желели смо да уласком у Владу створимо политичко јединство, политичко смиревање у земљи и да створимо све предуслове да можемо стварно одбранили Косово и Метохију.

Ми смо, на крају крајева, у томе и успели. 1998. година је била година потпуног политичког смиревања. Политика је најзад изашла из оног нашег

Само су српски радикали у Народној скупштини били против мировног плана Черномирдин-Ахтисари: остаће мистерија зашто се после 77 дана јуначког отпора пристало на окупацију

може заузети ако се уђе копненим трупима.

Међутим, НАТО као војска у том смислу не представља ништа. Они хоће да ратују, а да им не погине ни један војник. Они би да поробљавају друге народе и земље, а да немају ни једну жртву, већ би то да раде 1000 км даље притискајући дугмиће и избацујући на хиљаде тона бомби - то што су радили код нас. Значи, то су принципијелни односи нас као националне патриотске партије. У том смислу ми смо се коректно поставили.

Мере против хаоса

Водитељ: Да, али ситуација је, на неки начин, остала иста. Влада каже да смо победили, Српска радикална странка и министри у тој странци кажу да смо капитулирали. Шта даље?

Блажић: Како победили? Свако нормалан ће рећи, како смо победили кад је на Косову и Метохији окупација? То не каже Влада. То каже леви блок Владе, који је део Владе и који сад функционише. Шта даље? То је скопчано са неким новим избором неке нове Владе. Једна Влада и један део Владе подноси оставку.

Нигде у свету цела Влада не иде ни у један авион, да би се избегло да уколико тај авион падне, да не избије хаос. Ко треба да направи нову Владу? Нову Владу једино може да направи Скупштина, да се створи нека нова коалиција. Ако ова Скупштина то не може да уради, она се распушта и онда се расписују нови парламентарни избори. Ствари су потпуно јасне.

Ми само инсистирамо да се ствари раде по закону. Све што радимо тражимо да се ради по закону, јер се једино тако

ради како треба. Хаос или зло увек настаје када се из овог или оног разлога покуша да мимоиђе закон. Ми смо и у оставци да бисмо испоштовали закон. Не желимо да изађемо јер би га прекршили. Нека се сутра закаже Скупштина, сутра се може правити нека нова влада. Немамо ништа против. Ко хоће, како хоће, нека се изабере, нека обезбеди већину.

Ми јесмо за реконструкцију Владе. Желимо да у Владу уђу све странке, да се сви укључе, пропорционално, колико ко има. Ако то може, а ако не може, онда је нормално да дођу избори. Желимо да дође до нечега што ће довести до смиривања политичких тензија. Ми не желимо да на улици дође до сукоба, не желимо грађански рат. Сувише је зла и несреће нането овом народу, и ратови и економска криза, и тако даље; све се то накупило, све се то негде у души наталожило.

Време је да се каже - доста је свега тога, хајде да видимо ко све ту може да се укључи, дајте да се сви укључе. Понуђено је свима, међутим неко сад то неће, има неке друге интересе. Не улазим ја у њихове интересе, само хоћу да кажем да подржавамо такав став, око реконструкције, не у смислу као што сте ви рекли - да неко не ваља па да треба да буде замењен, већ реконструкције у смислу да се сви укључе.

Ево, понуђено је СПО, Савезу војвођанских Мађара, дакле оним странкама који имају своје посланичке клубове у Републичкој скупштини или у Савезној скупштини, да се те странке укључе, да се направи нова Влада, шира Влада, где ће бити више странака, више идеја, више програма, или ће то довести до политичког смиривања, па ће то бити неки нови пут. Ако не може тако, онда

нема друге него да се то изборима решава. Никако се то не сме решавати на улици, никако се то не сме решавати кроз крвопролиће, да неки људи, ни кривни дужни, главом плате неке политичке интересе неких других људи; а Исто тако не може се решавати неким диктатурама или неким мерама које су опет против закона или развоја демократије.

Значи, покушавамо да, као странка, будемо на средини, коректни, да све чинимо да дође до политичког смиривања. Ако не може кроз реконструкцију, онда кроз изборе, било како, само да не буде хаос, јер ће то неминовно довести до зла, које не верујем да неко нормалан у овој земљи жели.

Приватизација - мелем за ране

Водитељ: Чињеница је и то да се, овим последњим одлукама Владе, социјални положај грађана у овој земљи ипак погоршава - повећањем цене струје, по свему судећи мораће доћи до повећања цена хлеба и осталог. О томе се доста говори.

Стиче се утисак да Влада мало чини на томе да се ситуација у економском погледу промени. Исто је и везано за одређену законску регулативу, када је реч о некој међународној сарадњи и помоћи привредних субјеката, јер се често спотичемо о наше законе и не можемо да сарађујемо. Са приватизацијом се почело па стало. Нисмо даље кренули.

Значи, има пуно проблема, па се конституисање Владе чини у односу на све остале проблеме мало, па би то што пре требало решити. Говорим у смислу ка-

ко један обичан грађанин види ситуацију у нашој земљи.

Блажић: Апсолутно сте у праву. Социјална криза се продубљује. Нормално је да је после сваког рата економска криза евидентна. Код нас је то још дубље, зато што она није од јуче; ми смо економску кризу имали у последњих неколико година, имали смо један рат, па опет други рат, па санкције, па се све то накупило и нагомилало, и искрено да кажем, чуди ме како није далеко горе, после свега тога.

Међутим, Влада као Влада, у неким потезима административно не може ништа да ради. То је моје лично мишљење, а то је и мишљење моје странке - да кад се Влада најмање меша да је најбоља ситуација у држави, што подразумева да се морају направити механизми да држава не буде та која ће арбитражи, да држава не буде та која ће све то да контролише.

И шта добијамо свим тим контролама - уништено пољопривреду. Пољопривреда сигурно није уништена последњих година дана, него у последњих 50 година, перманентно је уништена, зато што је све стављено под контролу и пољопривреднику се никада није дала могућност да он сам продаје свој производ, да кроз свој систем организовања набави ђубриво, нафту итд. Овако га држава стално држи под контролом и Влада му стално одређује цену ову, па цену ону, па цену за ђубриво, нафту итд.

На то смо упозоравали и прошле године, и у предизборној кампањи - да се пољопривредник ослободи, да прода коме хоће (ако дође накупак па ми да "новац на руке", нека прода том накупцу или нека прода по некој цени која је на берзи преко извоза, у неке друге земље). Значи, суштински се, управо такви механизми могу направити, а ово, попуштање цена 9% више, 2% мање не доводи ни до каквих стратешких помака.

Једини помак напред је брза приватизација. То је оно у чему се касније то је оно што треба можда и највише приговарати режиму који влада у последњих неколико година. Приватизација је била та која је могла да излечи све наше ране. Ту се пуно каснило, ту се због личних интереса појединаца који су ту нашла свој интерес и ставили га испред државног кочило, и доведено је до овог до чега је доведено.

Погледајте само пример - они нису бомбардовали тамо где имају свој капитал, бомбардовали су оне фирме које су годинама избегавале да уђу у партнерске односе или продају део предузећа. "Застава" је могла да са "Фијатом" или "Пежоом" успостави коректне уговоре. Требали су да прихвате све што су им понудили, да не кажем толико грубо, да кажу ево вам пола фабрике за бадава, само дајте вашу технологију, да се покренемо и да 30.000 радника добије неку плату.

То су, на крају крајева, требали да прихвате, међутим Васовић и друштво из Крагујевца, су говорили како неће да буду "шрафцигери" индустрији "Пе-

жо", (а сада када су порушени не знам коме ће сада бити "шрафцигери" индустрије). Дакле, морамо схватити где нам је место. Не треба стално да летимо и мислимо да ћемо једног дана правити компјутере или авионе.

Ми смо оно што јесмо, имамо такве и такве ресурсе, могућности су нам такве и на такав начин се морамо понашати. Не можемо маштати, а оно што је најважније, тај простор у приватизацији морамо временски сузити колико можемо. И оно што је можда највеће зло - тај простор је временски сувише дуг и што су махинације и криминал у транзицији, у прелазу из друштвеног у приватно највеће, и стравичан је одлив капитала из друштвеног у приватно, кроз разновразне пословне односе.

Сви су прошли кроз то. Нико то није могао да избегне, ни Мађарска, ни Румунија, ни Русија, свуд су се стварали разни мафијашки кланови. Нико, у том процесу транзиције није избегао криминалне радње у самој трансформацији, али ако је краћи временски период онда тога мање има. Зато су, по мени, то Чеси најбоље урадили, и Српска радикална странка заступа чешки процес приватизације.

Они су то врло брзо урадили и најмање су непоштени у том погледу. Овако, кад ви пустите дуго време, и још поготову када имате одређени слој људи који покушава за то време да обезбеди финансијска средства да они на крају купе то што су обезбедили до краја, онда имате велико зло у земљи. Приватизација је морала да иде брже. Ми заступамо да се храбро крене у реформе и у приватизацију.

Улагати у губитнике значи пут у пропаст

Водитељ: Да ли је ово прилика - предузећа која су претрпела штету, да се размисли о процени коме у датом тренутку помоћи и где уложити новац, да ли уложити у њих или прво у предузећа која су на неки начин била баласт ове наше привреде?

Блажић: Ако се та грешка поново направи и уложи у оно што је рупа без дна, онда смо ми дефинитивно као народ и као и држава изгубљени. Ако поново уложимо у губитнике, ако поново уложимо у велике системе, ако их сад не исприватизујемо, онда ја не знам када ћемо. Ако сад кад су нам порушили не кажемо то није требало ни да се ради, него дајте да видимо сада да ли ћемо пустити неког са стране, који ће ући са капиталом, али да му ви обезбедите све предуслове, да он има интересе да ту уложи и да он његову добит може да изнесе; а не као што су већ дуже време закони да он не може то да изнесе, већ да овде улаже, па ко ће то са стране да уради?

Нико. Нормално је да онај који улаже у туђу земљу гледа како ће да заради, а не да развија земљу до које му емотивно није стало. Светом руководе интереси. Нико неће због љубави према

нама улагати неке паре овде. Нема тога. И нико нам неће дати помоћ. То су приче којима се манипулише преко неких новина или медија. Све гле су постављали своје владе, све што су радили, радили су да затворе те фабрике.

Погледајте шта су урадили у Мађарској - откупили фабрике, па их позатварали, да би могли своју робу да пласирају. Није њима интерес да развијају Мађарску, већ своју земљу. Тако ће у Мађарској куповати немачки сир, а мађарског сира, који је најбољи на свету, нема јер су затворене фабрике, или ће их ускоро све позатварати.

То је нешто што народу треба рећи. Не треба га лагати. Треба му рећи ко ту шта сада ради. Ако Влада или било ко сада поново улаже у "Заставу", да поново ствара "југа" који са траке излази као половина, онда нам се стварно у глави нешто дешава, или су код појединих људи ти "црвени чипови" још увек присутни па су зарђали, па сад то некако не функционише.

Верујем да до тога ипак неће доћи, да ће кренути концепт реформи које смо ми предложили и које је својевремено група Г-17 оценила као најбољи економски програм (па сада каже да је то њихов економски програм, али није битно чији је програм).

Мислим да се морамо уздати само у своје ресурсе, само у своје знање и реформе - да се пусти на тржиште, да се пусти страни капитал. Тек тада можемо полако кренути на боље. Мислим да имамо све предуслове за тако нешто, далеко бољи географски положај у односу на остале земље, далеко боље природно богатство него остале земље, далеко смо били испред осталих земаља источног блока, али за ових неколико година мислим да смо иза неких земаља испред којих смо за много копаља били напред.

"У се и у своје кљусе"

Водитељ: И шта сада?

Блажић: "У се и у своје кљусе". Живети се мора. Из коже се не може искочити. Не можемо стати па плакати, не можемо стати па кукати. Морамо мотивисати све снаге, и изнети пред народ програме, рећи му отворено - жеља да се обезбеди доток новог капитала путем приватизације, продаје свега онога што представља баласт, што је грађено леценијама и тако стоји, да се држава и Влада учини ефикаснијом и јефтинијом, да се расформирају све силне скупштине и владе.

Да ли овој малој земљи требају три владе, три скупштине, да ли овај народ може све то да плаћа, да ли Србија може у исто време да плаћа Савезну владу и Републичку владу. Савезна влада је друга српска влада. У Црној Гори Савезну владу нико не поштује, она за Црну Гору не постоји. За кога онда постоји? Само за нас? Ако само нама треба, онда нам не треба. Те трошкове ни далеко веће земље не би могле да поднесу. Те реформе се морају покренути.

Водитељ: Чини нам се да је све то преспоро, бар из овог нашег угла, свакодневном живота, и можда за крај да пренесем једну поруку, заправо више молбу грађана - да ли држава оно што дугује грађанима може да усмери за плаћање комуналних дажбина како би могли да преживе макар овај наредни период, односно, знамо колико држава дугује и пензија и дечијих додатака.

Да ли држава, односно Влада, може да донесе такву одлуку - да све оно што дугује грађанима усмери у електродистрибуцију или комуналне организације, како би им олакшати ове наредне месеце, односно зиму?

Блажић: Ми смо, на неки начин, условили да се три пензије "пребију" кроз

зиму. У том смислу сви треба да укључе своју позитивну енергију.

Сумрак партијске државе

Водитељ: Да ли Влада, оваква каква јесте, или реконструисана Влада, то може да уради?

Блажић: Мислим да је сада сазрело време да се те реформе спроводе. Да ли ћемо бити у могућности да спроведемо те своје програме реформи, зависи од тога да ли ћемо, уколико не буде избора, ми бити та већинска странка која може да у овој Влади спроводи нешто. Да ли ће неко други, или неко трећи, то је небитно.

Мислим да ће исто сви радити. Мис-

здравом привредом и економијом. Ми још нисмо дошли у позицију да то имамо. Оно што се могло извући, извукло се. Не верујем да би ико на свету могао више да направи.

Штедело се са свих страна. Евидентно је да смо имали ово што смо имали - рат, разарања, много људи је остало без посла, много људи је пре тога било без посла, ситуација уопште није завидна. Али, не бих волео да народ иде у неку депресију, јер од тога нећемо ништа имати - добићемо болесника који лежи у кревету и чека да му неко дода лек. Управо ми се чини да неке странке заговарају такав систем - морамо са Американцима, јер ће нам Американци дати нешто; не можемо ми сами.

То је погрешна логика. Нико не није ништа дали, и ако се ослоните само на то да чекате са испруженом руком, а да ништа не учините у том смислу да сами нешто направите, у тој руци се никад ништа неће наћи. Они ће вам можда дати један долар, али ће гледати да вам узму два. Мислим да је сазрело време за нова размишљања, да се нека правила понашања дефинитивно и избришу.

Наша друга највећа несрећа је, по мени, партијска држава. Леви блок је направио партијску државу 90-их година - вишепартијски систем, а у партијској држави са свим елементима једне партије. Узима се све под своју контролу. Не можете бити директор ако нисте из те партије.

Не можете бити ово или оно ако нисте из те партије. Значи, све се ставља под контролу. Практично, имате једну зачурауну масу где је одговорност недодирљива, јер су сви у тој чаури заштићени; и инертност у самој држави самим тим.

Значи, та два елемента се морају избацити: партијска држава, а уместо ње демократизација - да свако може да учествује у власти са новим идејама и да се њихов квалитет пени према ономе какав стварно јесте, а не којој странци припада. На жалост, то имамо и по општинама, где се то пресликава. Странке које су дошле на власт раде то исто, а против тога су се бориле. Сада они то исто раде.

Узели су власт у некој општини и одмах су поставили своје људе, нема из других странака. Други елемент је приватизација. То су два највећа проблема. И једно и друго ко буде елиминисао, има услова да то направи. Ко ће то бити, то ће народ рећи. Најгоре је што неко хоће да се наметне, да је паметан и добар, а کالا треба да изађе на изборе, народ за њега неће да гласа. Једноставно, свако треба да изађе пред народ, па ће народ проценјивати. То је демократија.

Водитељ: Значи, ви се, господине Блажићу, залажете за демократизацију овога нашег друштва. Тиме би и завршили овај наш разговор. Преостаје ми да вам се захвалим на гостовању у нашем студију и да вам пожелим успех у даљем раду.

Блажић: Хвала и вама.

Српски радикали у Влади народног јединства залажу се за слободно тржиште, а не администрацију и превелику државну контролу токова робе и производње

струју. Ми смо то захтевали и пре пар месеци, па су нас у томе спречили, али овога пута ћемо то спровести. То исто желимо да урадимо и са дечијим додатком. И ту су велики отпори, али ми мислимо да све снаге које у овом моменту у економском смислу функционисају, морају извршити прерасподелу према тим социјално угроженим слојевима.

Мора се учинити све да људи преживе ову тешку зиму (а зима ће сигурно бити тешка). То је један од начина.

Водитељ: А што држава одмах приписује своју камату; а за што дугује грађанима не плаћа камату.

Блажић: Тога сигурно има. На пример, камата за струју, и за минималан рачун је огромна, а са друге стране, камата се не плаћа на дуговања грађанима.

Али, то је посебна, тужна прича. Овог момента је најважније да се из те суве дреновине исцеди нешто, а да се обезбеди за широки слој људи који је угрожен, да се обезбеди да презими ову

лим да се ту мало манипулише. Представља се господин Аврамовић који је један симпатичан чичица, као неки спасилац, човек који има преко 80 година. Мало ту емоције треба избацити из главе. То је чиста политизација и манипулација са једним тако старим човеком.

Нико ме не може убедити да човек који биолошки не може да ради ниједан други посао, који је пензионер, може сада да буде главни човек у земљи. И нико не може да ме убеди да у овој земљи међу млађим људима нема способних који исто тако добро познају ствари и који ће са модерним идејама и схватањима који прате светске токове, који су политички едуковани и талентовани да направе нешто квалитетније и боље.

Ту треба бити коректан. Ова Влада је учинила што је могла, од 1998. године у економској ситуацији. Бензин није поскупео, струја врло мало.

Водитељ: Али ће вероватно поскупети.

Блажић: Па, нормално да ће поскупети. Инфлација се може сузбити само са

КАКО ПОБОЉШАТИ СТАНДАРД ГРАЂАНА

"Залажемо се за приватизацију и убрзо очекујемо измене и допуне одређених закона, Закона о својинској трансформацији и Закона о предузећима, по којима ће приватизација бити обавезна и орочена. Дакле, реч је о приватизацији с реалном проценом капитала, у којој ће корист имати и држава, али и онај ко се укључи у приватизацију"

Водитељ: Госпођо Маљковић, добар дан и добро нам дошли.

Вјерица Маљковић: Добар дан, боље вас нашла.

Водитељ: На самом почетку нашег разговора реците нам, представници Српске радикалне странке су поднели оставке на министарске функције у Влади Републике Србије. Сада најављују да ће радикали учествовати и у новој реконструисаној Влади.

Вјерица Маљковић: Потпредседници и министри Српске радикалне странке у Влади народног јединства Републике Србије, поднели су демонстративно оставке због споразума, односно војно-техничког споразума о Косову и Метохији, Ахтисари - Черномидин. Подношењем тих оставки представници Српске радикалне странке у Влади Републике Србије нису рекли да подносе оставке на бављење политиком.

Реконструисане Владе

Српски радикали су се залагали за Владу народног јединства ширег карактера, односно исисистирали су да у Владу народног јединства уђу све парламентарне странке. Ту се, пре свега, мисли на СПО и на Војвођанске Мађаре. Због чега ове странке нису прихватиле улазак у Владу народног јединства, ја не желим да коментаришем, али сам мишљења да онај ко неће да учествује у Влади, односно кога нема, без њега се може и мора.

Реконструкција Републичке владе и реконструкција Савезне владе, која је већ обављена, најављене су и српски радикали су учествовали у договорима и једне и друге владе. И даље смо инсистирали и тражили да у Владу уђу све парламентарне странке. На савезном нивоу влада је реконструисана и остале парламентарне странке нису прихватиле улазак у Владу.

Они вероватно имају своје разлоге за то, а ми имамо своје разлоге да учествујемо у влади из простог разлога што је Српска радикална странка формирана да би владала, не да буде вечито у опозицији. Моје мишљење је да партије које су формиране, да би биле стално у опо-

зицији, су обична бесмислица и глупост. Нормално је да онај ко формира партију, жели и да учествује у власти.

Наша жеља и намера је да учествујемо апсолутном већином и да сами формирамо владу. То ћемо постићи онда када грађани Србије на изборима буду тако гласали. Овај пут грађани Србије су хтели да нико нема апсолутну већину, ми смо из тог разлога направили коа-

лицију са левим блоком зато што смо постигли одређене заједничке интересе у националној, економској и социјалној сфери. Рекла сам већ да је извршена реконструкција Савезне владе и у Савезној влади су за потпредседнике Владе изабрани Маја Гојковић и Томислав Николић.

С обзиром да је Томислав Николић био и потпредседник Републичке владе, у новој реконструисаној Републич-

Вјерица Маљковић, заменик министра правде у Влади Републике Србије

кој влади, на његово место доћи ће Драган Тодоровић, досадашњи министар саобраћаја у Влади Републике Србије. Нови министар саобраћаја биће Ратко Марчетић. Министар без портфеља на месту Маје Гојковић биће Божидар Вучуревић. Досадашњи заменик, односно већ бивши заменик министра правде, Петар Јојић сада је министар у Савезној влади, министар правде, а на његово место је изабрана Вјерица Маљковић, ваш данашњи гост. Нови заменик министра за културу је госпођа Светлана Лукић.

Србије немају ништа против избора, тако да не могу да вам кажем да ли ће бити локалних избора и када ће они бити. Једино могу да кажем да Српска радикална странка, да поновим, нема ништа против да се избори на свим нивоима одрже, било када, када се о томе договоре остале странке.

Што се тиче мојих искустава у раду локалне самоуправе у Општини Земун, мислим да би заиста могла да послужи свим локалним самоуправама. Општина Земун је од доласка радикалске власти, од 2. децембра 1996. године, на

јавних површина за постављање привремених објеката, мањих монтажних објеката и киоска. Све општине сугирно да имају градско-грађевинско земљиште.

То земљиште или је бесправно закупљено или је у неком парлогу, све то може и треба да се испарцелише и да се под повољним условима, уз накнаду, уступи грађанима ради изградње породичних стамбених кућа или привредних објеката. Оно што смо ми урадили у општини Земун такође мислим да може да послужи као пример свима. То је омогућавање легализације бесправно изграђених објеката. То је сигурно проблем који постоји у читавој Србији.

Проблеме не треба правити тамо где их нема

Људи су у прошлим временима издали и градили где је коме пало на памет, из простог разлога што општинске службе и општинске власти нису водиле рачуна о општинском земљишту. Пошто постоји закон који омогућава легализацију бесправно изграђених објеката, тај закон као предуслов предвиђа регулисање имовинско-правних односа на земљишту да би објекат могао да се легализује. Шта то значи?

Значи оно што смо ми у општини Земун урадили, понудили смо свим грађанима који су изградили објекте на општинском земљишту да те објекте легализују тако што су општини платили одређену накнаду, коју је одредио Извршни одбор, која је била веома повољна и могу да кажем да су грађани били веома задовољни, јер више нису имали ноћну мору да ли ће да дође инспекција, да ли ће неко да их пријави да је објекат бесправно изграђен и више нису имали страхова да ће тај њихов изграђени објекат неко да поруши.

Да би се све ово реализовало потребно је да се уради Генерални урбанистички план, који би прихватио затечено урбанистичко стање. То значи да је ван памети, по мени, да се примењују неки детаљни урбанистички планови који предвиђају изградњу неког спортског центра на парцели на којој већ постоје три породичне куће. Сигурно да није нормално да се те три породичне куће поруше да би се изградио тај спортски центар, него је нормално да генерални урбанистички план прихвати то постојеће стање, да те куће остану ту где јесу, а да се за тај спортски центар одреде нека нова локација.

Водитељ: Поштовани гледаоци, подсећамо вас да је гост у студију заменик министра правде у Влади Републике Србије, Вјерица Маљковић. Госпођо Маљковић, шта мислите о предлогу да се изврши приватизација локалних радио-станица и спортских дворана?

Приватизација као лек за оболелу привреду

Вјерица Маљковић: Српска радикална странка је апсолутно за приватизацију и предузећа и радио-телевизијских

Оно што смо ми урадили у општини Земун може да послужи као пример свима.

Водитељ: Госпођо Маљковић, реците нам када се очекује нова Влада?

Вјерица Маљковић: Нова реконструисана Влада очекује се до краја септембра. Сви договори су завршени, приведени су крају. Ја сам у одговору на претходно питање већ рекла које измене се очекују од Српске радикалне странке и надам се да ће седница Српског парламента бити заказана за крај септембра и да ће на тој седници бити реконструисана Републичка влада.

Водитељ: Ви сте на ову функцију дошли са функције секретара за локалну самоуправу. Пре тога сте били секретар општине Земун. Реците нам, да ли се очекују локални избори, каква су ваша искуства везана за рад локалне самоуправе у Земуну?

Земун – радикалско чудо

Вјерица Маљковић: Српска радикална странка нема ништа против избора на свим нивоима. Ми смо спремни у сваком моменту за изборе, ми нудимо опозиционим странкама да саме одреде датум избора. Колико знам ни наши коалициони партнери у Влади Републике

територији општине Земун учинила заиста радикалско чудо. Изграђени су километри и километри асфалтног пута, урађени су локални водоводи и канализације, извршена је парцелација општинског земљишта, формирана нова насеља, изграђена је нова зграда реуматологије при Клиничко-болничком центру Земун, опремљен је објекат у коме је почело да ради гинеколошко одељење, такође Клиничко-болничког центра.

Опремили смо Дом здравља Земун, на свим школама и предшколским објектима променили смо столарију, подне облоге, окрчили их, а где је то било потребно, средили мокре чворове. Отворено је, након више година, земунско позориште, зграда библиотеке, односно једна зграда је реконструисана и уређена за потребе библиотеке Земуна, која није радила такође више година јер није имала услова за рад.

Овим примером могу да крену све локалне самоуправе које су спремне да се ангажују и да раде у интересу грађана. Пре свега, постоји заиста могућност да се локалне самоуправе финансирају, то су фантастичне могућности, наплаћивањем комуналних такси, издавањем

Нажалост, Косово и Метохија је привремено изгубљена територија, односно окупирана територија

станица и спортских дворана. Нормално је да постоји једна државна телевизија и један државни радио, а све остало треба да се приватизује.

Радио и телевизијске станице, које су под окриљем локалне самоуправе су само баласт локалне самоуправе, јер не могу саме да се издржавају, а ако би биле приватне онда би било могућности и да се саме издржавају и да буду апсолутно без утицаја када је у питању уређивачка политика.

У ствари, уређивачка политика је то основно. Значи, у том случају би свако могао да буде гост на свакој радио станици, на свакој телевизијској станици без било каквих уплива политике, јер није нормално оно што се сада дешава на појединим радио и ТВ станицама.

Када су у питању спортски клубови такође мислимо да је апсолутно неопходно да се изврши приватизација спортских клубова и сигурна сам да ће у тој сфери бити и највише противљења, јер спортски клубови, поготово прворазредни, добро зарађују и свима нам је познато да је сваки спортски клуб у чијем управном одбору је неки високи функционер у прилици да добије одређена средства, више од осталих, из буџета, што такође мислимо да није нормално и да није у реду и из тог разлога се залажемо за приватизацију и спортских клубова.

Залажемо се уопште за приватизацију и очекујем да ће врло брзо да се изврше измене и допуне одређених закона, Закона о својинској трансформацији и Закона о предузећима, где ће приватизација бити обавезна и орочена, али нормално приватизација са реалном проценом капитала и приватизација од које ће имати користи и држава и онај ко се укључи у ту приватизацију.

Очекујемо да ће се у приватизацију укључити и инострани капитал. У том

смислу смо ових дана разговарали са Авдејевим, који је био гост председника Српске радикалне странке и потпредседника српске Владе, господина Војислава Шешеља, где се углавном разговарало око учешћа руског капитала у приватизацији наших предузећа.

Водитељ: Госпођо Маљковић, каква су вам прва искуства у вези са функционисањем правосуђа у Србији?

Вјерица Маљковић: Прва искуства се не разликују много од мојих сазнања која сам имала док нисам била постављена на функцију заменика министра правде, а то значи да је стање у правосуђу недопустиво лоше. Сазнања да се грађанске парнице воде по 15 до 20 година је нешто што је страшно и што је недопустиво у једној правној држави.

Уопште, стање у правосуђу, судије јесу независне у доношењу својих одлука, али немам оправдање за судију који држи предмет пет година а да ниједну процесну радњу за тих пет година у предмету не уради. За овај период колико сам на функцији заменика министра правде имала сам много позива грађана, имала сам много писмених примедби и већ сам кренула да тражим информације од председника судова, имам намеру да кренем у обилазак судова и да се лично уверим у оно што сам сазнала, у оно што знам од раније.

КФОР учествује у прогону Срба

У сваком случају, сигурно да ћу се максимално залагати да се стање у правосуђу поправи, јер ако хоћемо да живимо у правној држави, а сигурно хоћемо, онда је основно да нам правосуђе функционише беспрекорно.

Водитељ: Да ли ви мислите да је на Косову и Метохији постигнута победа над НАТО агресором?

Вјерица Маљковић: Нажалост, Косово и Метохија је привремено изгубљена територија, односно окупирана територија. На великом делу ове територије Срба више нема. Они који су остали тамо су прогоњени, убијани, малтретиран и припадници тзв. ослободилачке војске Косова убијају сваког Србина на кога наиђу на тој територији и то све под окриљем међународне заједнице, под окриљем припадника КФОР-а, који у томе учествују и то гледају, ништа не предузимају.

Ја мислим да једино на оном делу Косова и Метохије где су припадници руских снага може да се говори о некаквој сигурности Срба. О томе говори и чињеница како су припадници руских снага дочекани на Косову. Сви остали су апсолутно на страни тзв. ослободилачке војске Косова. Ја мислим да такво стање, заправо сигурна сам, да такво стање не може да траје вечно. Снаге КФОР-а морају да оду са Косова.

Ми ћемо све да учинимо да то буде што пре. Трудимо се и трудићемо се да се то заврши мирним путем, а ако то не буде могуће ми ћемо се сигурно залагати да се Косово по сваку цену ослободи и да више не буде, као што сам рекла и као што је до сада, окупирана територија.

Водитељ: Госпођо Маљковић, Николи Поплашени је ових дана забрањен улазак у Банске дворе и онемогућено да обавља председничку функцију. Шта мислите о томе?

Суд правде

Вјерица Маљковић: Никола Поплашен је легално и легитимно изабрани председник Републике Српске. Непријатељи са Запада предвођени Америком упорно покушавају, и покушавали су, да Николи Поплашену онемогуће обављање председничке функције. Ти наши непријатељи ништа не би могли да ураде да немамо, нажалост, домаће издајнике попут Милорада Додика, Биљане Плавшић, Живка Радишића, Момира Талића и осталих.

Све њих, сигурна сам, чека оно што заслужују, чека их суд правде. Додика вероватно суд због низ криминалних радњи које је починио, Биљану Плавшић исто као и Момира Талића Хашки трибунал. Видите шта се десило Момиру Талићу који је као српски генерал, што је ван памети, отишао у непријатељски Беч, тамо је ухапшен и предат Хашком трибуналу. Тако ће западне силе поступати са свим непријатељима, односно са свим издајницима српског народа, управо онако како заслужују.

Докле им служе они их користе, а када им више нису потребни и њихове услуге, онда завршавају попут Момира Талића у Хашком трибуналу. Наравно, ја не мислим да је Момиру Талићу место у Хашком трибуналу, јер мислим да ниједном Србину, без обзира какве грехе имао, без обзира каква дела учинио, не треба и не може да суди непријатељски суд, него за оно што је учинио тре-

ба да му суди суд државе у којој живи, односно српски суд и суд Републике Српске.

Да није бонова пензионери би још чекали

Водитељ: Влада Републике Србије је донела одлуку да се пензионерима уместо пензија исплате бонови. Независни синдикат пензионера је против те одлуке.

Вјерица Маљковић: Пензионери који су против те одлуке могу слободно да не узму те бонове и ми немамо ништа против тога. Против бонова су пензионери са енормно високим пензијама, а мислим да је то одлично решење, с обзиром да је држава пензионерима за мај, јуни и јули дуговала укупно 3 милиона 300 хиљада динара.

Српска радикална странка учествује у раду реконструисаних влада

Тај дуг је могао да се исплати штампањем новца што Влада никако не може да дозволи, јер би штампање те количине новца довело до инфлације што је такође недопустиво, а бонови који ће бити ових дана подељени пензионерима могу да се користе за плаћање рачуна за струју, за куповину угља и дрва за огрев и сигурна сам да је то право решење. У сваком случају, бонови се могу искористити за оно што је у овом периоду пензионерима најпотребније.

Да није донета одлука да се деле бонови пензионери би морали да чекају још но зна колико, док држава не би имала довољно средстава да им исплати те заостале дугове. Када се исплате бонови, пензионери ће нормално, као што су већ примили једну пензију, примати пензије два пута месечно тако да више неће бити заосталих дуговања према пензионерима.

Водитељ: Госпођо Маљковић, шта мислите о прелазној влади на којој инсистира Група 17?

Вјерица Маљковић: Група 17 је америчка агентура која је замислила некакву прелазну владу коју желе да формирају на улици. Представници Групе

17, са Зораном Ђинђићем на челу, немају намеру да се на легитиман начин, значи изборима, изборе за своје место уколико мисле да могу да се изборе за такво место у парламентарној и у будућој влади, већ су замислили да освоје власт тако што ће направити некакве побуне, можда чак и грађански рат и да на тај начин Зоран Ђинђић буде подметнут српском народу, као што је то урађено са Милорадом Додиком у Републици Српској.

Прелазне владе формиране на улици нигде не постоје нити имају икакву шансу. Видим већ да се та група 17 разилази и да се између себе глођу, вероватно не могу да се договоре ко колико пара, које су добили са Запада, треба да добије и како да их поделе, ко треба коју функцију у тој некаквој њиховој замисљеној прелазној влади да добије.

Значи, од те прелазне владе и од те Групе 17 сигурно нема ништа. То су њихове пусте жеље.

Водитељ: Госпођо Маљковић, да ли се очекује инфлација јер се прича да су се појавиле нове новчанице.

Вјерица Маљковић: Инфлације неће бити јер Влада неће дозволити штампање нових новчаница. Ако је неко евентуално добио неку нову новчаницу то не значи да је то неки нови контингент пара, већ је нормално да Завод за израду новчаница повремено старе и дотрајале новчанице, повлачи из оптицаја и да у истој количини штампа нове новчанице.

Ја лично нисам видела ниједну нову новчаницу, значи инфлације неће бити. Ако постоји та нека нова новчаница, онда је могуће да је то новчаница која је замењена за неку већ дотрајалу која је повучена из оптицаја.

Економске мере у циљу заштите стандарда

Водитељ: Да ли су нове цене млека и хлеба довољне да се подмире трошкови произвођача или треба да буду више?

Вјерица Маљковић: Влада Републике Србије је проценила да у овим условима цене млека и хлеба могу да буду овакве какве су и да нема места повећању цена млека и хлеба. Евентуалне несташнице које су биле ових дана, то су својевољни потези произвођача који ће сигурно бити спречени акцијама Владе, односно надлежности инспекција пре свега тржишне инспекције.

Водитељ: Животни стандард грађана у нашој земљи, нарочито после агресије, и сувише је низак. Шта мислите како може да се повећа?

Вјерица Маљковић: Влада Савезне Републике Југославије и Влада Републике Србије усвојиле су економске мере чијом реализацијом се очекује повећање стандарда становништва, пре свега реализацијом ових економских мера омогућиће се социјална давања. То је оно чему смо већ говорили што је урађено за пензионере.

На сличан начин ће се, вероватно урадити и за дечије додатке и накнаде за породилска одсуства и сва остала социјална давања, јер су то ипак најугроженије категорије становништва.

Водитељ: Ви сте данас били гост на саветовању општинских органа и већа за прекршаје у Лесковцу. Какви су ваш утисци са саветовања?

Вјерица Маљковић: Крај у коме је саветовање одржано је предиван и мислим да је штета што је недовољно искористан. То је питање које је везано за приватизацију. Сигурна сам, када би се то на прави начин приватизовало да би то била права туристичка оаза. Моји утисци о саветовању општинског органа и већа за прекршаје - Лесковац су следећи, на том саветовању је било предвиђено да се расправља о 7 тачака дневног реда од којих је најважнија била Извештај о раду општинских органа и већа за 1998. годину и прво полугодиште 1999. године.

Могу да кажем да се по тим тачкама дневног реда нико није јавио да дискутује, осим што сам ја дала мој коментар и мишљење да је потребно да се значајно повећа ажурност већа и органа за прекршаје. Остале тачке дневног реда су биле из делокруга рада већа, али није су баш интересантне. То је примене неких чланова одређених закона из ове области. Саветовање је завршено данас у 14 часова, али се сутра у 10 часова наставља расправа о тачки - разно. Ја сам завршила то саветовање и нећу присуствовати у овом делу јер мислим да све што је требало да се каже, да је речено данас.

Очекујем одређене закључке са тог саветовања и пре свега оно што се односи на неке техничко-технолошке недоследности у раду тих прекршајних органа. Обећала сам да ћу се максимално залажити да помогнем да се превазиђу те проблеми који су уочени и који заиста могу безболно да се реше. И даље стоји мој утисак да је неажурност на незадовољавајућем нивоу.

Водитељ: Госпођо Маљковић, хвала вам на гостовању у нашем студију.

Вјерица Маљковић: Хвала вама.

САОПШТЕЊА ЗА ЈАВНОСТ

ПРЕДСЕДНИЧКОГ КОЛЕГИЈУМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ИДОЛОПОКЛОНИЧКИ РИТУАЛ ПЕТЕ КОЛОНЕ

17. АВГУСТ 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке је на својој редовној седници разматрао политичку ситуацију у отаџбини са посебним освртом на деловање државних органа у условима жестоких политичких притисака на Србију и Савезну Републику Југославију.

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатовао је да се свим расположивим политичким средствима, субверзивним активностима, појачаним економским притисцима и психолошко-пропагандним деловањем наставља агресија Американаца и њихових западноевропских поданика на нашу земљу. Србија и српски народ су на удару западних моћника јер не прихватају америчко титорство и колонијални статус. Због тога што жели да сачува оно што му је одувек припадало српски народ на Косову и Метохији прежи-

вљава прогоне и понижења управо од оних којима су пуна уста демократије, а који заправо чине све да свету српску земљу претворе у легло албанских наркo дилера и убица.

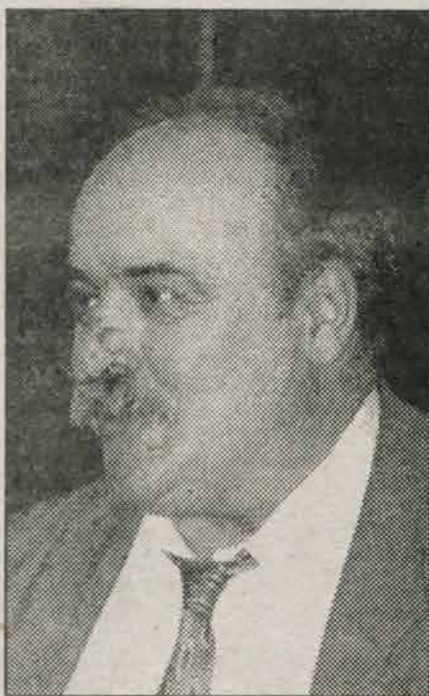
Вишемесечним разарањима, убијањима недужних грађана и окупацијом Косова и Метохије осведочени светски криминалци очигледно нису задовољили своје злочиначке апетите, већ преко челника НАТО странака у Србији покушавају да потпуно поробе српски народ и распарчају му државу.

У циљу изазивања српско-српских сукоба Американци су, преко својих политичких следбеника у Србији, заказали митинг испред Савезне скупштине на којем ће се одржати централна прослава рођендана највећег светског диктатора Вилијема Деферсона Клинтона. Желећи да прикрију своје идолопоклоничке ритуале осведочени безбожници се скривају иза наводне прославе

великог православног празника Преображења господњег, а отворено се хвале отпадништвом од православне вере. Да се ради о америчкој режији најбоље говори чињеница да ће главну улогу у тој фарси имати доказани разбијачи српске државе попут Ненада Чанка, Јозефа Каса и Вука Драшковића. Пошто ће помпезно прославити рођендан свог великог идола, за очекивати је да ће и у част осталих западних наредбодавца бити организоване сличне светковине.

Председнички колегијум Српске радикалне странке је уверен да ће и овај, као и сваки други покушај уништења Србије и Савезне Републике Југославије и претварања српске земље у Клинтонов феуд, доживети прави политички фијаско јер је српски народ праве намере организатора и извођача ове представе одавно прозreo.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Ненад Чанак, Јозеф Каса и Вук Драшковић: епизодисти који су у покушају претварања српске земље у Клинтонов феуд на Преображење доживели потпуни политички фијаско

НАЈПРЕЧЕ КОРЕНИТЕ СОЦИЈАЛНЕ РЕФОРМЕ

24. АВГУСТ 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке разматрао је конкретне могућности за превазилажење тешког економског стања и социјалне беде у којој се налази највећи део становништва Србије и Савезне Републике Југославије.

Најстарији су и најугроженији: нико није понудио ни једно решење, а камоли неко боље и паметније од исплате заосталих пензија у бонивима за струју

Председнички колегијум српских радикала констатује да се значајан део наше популације налази на ивици егзистенције. Сиромаштво и тежак социјални положај већине друштвених слојева представљају данас кључне социјалне проблеме са којима се држава хитно и без оклевања мора суочити. Разлози за економску кризу и пад животног стандарда налазе се, пре свега, у десетогодишњој политици жестоких политичких, економских, па и војних притисака Сједињених Америчких Држава упорних против виталних интереса нашег народа и земље. Наравно, степен економских поремећаја могао је бити мањи да су представници државних органа на време кренули у економске и социјалне реформе, свеобухватну својинску трансформацију и укидање свих врста монополског понашања на тржишту, као што су то захтевали српски радикали. Кључно питање које се данас поставља пред све релевантне политичке чиниоце јесте, како и на који начин извести земљу из тешке економске ситуације и обезбедити пуну социјалну сигурност за све њене грађане.

Управо зато, Председнички колегијум Српске радикалне странке захтевао

је успостављање јавног дијалога и расправе између српских парламентарних политичких странака сматрајући да ће се на такав начин најбрже стићи до конкретних, суштинских и плодноносних решења за горуће економске и социјалне проблеме. Такође, таквим методом рада и на очиглед целокупне српске јавности избегле би се и све демагошке

флоскуле појединих политичара који ништа не знају, ни о економији, ни о социјалној политици, већ народу испредају бајке о америчким и западноевропским товарима блага који само чекају промену власти у Србији да сво богатство овога света истоваре у дворишта српских домаћина. За разлику од таквих, срећом не претерано значајних политичких субјеката у отаџбини, Српска радикална странка предлаже спровођење брзих, јасних и конкретних мера за побољшање животног стандарда нашег народа. Такви поступци и мере не могу донети чудо и народу не треба обећавати куле и градове, али могу допринети постепеном и сигурном изласку из кризе у којој се земља налази. Неке од мера за које су се залагали српски радикали, а посебно либерализација у трговинској делатности, усвојене су и допринеће развоју конкуренције и тржишне утакмице, као и већој економској ефикасности домаћих привредних субјеката.

Председнички колегијум Српске радикалне странке сматра да је неопходно извршити измене Закона о власничкој трансформацији, чиме би процес приватизације постао обавезан. Услов за би-

ло какав економски напредак и стратешки просперитет представља брза и ефикасна приватизација. Приватизација не сме остати мртво слово на папир и наводно програмско опредељење појединих политичких странака, које чим се дочепају власти, па макар и на локалном нивоу, заборављају своја обећања и до бесмисла користе монополску потенцијале државних органа, служби и медија.

Председнички колегијум Српске радикалне странке захтева од државних органа спровођење корених реформи у социјалној сфери. Најугроженији део становништва данас су пензионери. Наши најстарији грађани морају да знају да су пензиони фондови у које су они својевремено улагали новац потпуно празни, те је држава приморана да тражи реалних извора, без штампања новца, да реши бројне проблеме, исплаћује пензије чијом висином износа и редовношћу исплата готово нико не може бити задовољан.

Разуме се, глупе су, чак и бесмислене, тврдње појединих опозиционих политичара да се дуг пензионерима може исплатити у живом новцу, јер таква исплата би представљала генератор катастрофалне инфлаторне спирале. Српски радикали се залажу за радикалне промене у систему доприноса за пензијско осигурање, које би износило осамдесет процената на плате, али би лична примања била растерећена свих осталих доприноса и фискалних намета. Тим би се, истовремено, смањила и финансијска оптерећења запослених. Такође, Председнички колегијум Српске радикалне странке захтева од државних органа исплату свих дугова према пензионерима, али на такав начин да се избегне подстицање инфлаторних кретања, а до сада најбоље понуђено решење јесте исплата заосталих пензија бонивима за електричну енергију. Сваки предлог и мера могуће је критиковати, па и овај предлог српских радикала, али нико није понудио ниједно решење, а камо ли неко боље и паметније од овог решења за које се залажу представници Српске радикалне странке.

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да Србија може кренути путем економског опоравка и социјалног оздрављења, али неопходно да државни органи прихвате реформски курс и храбро крену озбиљне, суштинске промене у готово свим областима друштвеног живота.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

СЛОБОДА ОТАЏБИНЕ СВЕТИ ЦИЉ

31. АВГУСТ 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке је на својој редовној седници разматрао политичку и безбедносну ситуацију на Косову и Метохији.

Председнички колегијум српских радикала констатује да је српски народ на Косову и Метохији изложен свирепим злочинима Американаца и њихових поданика који свим средствима покушавају да протерају Србе са њихових огњишта, а ако се Срби томе успротиве, хладнокрвно и монструозно их ликвидирају. Срби који су живели у Старом Грацком, Угљару, Гњидану, Пећи, Призрену, Приштини и другим косовско-метохијским местима страдали су само зато што су Срби. Срби, а посебно они са Косова и Метохије, криви су што су деценијама одолевали тортури и притисцима албанских бандита који су желели Косово и Метохију без српског становништва, криви су и зато што припадају пркосном и непокорном народу који се није уплашио најсавременијих америчких, демократских бомби, раке-

та и граната. То је била и јесте њихова једина кривица.

Председнички колегијум Српске радикалне странке оцењује да су Американци и њихови западноевропски привесци прекршили све међународне, јавноправне норме вршећи агресију на Савезну Републику Југославију и окупацију дела њене суверене територије, а Резолуција Савета безбедности, коју су сами предложили и изгласали, служи им само као покриће за спровођење кампање бруталних злочина над припадницима српског народа. Политика Сједињених Америчких Држава и Била Клинтона све више подсећа на спољно-политичку оријентацију нацистичке Немачке и бахато, психопатско понашање Адолфа Хитлера у време његове највеће политичке снаге и војне моћи. Суштински и принципијелно, између Америке данас и Немачке из четрдесетих, између Клинтона и Хитлера, никакве разлике не постоје, осим, донекле, у методу поковања или уништења слободних народа и земаља.

Србија и српски народ имају тежак задатак. Нико и никада не може и не сме признати и прихватити окупацију

Косова и Метохије, већ се знањем, радом, мудрошћу, одважношћу и храброшћу, као народ и земља, морамо изборити за ослобођење отаџбине од окупатора. Председнички колегијум Српске радикалне странке захтева хитан повратак јединица Југословенске војске и српске полиције на Косово и Метохију, јер само снаге наше одбране могу обезбедити сигурност и безбедност преосталом српском живљу. Тиме би се гарантовао и повратак оних Срба које су амерички бандити протерали из њихових домова.

Председнички колегијум Српске радикалне странке истиче да крајњи циљ борбе нашег народа мора бити успостављање уставноправног поретка Републике Србије на целокупној територији и протеривање америчких и западноевропских окупационих снага са свете српске земље. Тај свети циљ није и неће бити лако остварен, али одређење нашег народа да одбрани слободу и родну груду мора победити фашистичке и завојевачке аспирације НАТО злочинца и њихових помагача.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Вук у јагњећој кожи: под маском мировних снага УН, НАТО трупе донеле су српском народу само патњу, крв и сузе...

НЕИЗБЕЖАН ПОВРАТАК ВОЈСКЕ И ПОЛИЦИЈЕ

7. СЕПТЕМБАР 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да Сједињене Америчке Државе представљају јединог кривца за све злочине које су њихове и западно-европске окупационе трупе, уз помоћ албанских терориста, починиле над српским народом на Косову и Метохији. Американци по сваку цену покушавају да спроведу у дело своју криминалну намеру о етнички чистом Косову и Метохији, без Срба.

Доказ за те тврдње јесте понашање и деловање најпознатијег америчког србомрсица из Француске, Бернара Кушнера, који је жељу за убијањем Срба показивао и свих претходних година. Он је био један од оних који су захтевали бомбардовање и убијање српских цивила још 1992. године, а у мору злочина над Србима на Косову и Метохији Кушнер се данас сналази као риба у води.

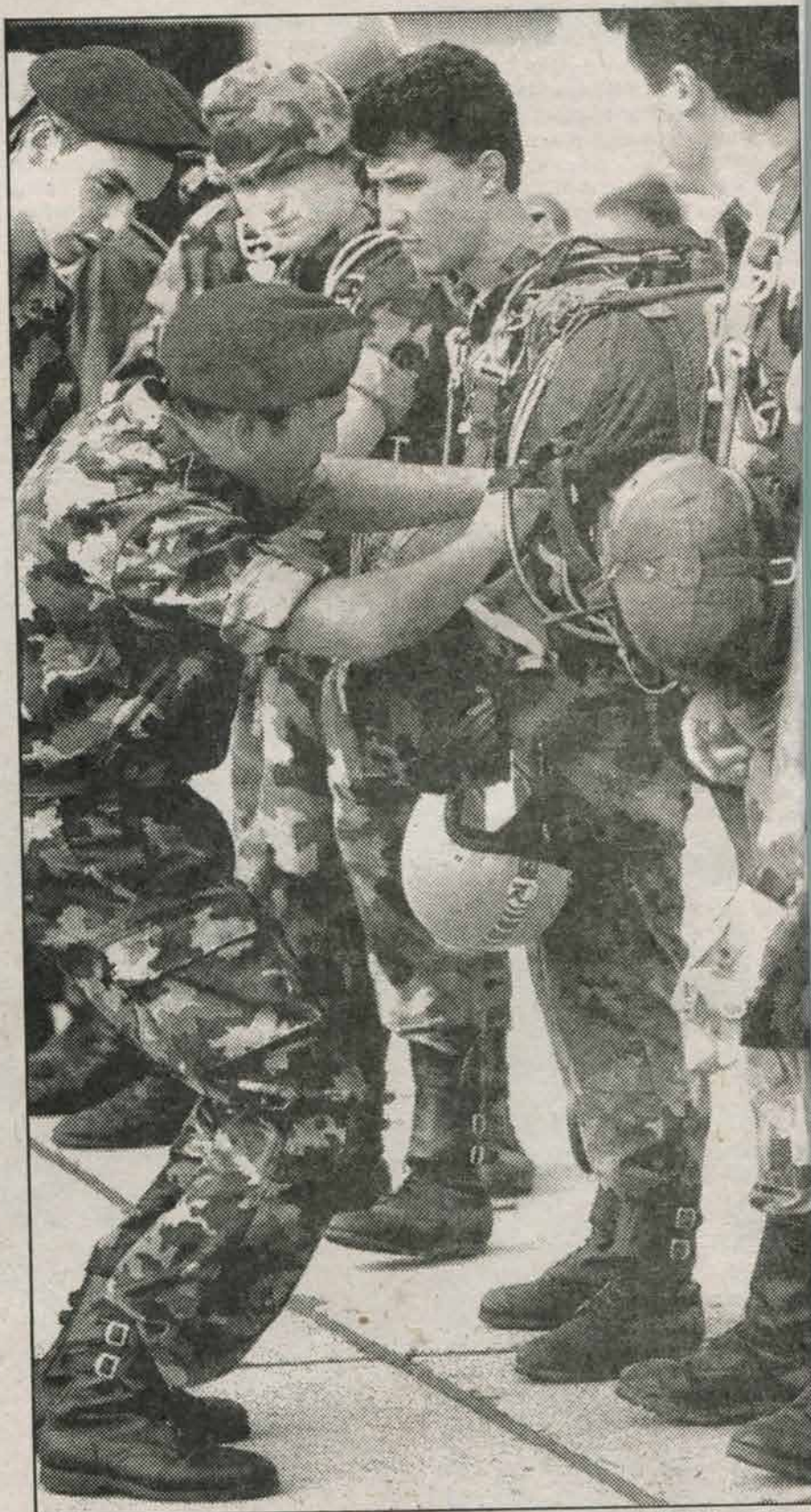
Без обзира на своје психопатске покриве, та људска несрећа од Бернара Кушнера неће моћи да побије и протера све Србе са њихових вековних огњишта. Србија то неће и не сме дозволити.

Председнички колегијум Српске радикалне странке захтева да се одмах изврше одредбе Војно-техничког споразума и српска полиција и Војска Југославије упуте на Косово и Метохију. Повратак наше војске и полиције гарантовао би безбедност и спокојан живот Србима и свим осталим грађанима јужне српске покрајине који су данас изложени бруталној тортури америчких и албанских терориста.

Српски народ не сме и не може опростити и заборавити злочине које су над њим починили Американци и америчке слуге, а њихов покушај да у Србији бирају власт по својој, а не вољи српског народа, наилази на презир већине грађана у Србији.

Они који су у време најжешћих удара НАТО-а на нашу отаџбину побегли главом без обзира, водећи рачуна искључиво о себи и својим породицама, који су без бриге савести оставили српски народ на милост и немилост својих ментора, никада неће добити глас ниједног часног и поштеног Србина. Српски народ, као слободољубиви народ, никада неће пристати на покорност осведоченим непријатељима, а њихове слуге у Србији једино што могу очекивати је презир и осуда сопственог народа.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Српска радикална странка захтева да се одмах изврше одредбе Војно-техничког споразума и српска полиција и Војска Југославије упуте на Косово и Метохију

У РУСИЈИ РЕПРИЗА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

14. СЕПТЕМБАР 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке разматрао је актуелну политичку ситуацију у свету, са посебним освртом на агресију коју Американци спроводе против Русије и руског народа и политичке реперкусије те агресије на глобалну политичку сцену.

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да су Сједињене Америчке Државе по окончању оружане агресије на Савезну Републику Југославију, покренуле жестоку офанзиву против Русије, покушавајући да отцпе део суверене руске територије у Дагестану и терористичким акцијама у највећим градовима Русије нанесу страшне губитке руском цивилном становништву. Оно што се данас догађа у Русији представља репризу догађаја на Косову и Метохији.

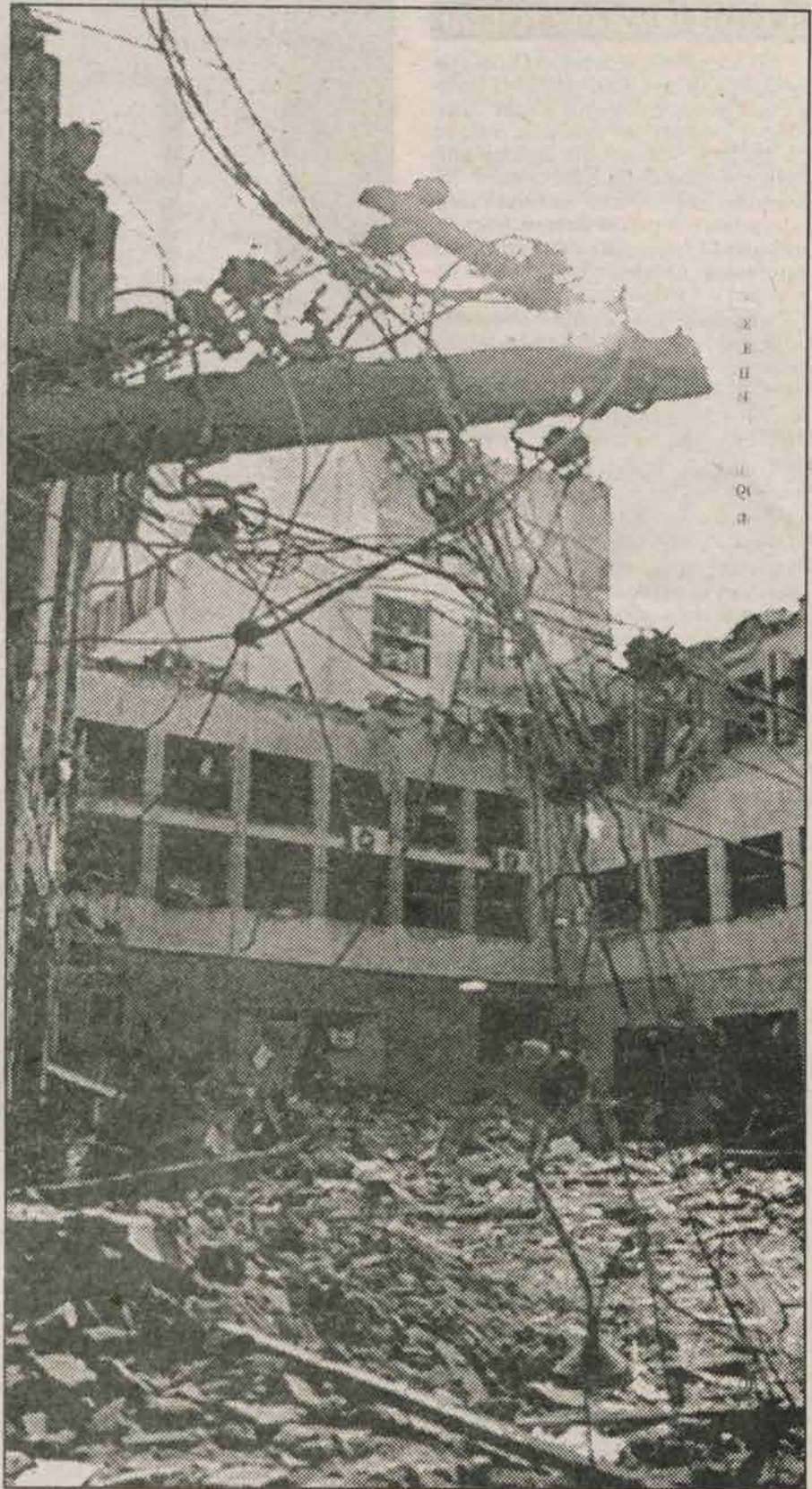
Амерички фашисти кренули су на пут окупације велике Русије. Свима је јасно да иза квази побуњеника у Дагестану, као и стравичних терористичких напада на грађане Москве, стоји америчка влада и њене обавештајне службе. Уосталом, такву организацију побуњеника и терориста може да оствари само америчка обавештајна служба ЦИА. Циљ Американца јесте да у потпуности покоре Русију и тиме покушају да поробе целокупно човечанство.

Председнички колегијум Српске радикалне странке изражава очекивања да ће руски народ и руска држава имати довољно снаге да се обрачунају са америчким бандитима, силезијама и њиховим послушницима. Руски народ, као слободарски и непокорени народ, кроз своју историју, никада није поклекао у одбрани своје православне отаџбине.

Српски народ, са великом забринутости, прати покушаје америчких империјалиста да униште нама братску земљу и највећег савезника. Срби ће, као и до сада, пружати жесток отпор криминалцима које контролише Бела кућа, а одлучан и озбиљан руски одговор Американцима охрабрио би готово све народе света у борби за своју слободу и националну самобитност.

Председнички колегијум Српске радикалне странке сматра да су Американци кренули у последњу фазу поробљавања света. Крајње је време да се сви слободарски народи, а посебно Русија, супротставе том злу и обезбеде сигурнију сутрашњицу свим народима света.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Иза терористичких напада дагестанских квази побуњеника на нејужне руске грђане стоје амерички фашисти

ЗА ОБЈЕКТИВНУ ДРЖАВНУ, А НЕ ПАРТИЈСКУ ТЕЛЕВИЗИЈУ

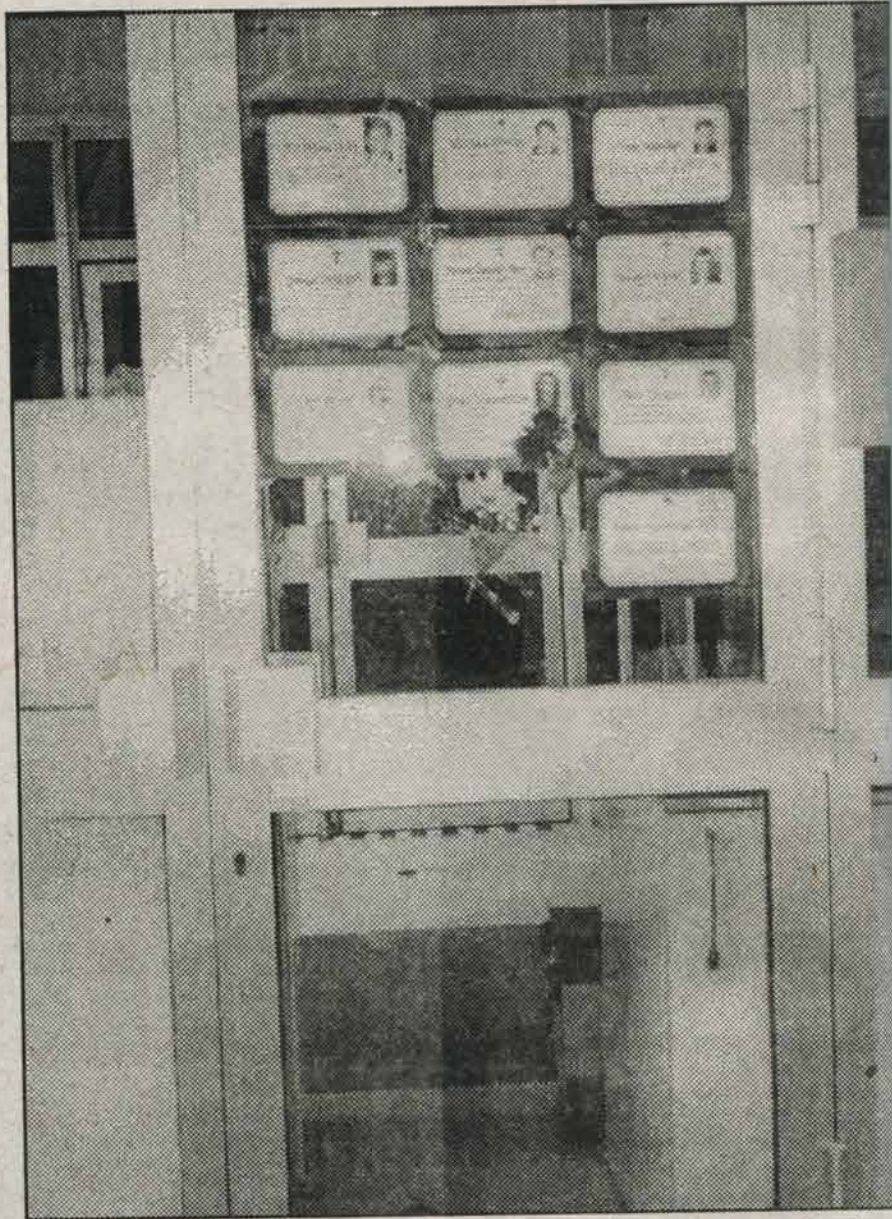
21. СЕПТЕМБАР 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да непокорни српски народ није и неће прихватити ултиматуме, притиске и уцене Сједињених Америчких Држава које свим психолошко-пропагандним и субверзивно-подривачким активностима покушавају да угрозе независност Републике Србије и Савезне Републике Југославије и униште национални понос, част и достојанство српског народа. Американци никако не могу да се помире са чињеницом да Срби не прихватају демократске турсе са Запада, да Срби не желе вазални однос према Сједињеним Америчким Државама и да Срби, поврх свега, воле и поштују слободу народа и отаџбине.

Амерички злочинци нису успели оружаним путем да униште слободарски дух српског народа, нису успели да победе веру и наду Срба у опстанак самосталне и независне српске државе, али су по окончању агресије, свим расположивим средствима, покренули акцију политичког уништења оних снага у Србији које се не мире са америчком окупацијом и којима је интерес свога народа пречи од интереса Америке и новог светског поретка.

Демонстрације које Американци преко свог Савеза за промене заказују широм Србије имају за једини циљ коначно и брзо уништење Србије, њене државне независности и политичке самосталности. Жеља Американаца је да Србија постане њена колонија, а представника Савеза за промене да Америка постане метропола нашој земљи. Америчке слуге из Савеза за промене представљају само продужену руку НАТО злочинаца и задатак им је да изврше оно што НАТО ловци бомбардери нису успели да учине, да Србију претворе у америчку прију. Американци желе да Србија у што хитнијем року постане полигон искључиво политичких несрећника као што су Ђинђић, Батић, Динкић, Обрадовић, Свилановић, Перишић или Аврамовић. Булументе таквих националних спасилаца и великих демократа Американци су већ поставили у готово свим суседним државама, само што од спаса и демократије за те народе није остало ништа.

Подршку Савезу за промене, у тренуцима најжешћих америчких политичких притисака на Србију, својом не-објективном и пристрасном уређивачком политиком пружа и Радио-телевизија Србије. Информативни програм Радио-телевизије Србије представља билтен левичарских странака у Србији и такав програм постао је неподношљив за Српску радикалну странку као вла-

Улазак у зграду РТС-а са чигуљама жртва агресије: крупан корак ка миру, од подршке Савезу за промене, до билтена левичарских странака у Србији

дајућу политичку организацију. Српски радикали сматрају да Радио-телевизија Србије мора имати карактер државне, а не партијске телевизије, а све информације морају бити објективне, правовремене и непристрасне.

Председнички колегијум Српске радикалне странке сматра да ће српски народ оштро, поносно и пркосно одбаци-ти идеју и покушај Америке и Савеза за промене да униште Србију и све што је српско. Америчке шарене лаже, пропагандни трикови и празна обећања никада нису и неће наићи на плодно тле у српском народу. Српски радикали истичу да је наш народ врховни судија свим политичким странкама и да су избори

једини могући начин да се одреди политичка воља грађана Србије. Они који мисле да се физичком силом, оружаним путем, уз помоћ Американаца дочепају власти, морају знати да српски народ то неће допустити, а органи легитимне и легитимне власти мораће да штите све грађане и државне институције. Српски народ победиће америчке слуге. Америчке слуге из Савеза за промене имају велику подршку у Америчком конгресу, сигурно и Стејт департменту, али у српском народу готово никакву. Ово је, морали би то да знају ипак Србија, а не Америка.

Председнички колегијум Српске радикалне странке

АМЕРИКА ПОДСТИЧЕ ТЕРОРИЗАМ

28. СЕПТЕМБАР 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке констатује да су Сједињене Америчке Државе уништиле глобални политички поредак, међународно јавно право, демократију, не само у својој, већ у свим земљама које се хвале постојањем таквог облика политичког режима, а истовремено као једини принцип прихватљивог политичког деловања покушавају да наметну бруталну силу и државни тероризам са једне, и слепо подаништво и слуганство са друге стране. Американци су ти који су одговорни за готово све терористичке акте изведене широм земљине кугле, они су ти који изазивају такозване сукобе ниског интензитета, они су ти који шире ратне пожаре, они су ти који убијају слободне народе, они су ти који уништавају независне и непокорене земље, они су ти који право силе и право јачег желе да претпоставе сили закона и међународног права. Они су директно одговорни за најтеже злочине, почињене у свету по окончању другог светског рата.

Председнички колегијум српских радикала указује на искључиву одговорност америчке криминалне власти за све злочине које су у њихово име и по њиховом налогу на Косову и Метохији починили шиптарски терористи. Американци, у својој осиноности и бахатости, више не поштују ни оне политичке акте које су сами доносили, већ на бестијалан и бруталан начин, баш како и приличи светском силеџији, покушавају да физички униште српски народ, а Косово и Метохију издвоје из Србије и Савезне Републике Југославије. Американци су на почетку кризе у некадашњој Југославији стално и лицемерно понављали како неће признати и прихватити сецесију било ког дела суверене југословенске територије, а онда су директно и непосредно учествовали у свим сукобима на страни српских непријатеља. Стога, Американци и данас на политички перфидан начин покушавају да обезбеде независност за Косово и Метохију.

Пошто је очигледно да српска држава, без обзира на све тешкоће и проблеме са којима се суочава, никада неће прихватити отцепљење Косова и Метохије од Србије, Американци покушавају да субверзивним и подривачким деловањем, на власт у Србији доведу оне политичке снаге које ће им помоћи у одвајању јужне покрајине од српске земље и територије. Они који треба да помогну остварење америчких, кажу демократских циљева, као што је отцепљење дела наше, српске земље, су они који по своје мишљење иду код Робер-

та Гелбарда и његовог наследника Дусона, они који се заклињу у америчку демократију бомби, ракета и граната, они који више воле америчке доларе од српске слободе, националног поноса, части и достојанства. Ђинђић, Обрадовић, Багић, Аврамовић, Динкић, Свилановић, Драшковић и остали би зарад доласка на власт препустили Косово и Метохију српским непријатељима. Међутим, суочавају се са само једним проблемом. Американци их воле и желе много више од српског народа.

Председнички колегијум Српске радикалне странке истиче да је, свидело се то некоме или не, српски народ коначни судија и да ће његова воља бити пре судна. Српски радикали су уверени да Срби, али и остали грађани Републике Србије, неће прихватити америчке ултиматуме и уцене, а своје поверење даће странкама које желе поверење нашег народа, а не америчке администрације.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Фарса са разоружањем тзв ОВК окончана њеном трансформацијом у Косовски заштитни корпус: агресија НАТО-а на СР Југославију и кршење Резолуције 1244 аларм целом свету да се Америка упорно руга Савету безбедности УН

КУЦНУО ЧАС ЗА ПРИВАТИЗАЦИЈУ

5. ОКТОБАР 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке разматрао је на данашњој седници актуелну политичку ситуацију у отаџбини и мере економске и социјалне политике које држава у најхитнијем року мора да предузме.

Србија се данас налази у тешкој економској кризи, а значајан део њене популације живи на ивици egzистенције. Вишегодишњи притисци, економска блокада, а посебно варварска агресија Американаца и њихових западно-европских послушника на нашу отаџбину, представљају основни узрок економске кризе и пада животног стандарда наших грађана.

Међутим, степен економских поремећаја могао је бити мањи да су представници државних органа на време кренули у социјалне и економске реформе, свеобухватну својинску трансформацију и укидање сваког вида монополског понашања на тржишту. Управо зато, српски радикали сматрају да је крајње време да се Србија окрене коренитим променама у економској и социјалној области, ослањајући се искључиво на сопствене ресурсе. Таквим методом рада, на очиглед целокупне српске јавности, избегле би се и све демагошке флоскуле појединих политичара који на улицима и трговима причају о економији и социјалној политици испредајући народу бајке о америчким товарима блага, који само чекају промену власти да се слију у Србију.

Председнички колегијум Српске радикалне странке сматра да је основни услов економских и социјалних реформи брза и целовита приватизација која омогућава бржи излазак из тешке економске кризе и социјалне беде. На тај начин држава би обезбедила знатне суме новца, а истовремено би се повећала продуктивност, снабдевеност тржишта била би уреднија, а квалитет производа на знатно вишем нивоу. Сви ови параметри условили би ценовну стабилност и осетно побољшали животни стандард грађана.

Председнички колегијум Српске радикалне странке захтева од Владе Републике Србије да сва примања пензионерима буду исплаћена у року, а да у најхитнијем року пронађе модус за измиривање осталих социјалних давања.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Држава измирила дуг пензионерима,
на реду корисници социјалних давања

ВЛАДА НАРОДНОГ ЈЕДИНСТВА ОПРАВДАЛА ПОВЕРЕЊЕ

12. ОКТОБАР 1999. ГОДИНЕ

Председнички колегијум Српске радикалне странке разматрао је на данашњој седници актуелну политичку ситуацију у отаџбини и мере које Влада Републике Србије предузима у обнови земље и отклањању последица НАТО агресије.

Очигледне су намере Сједињених Америчких Држава и њихових западноевропских сателита да наставком агресије на нашу државу у потпуности извоје Косово и Метохију из уставно-правног поретка Србије и Савезне Републике Југославије, и на вековној српској земљи створе етнички чисту албанску државу. У реализацији тог циља Американци не бирају средства и применом бруталне силе покушавају да очисте јужну српску покрајину од Срба, како би пред светском јавношћу доказали албанску тезу да Косово и Метохија никад нису били српски. Крајње лицемерно звуче констатације америчких

намесника из Кушнерове антисрпске организације да се број злочина смањује, а при том шиптарски терористи, по налогу Американца, настављају свој крвави пир по Косову и Метохији.

Истовремено са деловањем здружених америчко-шиптарских снага, вашиingtonски челници настоје да уличним немирима на власт доведу политичке креатуре који немају никакву подршку у бирачком телу Србије. С обзиром да немају превише поверења у способност својих штићеника, Американци периодично позивају лидерчиће такозваног Савеза за промене и неких других странака, као што је то био случај у Луксембургу, и ултимативно им одређују начин деловања, размишљања и политичког обраћања. Осиноност америчких налогодаваца и инсистирање на слепом подаништву најупечатљивије говори о намерама да се Србија уведе у породицу америчких колонија, како би се што лакше остварили зацртани стратешки циљеви о уништењу српске државе и народа.

И док шачица страних плаћеника тежи да амнестира НАТО злочинце, и покушава да наруши висок степен народног јединства, Влада Републике Србије чини све на санирању последица дивљачких разарања привредних и инфраструктурних објеката у Србији. Темпо и брзина којом се обнавља целокупна саобраћајна инфраструктура у нашој земљи запрепастили су многе, а посебно оне који су вишенедељним бомбардовањем очекивали да ће Србија поклекнути и безусловно прихватити њихово тунорство.

Председнички колегијум Српске радикалне странке изражава уверење да ће Србија и српски народ, без обзира на сталне покушаје појединих политичара да омаловаже успехе Владе народног јединства, своје поверење и у будуће давати оним политичким снагама које су све своје потенцијале усмериле ка обнови и изградњи државе и заштити виталних националних интереса.

Председнички колегијум
Српске радикалне странке

Влади народног јединства не могу наудити покушаји страних плаћеника да омаловаже њене огромне напоре у обнови порушене земље и заштити виталних националних интереса

КОНКОРДАТСКО ПИТАЊЕ

Конкордат (concordatum) споразум нагодба
Правни појам Конкордата значи споразум између Папе и неке државе о односима те државе са Ватиканом и правима и обавезама Римокатоличке цркве у тој држави

Конкордатско питање – историја и садашње време

Конкордатско питање је било део српске политике током целог XX века. То је кључно питање у односима са римокатолицима на овим просторима. Оно није решено на задовољавајући начин ни у Краљевини Србији, нити у Краљевини СХС, нити у Краљевини Југославији, па ни до данас.

Будући да оно садржи многе аспекте, конкордатско питање је врло сложено законско, политичко и религиозно питање.

Конкордат и државни суверенитет

Проблем конкордатског питања српског народа у XX веку до сада није суштински сагледан проблем, иако је о томе релативно доста писано и штампано.

Проблем конкордата је доста запостављен, поготово последице његовог битисања на просторима на којима живи српски народ. Он је више схваћен као однос Срба православља и Хрвата католика, а не однос српског православља са римокатоличком црквом.

Тај проблем (или проблем у сличном смислу) присутан је од помињања могу-

ћности саживота католика и православља на Балкану, дакле од друге половине XIX века, а политички је актуелизован стварањем прве државне форме те две вере, Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца 1918. године.

Дакле, циљ овог рада није правно-нормативно сагледавање конкордата, па чак ни његове историје код српског народа, већ покушаја сагледавања његове суштине и последица по судбину српског народа у XX веку и будућност у трећем миленијуму; а суштину конкордата било је, ипак, најтеже схватити.

Правни појам конкордата значи "споразум између папе, поглавара Римокато-

Црква Светог Петра у Ватикану, седишту Папе, поглавара Римокатоличке цркве

толичке цркве и државе о давању одређених права и привилегија тој цркви",¹⁾ или "конкордат (concordatum) споразум, нагодба; нарочито: споразум између папе и једне световне силе о односима и правима Римокатоличке цркве у тој држави".²⁾

Питање је да ли конкордат угрожава интерес српског народа или не. У питању је било да ли се католичка црква издиже изнад других цркава или се изједначава са осталим црквама.

Полемике око конкордата у форми за

никакав велики догађај, јер није било спорних момената. У српској јавности он није изазвао велику пажњу, не само због поратних прилика. Тај конкордат је значио "велику дипломатску победу Србије. Због те победе, током преговора, српска влада је пристала на надлежност црквених судова код брачних спорова из мешовитих бракова, као и на васпитање деце из мешовитих бракова у духу римокатоличке вере. Заузврат, Србија је добила потпуно независну римокатоличку црквену организацију и

Дакле, конкордат представља правно и политички врло сложено питање, јер држава, ипак, са њим губи део суверенитета. Проблем Срба је настао када је 1918. године почео саживот са више милиона католика. На једној страни је стајала православна вера и црква, са својом самосталношћу, децентрализмом и аутокефалношћу, а на другој католичка вера строго централизована и хијерархијска. Самим тим настао је проблем. То није био проблем са земљама где је доминирао католицизам, као на пример у Аустрији и Италији; или где је доминирало православље, као на пример у Грчкој или Румунији. Проблем Краљевине СХС је био специфичан. Ту је био изражен проблем државне и световне власти, стога је конкордат, на неки начин, двострани међународни уговор.³⁾

То је ускоро постао проблем нове државе који она у 22 године свог постојања није успела да реши. Она није била исто што новонастале државе после Првог светског рата: "Код нас је уређење верског питања путем државног закона било скопчано с великим тешкоћама. Постојала је опасност да такав закон, донесен без споразума с конфесијама, не реши наш верски проблем, него га, напротив, још више заоштри и изазове опште незадовољство свих вероисповести".³⁾ Очигледно је да се сукобљавају државна регулатива и регулисање односа путем конкордата.

Конкордат и Видовдански устав

Видовдански устав Краљевине СХС тај проблем није решио на задовољство свих. Он је полазио од наследних ствари (шест различитих решења – у Србији, Далмацији, Словенији, Црној Гори, Војводини, Међумурју, Хрватској, Славонији и Босни и Херцеговини) и од модерних тенденција у уставном праву. "Видовдански устав је утврдио основна начела будућег верског законодавства. Устав није променио постојеће правно стање које се исказивало у примени шест различитих верских законодавстава у држави, али је наложио законодавној власти да приступи изградњавању и изједначењу верског законодавства у складу са уставним начелима".⁴⁾

Дакле, у Видовданском уставу се пошло од класичних права слободе вероисповести. Касније се испоставило да са две остале доминантне вере у земљи, православљем и исламом, није било потешкоћа у нормативном регулисању (као ни са осталим мање заступљеним религијама, протестантизмом, Мојсијевом вером и другима), али проблем са католицизмом није престајао.

У даљим настојањима реализације конкордата његови противници су говорили да конкордат жели дати привилегије римокатолицима и да угрожава како друге верске заједнице, тако и суверенитет државе. Присталице конкордата, било да су сами католици или су православци, сматрали су да конкордат има само формално-правни карактер и

Њ. В. краљ са Пашићем и министрима: конкордатско питање и конкордатски проблем је дело краља Александра Карађорђевића (1888–1934)

или против често остављају утисак више правних разлика или политичких него суштинских.

Суштински проблем конкордата се јавља са настанком Краљевине СХС. Конкордат, потписан између Србије и Ватикана 1914. године, није представљао

ослободила се одаустроугарског протектората над римокатолицима. То је као један од последњих политичких аката у дугом процесу стицања независности и предуслов остваривања југословенске сарадње".³⁾

да не угрожава дотадашње међуверске односе и да је сличан конкордат склопљен са читавим низом осталих европских земаља, било да у њима доминира католицизам или остала вера.⁷⁾

Пројугословенски оријентисани Хрвати су подржавали конкордат, сматрајући да он католике више веже за Југославију а мање за Ватикан. Поводом Еухаристијског конгреса у Загребу 1930. године (Еухаристија – грч. еухаристео – захваљан сам, у пракршћанским црквама молитва захвалности после заједничке вечере. Касније се назив еухаристија проширио и на само скупно узимање оброка (В. Агапе) које се вршило на спомен последње вечере што ју је, наводно, Крист одржао с ученицима прије својег погубљења, и у току којег се – по кршћанском вјеровању – крух и вино претварају у тјело и крв спаситеља).⁸⁾

Милан Банић, пројугословенски оријентисан Хrvat и изразити присталица политике краља Александра Карађорђевића, сматрао је да се католици у Југославији желе више везати за Ватикан и тиме постати непријатељи државе Југославије. О Еухаристијском конгресу Милан Банић је писао следеће: "Тај конгрес – признат ће нам то и најгорљивији католици, ако ставе руку на срце и ако пусе да из њих поштено проговори глас савјести! – Стварно, далеско је више служио величању римокатоличке цркве и римскога папе, него ли величању Бога и Богочовјека Исуса Христа".⁹⁾

Милан Банић је сматрао да не само Православна црква, него и југословенска политика мора адекватно одговорити таквим акцијама Римокатоличке цркве и то врло компромисан, дипломатски и тактичан начин, инаће ће сви католици бити окренути против Југославије. Милан Банић даље пише: "У суштини, Еухаристички конгрес није био једна вјерска, него политичка манифестација. И то, манифестација за политику црне интернационале, или и за хрватски сепаратизам. Но, поред манифестације, то је била и демонстрација против државне југословенске политике – против политике инаугурисане манифестом од 6. јануара, а оваплоћене актом од 3. октобра 1929. године".¹⁰⁾

Очигледно је да су највећи заговарачи конкордата пројугословенски оријентисани католици, више него они који су тешки разбијачи Југославије.

Мали број заинтересованих за конкордат је тежио рационалном објашњењу конкордата.

Најспорнија је била прва тачка пројекта конкордата; она гласи: "Католичкој цркви признаје се, у сваком од њених обреда, пуно право да слободно и јавно врши своју мисију у Краљевини Југославији."¹¹⁾

Појам "мисија" има претежно политички а не правни карактер, стога је тачка под редним бројем један изазвала највише полемике између присталица и противника конкордата, више него свих осталих 37 тачака заједно.

Ту се сукобљавало, очигледно, више интереса, а два доминантна: православаља и католицизма.

Улога краља Александра Карађорђевића

Краљ Александар, Краљ "ујединитељ", дуго је радио на припреми конкордата, то је за њега било једно од битних државних питања, али истовремено и једно од најтежих државних проблема. Он је у томе видео не само остварење Душановог завета – духовног и политичког јединства српског народа и његове Православне цркве, већ и стабилност своје власти; "али слично томе као на пољу државне политике планови Краља нису били ограничени његовим народом, него је он радио и у корист мира у целој Европи, тако и у својој верској политици, он се није заустављао на границама своје државе и своје православне цркве, него је био надахнут светом маштом о уједињењу хришћанских цркава

и, пре свега, православне и римокатоличке, при чему је то уједињење он мислио друкчије него што га представљају присталице уније с Римом".¹²⁾ Дакле, конкордатско питање и конкордатски проблем је дело краља Александра, које се сплетом историјских околности нашло као врху кестен у рукама Милана Стојадиновића.

Свакако, појам мисија је "широк појам" и не може претендовати на овакве идеје краља Александра, јер је тиме повређена верска равноправност, сматрају противници конкордата, а и угрожава се суверенитет државе. Проблем је што је католицизам везан искључиво за један духовни центар – Ватикан, а са православљем то није случај.

Ставови опозиције

Опозиција конкордату је имала примедбе на готово све чланове предлога пројекта конкордата, сматрали су да католичка црква добија привилегије у од-

Др Милан Стојадиновић: "Конкордат је уговор са државом Ватикан, као што су сви међународни уговори"

носу на остале цркве и да се тиме нарушава "верски мир у земљи". Нарочито су имали примедбе на члан 35. пројекта, који гласи: "Постоји споразум да се са ступањем на снагу овог Конкордата укидају закони, уредбе и правилници, који су сада на снази, уколико су ови у опреси са одредбама садржаним у овом конкордату". Тиме се суспендује власт југословенске државе и римокатолици стављају под туторство Ватикана, "кроз цео нацрт конкордата спроведено је ово начело потчињености Југославије папској држави у политици наше југословенске католичке цркве и утицај наше државне политике на њу сведен је на нулу."¹³⁾

Опозиција је сматрала да иза конкордата стоје "политички циљеви" Ватикана. Многи су сматрали да иза тога стоји империјална политика италијанског фашизма. По њиховом схватању, католичка црква нигде нема таква права као у Југославији, наводећи пример Аустроугарске у прошлости и Француске у садашњости. Тако се жели створити раздор између католика и православних. Уједињење може бити само интегрално, а не под доминацијом католичке цркве, "религиозни мир у Југославији има да омогући враћање јединства у Хришћанској цркви".

Критикујући све чланове нацрта пројекта конкордата, изузимајући неколико начелних, каже се у опозицији конкордату "напоследку додајемо да у пројекту конкордата нема одредаба ни за рок његова трајања, ни за начин његова отказа, те би се могло према садржини члана I мислити да овај конкордат намерно или случајно има карактер вечности."¹⁴⁾

Конкордатски проблем и др Милан Стојадиновић

Било је оних који су сматрали да конкордат служи искључиво интересима Стојадиновићеве владе, јер, по њима, конкордатски проблем није ни постојао док га у таквој форми није поставила Стојадиновићева влада. По Стојадиновићу, конкордат је "Уговор с Ватиканском државом, као што су сви међународни уговори" и ништа више, а за опозицију је то подривање интереса српског народа и државе. "За овакав садржај конкордата ни правно ни морално није одговорна влада г. др Јевтића, у којој су били г. Стојадиновић и Јанковић, него само и искључиво влада која га је усвојила као своје дело, уколико свршено колико је досезала њена власт и њено схватање националних интереса."¹⁵⁾

Конкордат, по њима, има краткорочни политички карактер и не одговара интересима народа и "Људи који ничим нису задужили народ не смеју се више играти народном судбином и судбином Југославије". Сматрали су да се конкордат жели спровести не само под притиском Римокатоличке цркве, већ и коалиционих партнера у власти Милана Стојадиновића, као што су министри Љу-

девит Ауер или Антон Корошец, "императивна је дужност владе г. др Стојадиновића да призна своју погрешку пред Народном скупштинам, да је исправи и одмах тргне свој нацрт конкордата из ње."¹⁶⁾

Сматрало се да у име српског радикализма нема право да говори Милан Стојадиновић, већ искључиво Аца Станојевић, као последњи остатак изворне политике радикала и Николе Пашића, "само г. Аца Станојевић, као вођ Радикалне странке, он и нико други има право да говори у име политичког морала Србијиног". Словенци имају свог удела у лику Антона Корошеца, а Хрвати у лику Владимира Мачека, али по опозицији, Милан Стојадиновић то не представља у име српског народа. У свој тој несрећи, заслуга је Милана Стојадиновића и његове владе, јер "она ће православне Србе збити око свога духовног поглавара док се не појави њихов политички вођ који ће с г. Ц. Мачеком, Корошем, Спахом и др. спасити Југославију од ових опасних лутања у политици."¹⁷⁾

По противницима конкордата, Југославија би постала земља са два центра моћи, једним у Београду, а другим у Ватикану, са два конституциона документа – Уставом Краљевине Југославије и Конкордатом. То фактички значи превласт папске државе на одређеној територији Југославије. Слично је било и у Аустроугарској, где је анионалност цркве било једно од основних средстава за борбу против словенског елемента у држави. Тако "Нацрт конкордата лишава Југославију права тога права према једном многобројном делу свога грађанства."¹⁸⁾

Све цркве имају право на своје духовно деловање, то јест на мисију, поготово то има право хришћанство и то је његова обавеза, али постоји битна разлика у схватањима мисије католичке и осталих хришћанских цркава, "али у већ организованим црквама та обавеза јесте само један од њених задатака, због чега се спомиње у уставима православне и протестантских цркава само узгред, у реду целог низа осталих обавеза. Али, постоје и такви делови цркава, где обавеза мисије стоји на главном, на првом месту, услед тога што се они налазе у иновационој средини. То су мисионарске епархије или мисије. Пројекат конкордата, за разлику не само од устава других вероисповести, него и од свих важећих конкордата, већ у првом свом члану, као о једној задаци римокатоличке цркве у Краљевини Југославији говори о вршењу мисије, чиме јој даје баш мисионерски карактер, као да је Југославија нека непросвећена, незнабожачка земља."¹⁹⁾

"Збор" противник споразума с Папом

Југословенски народни покрет Збор, на челу са Димитријем Љотићем, био је жестоки "противник конкордата. Поводом тзв. крваве литије Збор је дао саопштење у смислу да је тиме Југославија

"ликвидирана", а Хрватска отцепљена од Југославије, Димитрије Љотић сматра да је конкордатом учињено то да и "Срби омрзну Југославију, да изгубе љубав, вољу и стрпљење", јер Југославија треба да се распадне, а не може док је "Срби не омрзну" и после догађаја из јула 1937. мораће да дођу "још гори и још тежи, да би Срби омрзли Југославију, да би се одрекли своје велике историјске мисије, да би у наступу беса због страховитих увреда почели и сами да руше што су стварали, да пљују што су бранили", гласило је у саопштењу Збора. Због тога они поручују владајућем режиму да га треба ликвидирати, али "чувати Југославију". Конкордат је, по њима, "глогов колач" српске духовне мисије; али велика је ствар што је конкордатска криза из 1937. "тргла српски народ из духовне летаргије и добила широк одјек у свим српским крајевима, а нарочито у српским прекодринским и прекосавским областима."²⁰⁾

Реаговање

Српске православне цркве

Српска православна црква је, изузимајући појединце, оштро реаговала против конкордата. Патријарх Варнава је у говору за православну Нову годину конкордат назвао "прим уговором", "оковом" за "браћу католике" и врећање целокупне српске историје, индиректно се окомио на режим Милана Стојадиновића, сматрајући га ненародним. "Овим уговором патријарха Варнаве отпочео је један покрет у нашем политичком животу који се може назвати борба против конкордата."²¹⁾

Тиме је Српска православна црква хтела дати до знања да су она и народ заједно у борби против власти Милана Стојадиновића у вези са конкордатом.

Српска православна црква је сматрала да се ставља у подређен положај, јер остаје духовна организација, а католичка црква поприма димензију политичке организације. Српска православна црква "не тражећи никакве привилегије које би у ма коме праву повређивале народне интересе и народно достојанство, улогом у српском народу и народној држави, Српска православна црква не би могла равнодушно гледати да се некој другој верској организацији дају права која Српска православна црква није имала када је била државна црква."²²⁾

Реакција католичке цркве је била оштра, они су сматрали да се тиме отвара "верска борба".

Изјава епископа, др Иринеја Ђорђевића, против конкордата била је, такође, у смислу да је угрожена православна црква и да се тиме омета мир у земљи. Он је у својој изјави темељито анализирао ставове против конкордата и због тога "и не могу и не смем" прихватити конкордат.

Конкордатска криза имала је далекосежне последице по хрватско питање у Југославији, које су они максимално потенцирали. "Покушај са конкордатом

Др Стојадиновић за скупштинском говорницом: после марсејског атентата, и убиства краља Александра, конкордатски проблем се као врућ кромпир нашао у рукама председника владе

показао је за тренутак, али до очигледности јасно: да Стојадиновић води политику противу народних осећаја и интереса, да се он и његови сарадници не либе да употребе и најнесморалнија средства да до свога циља дођу и да су лаж и корупција постали већ њихови редовни методи рада".²⁴⁾

Држава инад свих вера

Било је и покушаја да се конкордат сагледа на трезвен и одмерен начин.

Професор Михаило Илић анализира прво тачку нацрта где се помиње појам мисија у Краљевини Југославији "ако се овим хтело само на други начин изразити ово горње начело, човек не може да нађе ниједан разлог због тога би требало напустити уобичајену формулу која потпуно одговара овоме начелу. Ако се пак хтело нешто преко тога – а на то упућује напуштање старе формуле и употребе израза Мисита; онда горња одредба није могла наћи места у конкордату.

Пре свега стога што се она може протумачити и у томе смислу да се наша држава њоме карактерише као непросвећена, а затим и стога што је непогодна за утврђивање верског мира који представља важан државни интерес".²⁵⁾ После детаљне правне анализе предлога пројекта конкордата, Михаило Илић изводи закључке у смислу да је основни циљ конкордата да обезбеди верски мир. Међутим, постоји опасност да конкордат произведе "супротан резултат". Др-

жава мора бити изнад свих вера, остати "само своја".

Своја гледишта на конкордат изнео је и професор Виктор Новак. Он се противио одредби конкордата да се обред обавља на латинском језику и заложии се за хрватски глаголизам, то јест да у богослужењу Хрвати користе старословенски језик и писмо св. Ћирила. Он то образлаже историјски, сматрајући то изворним. Глаголизам "који је црпео снаге са народног тла, из широких сељачких маса, и без заштите државних управљача, својом виталношћу и елементарном упорношћу очувао је свој хиљадугодишњи живот. Глаголизам је сачувао "варварском" језику и његову носиоцу, народу његову, чисту душу".²⁵⁾

Но, видело се током рата 1914-1918. да Папа и Ватикан гледају Србију као "рђу што нагриза" Хабзбуршку монархију, која је бедем католицизма. Виктор Новак каже да буде ли конкордат озаконен, "онда је хрватски атрофирани глаголизам у појединим озама осуђен на смрт од које му спаса нема".

Они који су се залагали за усвајање конкордата сматрали су да се њиме ништа суштински не мења. "После прве рунде, која је припала Стојадиновићу, борба за конкордат наставила се на свим фронтovima. Разлика је била само у томе што се од ситних чарки и разних закулисних радњи прешло на отворене сукобе".²⁶⁾

Конкордат – израз дугорочне политике народа и државе

Стојадиновић то опширно описује у својим мемоарима, нарочито жељу да сломи неповерење челника Српске православне цркве. Он је у излагању њима "изнео све побуде које су краља Александра и моје претходнике навеле да се донесе јединствен конкордат, са важношћу за целу државу. Између осталог, рекао сам да је доношење конкордата оправдано из три разлога: прво, спољнополитички, да би се нормализовали односи нове државе са Ватиканом, друго, религиозни, ради изједначења католичке цркве у правима са осталим признатим вероисповестима, и треће, унутрашње политички, да би се добио нов инструмент у сузбијању сепаратистичких тежњи извесних хрватских политичара".²⁷⁾

У свом познатом експозеу пред Народном скупштином у вези конкордата Стојадиновић је истакао да ниједна вера неће бити "повређена" и да верује да ће конкордат бити усвојен, јер већ постоје закони о православној и исламској вероисповести. У случају да се конкордат не усвоји, дало би се "страховито оружје у руке хрватским сепаратистима који живе у иностранству да објаве целом свету: Народна скупштина је одбила конкордат, јер се он тиче католика, а већина католика су Хрвати. И зато што смо Хрвати, за то нема Конкордата! Према томе, за нас, рећи ће они, нема правде у Југославији. О, како би то било дивно средство за сепаратистичку агитацију!

Ми то задовољство, господо, никако не смео учинити сепаратистима и непријатељима наше државе. Не смео ни ми са деснице, ни са левике".²⁸⁾

Стојадиновић сматра да се конкордатом не угрожава сувереност земље. Пошто је 1918. створена Југославија, потребно је регулисати односе са католицима и да се избрише "Кухна и непријатна" прошлост. Конкордат је само један споразум уз сагласност две воље. "Од колике ће обостране користи моралног спокојства и значаја то бити, није потребно наглашавати. Међусобно неоправдано неповерење које је годинама владало, замениће се пријатељским односима и сарадњом". Стојадиновић је стално истицао како је у вихору рата 1914. српска скупштина изгласала конкордат и како је политика Николе Пашића била далековида.

Тиме су католици придобијени за идеју Југославије, јер, по Стојадиновићу, конкордат се битно не разликује од закона примењених на православне и муслимане. Конкордат је израз дугорочне политике народа и државе. Не треба се обазирати "на моменталне ситуације и расположења. Те се ситуације брзо мењају, али паметна дела остаће и надживеће све и биће после пример како треба служити своме народу".²⁹⁾

Стојадиновић је у таквим схватањима имао извесну подршку, додуше не толико масовну колико компетентну; "католичка црква призната је нашим државним Уставом. Консеквенца тога јесте да је тиме признато њено устројство, њена организација, њен Устав и њено законодавство".³⁰⁾ Многи су у питању конкордата били дволични, најпре су стварали конкордат, а затим се противе његовом законском доношењу. Конкордат, по његовим присталицама, није "никаква опасност" по православце и државу. Његово неизгласавање води борби "између православне и католичке цркве".

Споразум 1939. и стварање Бановине Хрватске је нагештавало да конкордатски проблем није био суштински. "На тај начин, пут аутономистичким и федералистичким тенденцијама био је слободан, док је освештено начело народног и државног јединства преживљавало своје последње дане. То је био крај доктрине интегралног југословенства".³¹⁾ Уз многе ингеренције које су пренете на Бановину Хрватску, пренета су и верска питања, католичка црква добила је много више од конкордата.

Степинац и Римокатоличка црква у ФНРЈ

Тај проблем није окончан ни стварањем Југославије после 1945. године. Тито је обећао да ће сва питања и проблеми са католичком црквом бити решавани споразумно уз образложење стручних комисија. Алојзије Степинац, духовни вођа католика, инсистирао је на односима са Ватиканом. "Конкордат са Ватиканом био је по њему идеално решење, али је и модус вивенди, какав је постојао у предратној Чехословачкој, био такође могућ. У сваком случају, за

надбискупа Степинаца је било важно да се успоставе редовне дипломатске везе које су биле поремећене, с обзиром да је држава пролазила кроз период конфузије током кога је извођен трансфер власти са владе у егзилу на владу у земљи".³²⁾

Степинац је писао "врло оштра" писма комунистичким властима, незадовољан положајем католичке цркве. Власт је због међународног положаја хтела добре односе са католичком црквом. Католичка црква је сматрала да је комунистичка власт слаба и да се неће дуго одржати. Власт је хтела да ојача положај и католичке у односу на православну цркву, која је без спољне подршке у тоталној опозицији. Тито је хтео да "директно преговара са Ватиканом", али без резултата. Римокатоличка црква се хтела пред западном јавношћу наметнути као главни опонент режиму и, с друге стране, Ватикан се бојао увођења словенског обреда и слабења папског ауторитета. У Југославији је на томе радио католички свештеник Светозар Ригић, "он је створио замисао о католичкој цркви која ће бити више национална, више словенска и прилагодљива".³³⁾

Суђење и осуда Степинаца имала је далекосежну последицу по односе Југославије и Ватикана. Прекинути су дипломатски односи. А да суђења није било, дипломатски односи "вероватно не би били прекинути и компромис би био раније пронађен". Ватикан је интесовало и "6 милиона католика" у Совјетској Русији и могућност да контакт са Москвом оствари "најбрже преко Београда".

Но, 1966. потписан је Протокол између Ватикана и Југославије, којим су регулисани међусобни односи. Протоколом Југославија уважава "компетенције Ватикана у вршењу њене јурисдикције над католичком црквом и у питањима црквеног и верског карактера, уколико то није противно унутрашњем поретку СФРЈ". Ватикан се обавезао да ће ограничити делатност на верске и црквене оквире и да се неће мешати у политику. Истовремено су размешени "полузванични" представници.

Конкордат, "споразум између Ватикана и шефа државе којим се регулишу интереси католичке цркве у датој држави",³⁴⁾ представља проблем који фактички постоји од раздвајања хришћанске цркве на православну и католичку, а правно-политички од друге половине XIX века до данас.

Око њега нема јасних тумачења, за једне је он инструмент католичке цркве у борби за њену прејласт, а за друге обичан правни акт, међународни уговор, само специфичан у односу на друге.

Исто тако, нејасна су и питања последица прихватања или неприхватања конкордата. Једни сматрају да би геноцид над српским народом 1941-1945, од стране усташа и великог дела католичког клера, био спречен, а други сматрају да би се све одвијало истим процесом.

Конкордатско питање, као проблем католичке цркве у другим државама и посебно православним, остаје као нерешено

правно, политичко и верско питање и за наредни, трећи миленијум.

Напомене:

- 1) Правна енциклопедија, т. I, Београд, 1985, стр. 648.
- 2) М. Вујаковић – Лексикон страних речи и израза, Београд, 1986, стр. 471.
- 3) Мирко Петровић – Конкордатско питање Краљевине СХС, Београд, 1997, стр. 82.
- 4) Видети: Михаило Лановић – Конкордат Југославије с Ватиканом, Београд, 1925, стр. 28.
- 5) Конкордат и критика конкордата, Београд, 1937, стр. 5.
- 6) Мирко Петровић – Видовдански устав и верско питање – Архив за правне и друштвене науке бр. 4, Београд, 1996, стр. 965.
- 7) Видети: Љубомир Томашић – Збирка конкордата, Београд, 1934.
- 8) Олег Мандић – Лексикон јудаизма и кушанства, Загреб, 1969, стр. 155.
- 9) Милан Банић – Црна интернационала према хрватству и југословенству, поводом Еухаристичког конгреса, Загреб, 1930, стр. 12.
- 10) Исто, стр. 48.
- 11) Пројекат југословенског конкордата и важећи конкордати – прилог Гласника Српске православне патријаршије бр. 1-2 за 1937. годину, Београд, 1937, стр. 55.
- 12) Сергеје Троицки – Верска политика Краља Уједињитеља, Београд, 1935, стр. 19.
- 13) Марко Цемовић – Конкордат између Свете Столице и Краљевине Југославије, Београд, 1937, стр. 7.
- 14) Примедбе и приговори на пројекат конкордата, Београд, 1936, стр. 64.
- 15) Марко Цемовић – Опет о конкордату, Београд, 1937, стр. 3.
- 16) Исто, стр. 11.
- 17) Исто.
- 18) Марко Цемовић – Исто као нап. 13, стр. 11.
- 19) Сергеје Троицки – Неуспела заштита конкордата, Сремски Карловци, 1937, стр. 10.
- 20) Гојко Маловић – Конкордатска криза – Историја о Југославији – држави неостварених мисија, Нова искра, јул-август 1996. год. IV, БК-32-33, стр. 29.
- 21) Филип Миковић – "Воја! Воја! Воја!" – Прилог грађи за историју и биографију једног председника владе, Београд, 1938, стр. 43.
- 22) Гласник Српске православне патријаршије, бр. 30-31, 1936.
- 23) Исто као нап. 21, стр. 51.
- 24) Др Михаило Илић – Пред конкордатом, Београд, 1937, стр. 8.
- 25) Виктор Новак – Трагична трилогија хрватског глаголизма (у вези са прилогом конкордату Свете Столице и Краљевине Југославије, потписаном у Ватикану 25. јула 1935. године) и Јавност, бр. 9 од 27. фебруара 1937. г, Београд 1937, стр. 2.
- 26) Милош Мишовић – Српска црква и конкордатска криза, Београд, 1983, стр. 79.
- 27) Милан Стојадиновић – Ни рат, ни пакт, Ријека 1970, стр. 482.
- 28) Говор председника Министарског савета и министра спољних послова, г. др Милана М. Стојадиновића о Предлогу закона о конкордату између наше државе и Свете Столице, одржан пред Одбором за конкордат у Народној скупштини, на дан 8. јула 1937. године у Београду, Београд, 1937, стр. 10.
- 29) Исто, стр. 16.
- 30) Говор г. Војка П. Чвркића по питању конкордата, Београд, 1937, стр. 7.
- 31) Бранко Миљун – Споразум 1939. године, Виндзор 1957, стр. 3.
- 32) Радмила Радић – Вером против вере – држава: Верске заједнице у Србији 1945-1953", Београд, 1995, стр. 222.
- 33) Исто, стр. 233.
- 34) Бранимир Јанковић – Међународно јавно право, Београд, 1981, стр. 247.

САОПШТЕЊА ЗА ЈАВНОСТ

ИЗВРШНОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

РАСТЕ БРОЈ СРПСКИХ РАДИКАЛА

Београд, 3. 9. 1999. године

На редовној седници Извршног одбора Српске радикалне странке анализиран је рад општинских и окружних одбора у августу месецу, утврђени задаци за наредни период и оцењена актуелна политичка ситуација.

У августу је Српској радикалној странци приступило 2.351 нови члан, што је резултат поверења грађана у Српску радикалну странку и активности чланова странке на терену. Такав начин рада мора се наставити и у наредном периоду уз што већу мобилност целокупног чланства.

Извршни одбор Српске радикалне странке подржао је нове мере економске

политике Савезне и Републичке владе и генерално опредељење ове владе да се трошкови живота држе под контролом, чиме се у највећој могућој мери штити и онако низак стандард грађана.

Српска радикална странка је свесна да не можемо и да не треба очекивати помоћ са Запада, поготово не од оних који су нас довели у ову ситуацију економским санкцијама и зверским разарањем југословенске привреде.

Једини излаз из ове ситуације је ослањање на сопствене снаге и због тога ће Српска радикална странка и у Савезној и Републичкој влади инсистирати на даљим економским и социјалним реформама, као што је најављена продаја државне имовине, грађевинског земљишта, пословног простора, чиме се обез-

беђује реално финансирање јавне потрошње, редовније и стабилније измиривање обавезе државе према својим грађанима уз обнову пројекта производње.

Извршни одбор Српске радикалне странке истиче да започете економске реформе, као што су либерализација увоза и извоза, смањење царинских стопа на дуван и алкохол, већ наговештавају опоравак државе и на најбољи начин демантују све оне који по налогу западних моћника тврде да само покоравњем Западу можемо изаћи из економске кризе. Зато започете економске реформе морају да се прошире, јер је то једини пут за обнову и привредну стабилизацију наше земље.

Извршни одбор
Српске радикалне странке

АМЕРИКА ЗА ГРАЂАНСКИ РАТ У СРБИЈИ

Београд, 10. 9. 1999. године

Извршни одбор Српске радикалне странке је на својој редовној седници, којој су присуствовали председници окружних и општинских одбора, као и савезни и републички посланици, анализирао активност страначких органа и утврдио задатке и правац активности окружних, општинских и месних одбора до краја године.

На седници је истакнуто да се у наредном периоду посебан акценат мора ставити на рад и јачање месних одбора са циљем бољег контакта и сарадње између активиста странке и грађана и упознавања грађана са ставовима Српске радикалне странке.

Извршни одбор Српске радикалне странке је на седници констатовао да је највећа корист од одлуке, коју је донео

Савет министара Европске уније о "изузимању Косова и Црне горе од нафтних и ембарга на авио-саобраћај заведеног СР Југославији", у коме што је грађанима Савезне Републике Југославије јасно стављено до знања да између Мила Ђукановића и Хашима Тачија нема никакве разлике. После овога грађанима Црне Горе нису више потребна никаква објашњења о улози Мила Ђукановића у разбијању Савезне Републике Југославије.

Пошто своје циљеве у Црној Гори остварују са Милом Ђукановићем, свесни чињенице да у Србији њихови плаћеници немају никакве шансе, америчке дипломате покушавају да изазову "мали крвави грађански рат", али заборављају чињеницу да не може бити никаквог грађанског рата у држави у којој је народ на једној страни, а сачиња издјаника на другој.

Извршни одбор Српске радикалне странке инсистира да Влада Републике Србије и Влада Савезне Републике Југославије учине све како би се, и поред зверског разарања електроенергетског система, постројења за прераду нафте и пренос гаса, у предстојећем зимском периоду омогућило грађанима што боље снабдевање енергентима.

Српска радикална странка ће се истовремено залагати за убрзање процеса обнове, реструктурирања и својинске трансформације великих предузећа, као и других облика приватизације, трансформацију јавних предузећа ради повећања ефикасности пословања која ће довести до укупног развоја привреде.

Извршни одбор
Српске радикалне странке

ОДЛУЧНО НАСТАВИТИ СА ЕКОНОМСКИМ РЕФОРМАМА

Београд, 17. 9. 1999. године

Извршни одбор Српске радикалне странке је на својој редовној седници анализирао рад окружних и општинских одбора у претходној недељи и разматрао актуелну политичку ситуацију.

На седници је констатовано да се у наредном периоду велика пажња мора посветити добром и правовременом информисању чланства, јер је то најбољи пут да чланови Српске радикалне странке буду упознати са ставовима и иницијативама руководства, и правцима деловања на терену.

Извршни одбор Српске радикалне странке истиче да је неопходно да Влада Србије одлучно настави са реформама, јер свако одлагање наноси велику штету привреди и држави. Српска радикална странка такође инсистира да се уб-

рза приватизација малих, средњих и великих предузећа и да се не дозволи да они који избегавају приватизацију зато што нису спремни за слободну тржишну утакмицу коче привредни опоравак земље. Они морају знати да је само тржиште меродавно да одлучи која ће предузећа и који привредници остати успешни, а који ће услед неспособности и неорганизованости изгубити стечене привилегије и испасти из те утакмице. Српски радикали настојаће да се што пре створе услови да тржиште буде једини судија успешне економије.

Извршни одбор Српске радикалне странке сматра да Измене и допуне закона о власничкој трансформацији представљају велику шансу за нашу државу и због тога ће се залагати да се оне што пре усвоје, с тим да постану временски ограничене и обавезне за све. То је, уз остале мере које паралелно треба преду-

зимати, најбољи пут за јачање самосталности наше државе и пут њеног изласка из кризе, а без помоћи са стране, јер данас фраза "помоћ са стране" не значи ништа друго него прихватање ропског односа у новом светском поретку, који ниједној држави југоисточне Европе није донео ништа добро. Изговори оних који су неспремни и неспособни за власничку трансформацију, а прављају се заштитом права радника и очувањем социјалног мира, не смеју довести у питање тај пут на коме наша земља већ чини прве успешне кораке.

Извршни одбор Српске радикалне странке истиче да свако губљење времена у процесу приватизације наноси штету и држави и онима којима је помоћ државе неопходна.

Извршни одбор
Српске радикалне странке

ЗЛИКОВАЧКИ ПРОЈЕКТИ АМЕРИКЕ

Београд, 24. 9. 1999. године

Извршни одбор Српске радикалне странке на редовној седници разматрао је активности и стање у окружним и општинским одборима и анализирао актуелну политичку ситуацију.

На седници је посебно истакнут значај активности везаних за избор кандидата Српске радикалне странке за одборнике у локалним органима власти. Закључено је да највећи део посла у овој активности треба да обаве месни одбори уз помоћ општинских, како би Српска радикална странка изашла пред грађане са најквалитетнијим кандидатима. Такав начин избора кандидата је гаранција успеха Српске радикалне странке на изборима и гарант да ће они који добију поверење грађана бити у стању да у потпуности реализују предизборни програм.

Извршни одбор Српске радикалне странке истиче драматичну чињеницу да је амерички зликовачки пројекат новог светског поретка довео човечанство у најдубљу кризу од Другог светског рата наопамо. То је постало очито НАТО агресијом на Савезну Републику Југославију којом су погажене све међународне правне норме и све норме цивилизованог понашања. Злочинима ко-

је Американци чине на Косову и Метохији целом свету се сада ставља до знања шта га очекује уколико не устане у одбрану тековина међународног јавног права и тековина савремене цивилизације. Формирањем такозваног "косовског корпуса" од окорелих криминалаца и нарко-мафије бивше ОВК, а који сада има дозволу да делује и изван граница Косова и Метохије, подстиче се нови циклус рата на Балкану којима амерички војноиндустријски комплекс намерава да држи у шаџи читаву Европу. Ако човечанство затвори очи пред злочиним и забије главу у песак, то ће олакшати остваривање зликовачког циља, али ће човечанство на крају опет морати да устане у одбрану тековина модерне цивилизације. Уколико то не учини, светом ће завладати амерички робовласнички поредак у коме ће постојати само налогодавци и они који извршавају налоге. Зато је данас пред напредним делом човечанства велики испит на коме треба да се одупре поробљавању. Нарочито је велика одговорност Русије и Кине, које намере крвожедног америчког поретка већ осећају на примерима Чеченије, Дагестана, Тибета и Тајвана.

Извршни одбор Српске радикалне странке истиче да је српски народ, који је први прозreo злочиначке поробљивачке намере новог светског поретка

и први страдао због одбране своје најдрагоценије светиње – слободе, спреман и даље да се одупире тим злотворима и свему што припремају. Српски народ је лако прозreo намере америчких злотвора и њихових плаћеника и недоласком на митинге Савеза за НАТО избегао грађански рат који су припремали чиновници новог светског поретка. Народ се пита! Народ је и дао одговор! Одржао је лекцију издајничким гњидима показавши да је странам плаћеницима место на хубришту. Иако је оправдано незадовољан због тешке економске и социјалне ситуације, народ је јасно ставио до знања да неће са том издајничком багром, а јасно је то и онима који их плаћају, јер су већ од најгорих издајника изабрали најбоље и више немају с ким.

Зато Извршни одбор Српске радикалне странке остаје чврсто уверен да Косово и Метохија остају саставни део Србије у оквиру територијалног интегритета и суверенитета Савезне Републике Југославије, а да ће америчка империја зла неславно завршити свој поход на исток, као и многе друге империје пре ње.

Извршни одбор
Српске радикалне странке

САОПШТЕЊА ЗА ЈАВНОСТ

ИНФОРМАТИВНОГ ЦЕНТРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ДРУГИ ЧИН АГРЕСИЈЕ САД

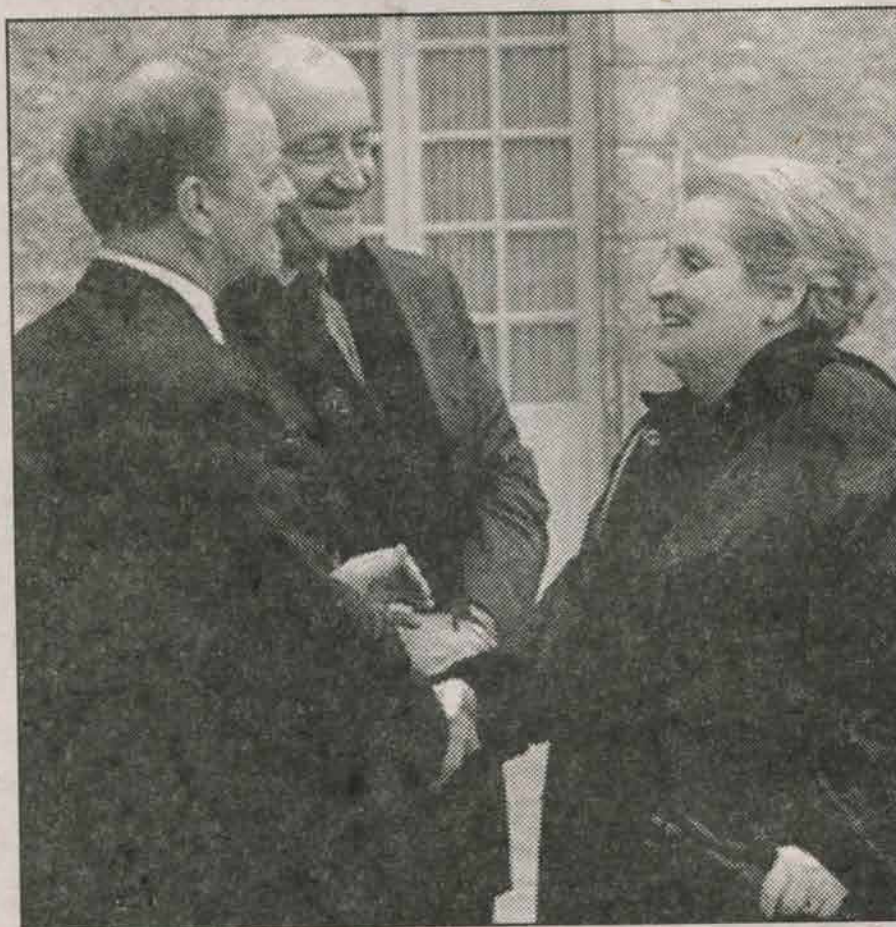
Београд, 1. 9. 1999. године

Генерални секретаријат Српске радикалне странке саопштава да су Сједињене Америчке Државе наставиле агресију на Србију и Савезну Републику Југославију и по окончању бомбардовања наше отаџбине. Хиљаде убијених и рањених грађана наше земље нису задовољиле злочиначке апетите Американаца и њихових западноевропских вазала, који по сваку цену желе да у потпуности покоре Србију и униште слободарски српски народ. Посебан вид агресије представља жестока антисрпска пропаганда коју спроводе америчке информативне куће, које у ту сврху смитију програм на српском језику, као и они домаћи медији које финансирају владе оних западних земаља које су учествовале у злочиначкој агресији на Србију и Савезну Републику Југославију.

Американци, осим медијске, спроводе и праву политичку агресију, покушавајући да инсталишу послушничку власт у Србији, власт која ће понизно прихватити све америчке ултиматуме, власт која ће хвалити бомбардовање српских градова, школа и болница, власт која ће и за убијање српске нејачи наћи довољно оправдања. Свака власт се може и мора критиковати, али оно што представља суштину демократије јесте право народа да сам бира своју власт, а не да то чине иностранци тутори.

Генерални секретаријат Српске радикалне странке констатује да српски радикали никада нису избегавали изборе, већ су се увек залагали за проверавање народне воље, као демократски начин политичког изјашњавања сваког грађанина наше отаџбине. Они који су до јуче захтевали проливање крви на српским улицама зарад доласка на власт, изненада су, по америчком налогу затражили одржавање превремених избора.

Нису они, одједном, постали ни храбри ни политички моћни, већ су навели потпуно невероватне услове за спровођење изборне процедуре. Наиме, захтев Савеза за промене да на српским изборима не учествују они које су амерички монструми прогласили за ратне

Агресија се наставља: хиљаде убијених и рањених грађана наше земље нису задовољиле злочиначке апетите Американаца и њихових вазала

злочинце и они којима је забрањено путовање у Европску унију, представља потврду њиховог страха од конкуренције и катастрофалног политичког пораза који би доживели. Српски радикали предлажу да они којима је дозвољен одлазак у Европску унију буду и кандидати на изборима Европске уније, а српски радикали, као и остали који су учествовали у одбрани земље од агресора и због тога не могу да путују у земље Европске уније, кандидоваће се на изборима у Србији и Савезној Републици Југославији. Такође, било би разумљиво, нормално и морално да на српским изборима не учествују они који су у вре-

ме агресије боравили у иностранству и они који су по своје мишљење одлазили код чувеног србомрца Роберта Гелбарда, попут Зорана Ђинђића, Вука Обрадовића, Горана Свилановића, Небојше Човића, Млађана Динкића и осталих.

Генерални секретаријат Српске радикалне странке сматра да ће српски народ на предстојећим изборима умети да изабере најбоље представнике и оне људе који ће знати да заштите виталне интересе нашег народа и државе.

Генерални секретаријат
Српске радикалне странке

ОКУПАТОРСКА ЧИЗМА НЕ ДОНОСИ ПРОСПЕРИТЕТ

Београд, 4. 9. 1999. године

Српска радикална странка саопштава да се највећи број злочина над Србијом на Косову и Метохији дешава у окупационим зонама под контролом америчких и британских трупа, што у потпуности доказује тврдње српских радикала да су режисери садашње драме српског народа владајући кругови Сједињених Америчких Држава и Велике Британије.

Свакодневна антисрпска хистерија и наставак сатанизације свега што је српско у западно-европским информативним гласилима сведоче да се челници америчке администрације нису задовољили само окупацијом јужне српске

покрајине, већ да на све начине теже да подјарме целу Србију, како би уништили и последњу слободну и независну државу у овом делу Европе.

Жалосно је да су поједине политичке групе у нашој земљи прихватиле промовисање и заштиту америчких интереса као основу свог политичког деловања очекујући да ће српски народ кад тад морати да пристане на америчко туторство, те да ће их вашингтонски наредбодавци наградити влашћу коју на изборима никада неће добити.

Српска радикална странка истиче да је период од доласка окупационих НАТО трупа на нашу територију на најдрастичнији начин показао да не треба гајити илузије и заваравати се бесмисле-

ним причама неких квазиполитичара да окупаторска америчка чизма може довести било какву врсту благостања и просперитета, већ само патњу, понижење и смрт. Стога су српски радикали сигурни да се подмукли циљеви Сједињених Америчких Држава и њихових вазала у Србији никада неће остварити, јер јединство и одлучност српског народа да истраје у борби до коначног ослобођења представља бедем одбране слободе, части и достојанства наше отаџбине и гарант опстанка нашег народа на вековним огњиштима.

Информативни центар
Српске радикалне странке

НАТО ПОКРОВИТЕЉ ШИПТАРСКИХ ЗЛОЧИНАЦА

Београд, 5. 9. 1999. године

Српска радикална странка констатује да се по директним налозима челника америчке администрације, уз свес-

рдну помоћ окупационих НАТО снага, наставља серија масовних злочина шиптарских терористичких банди над Србијом са Косова и Метохије.

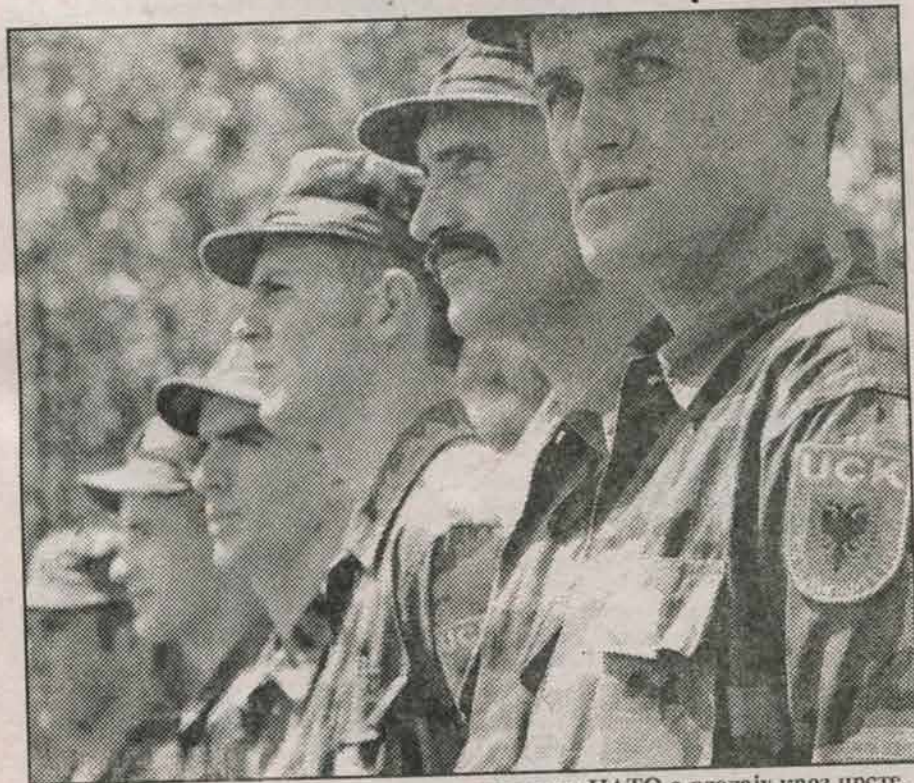
Осионо и крајње лицемерно понашање вашингтонског гаулајтера за Косо-

во и Метохију, Бернара Кушнера, и количина мржње према Србима којом су прожете његове свакодневне изјаве, на упечатљив начин говоре да је његов основни задатак прогон и уништење преосталог српског живља и борба против свега људског, свега што се не клања нацистичкој идеји поробљавања целог света.

Родоначелници ове идеје, Адолф Хитлер и Бенито Мусолини, данас би били задивљени чудовишном једноставношћу са којом Бернар Кушнер и остали амерички вазали поступају са Србијом са Косова и Метохије и њиховим продуктима америчке цивилизације. Свакодневни интимни састанци овог квазимиротворца са шиптарским терористичким вођама, само потврђују чињеницу да је стварање етнички чисте албанске државе на српској земљи претеча остварењу америчких окупаторских циљева у овом делу Европе.

Српски радикали су уверени да ће због оног што је урадио и што данас чини српском народу, судбина Бернара Кушнера и његових наредбодавца бити иста онаква каква је задесила злочинце који су скончали у Нирибергу и онаква какву су имали сви злочиначки гаулајтери било ког дела српске територије.

Информативни центар
Српске радикалне странке

Смрт је њихов занат: док им окупационе трупе НАТО-а гледају кроз прсте, шиптарске терористичке банде жаре и пале по Косову и Метохији

СРПСКО ЈЕДИНСТВО ЈАЧЕ ОД НАМЕРА ЗАПАДА

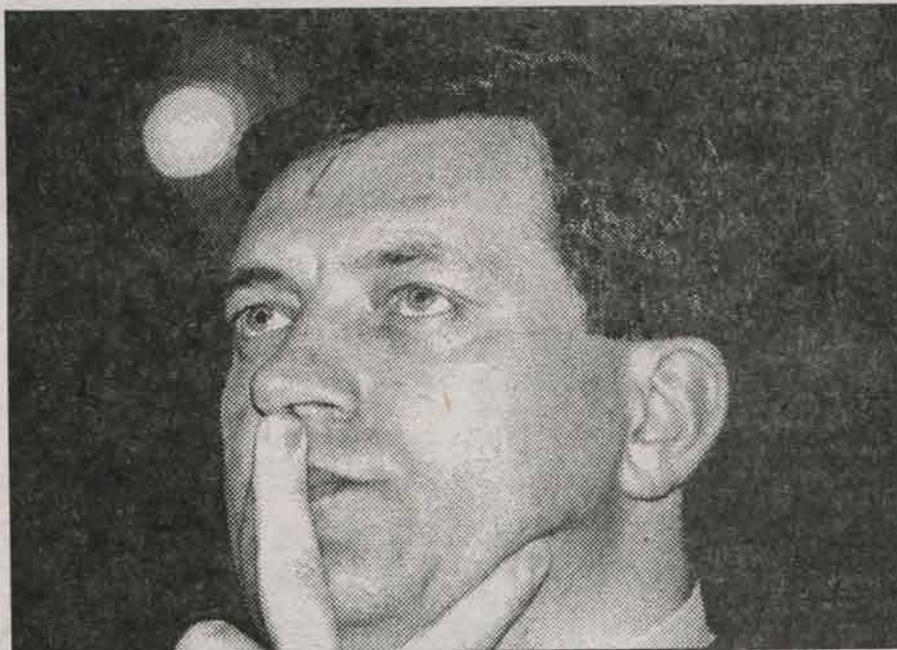
Београд, 11. 9. 1999. године

Српска радикална странка саопштава да је неопходно интегрисати савезну Републику Југославије и Републику Српску, јер је витални интерес и давнашња жеља српског народа да две српске државе успоставе што чвршће везе. Међутим, такве тежње упорно покушавају да онемогуће амерички поданици, попут Карлоса Вестендорпа, и њихове слуге у Републици Српској, чија је једина функција да заступају интересе вашингтонских налогодаваца и униште обе српске државе.

Американци су за своје подмукле намере свесно нашли људе који немају никакав морални кредибилитет и чија биографија више личи на полицијски досије, као што је осведочени криминалац Милорад Додик, који се и премијерске позиције домогао разним малверзацијама и спремношћу на слепу послушност америчким господарима.

Милорад Додик је у свом криминалном заносу и по угледу на своје менторе приватизовао целу Републику Српску, те се у потпуности ангажовао у лову на српске патриоте, који су бранили Републику Српску управо од таквих као што је Милорад Додик.

Брутално гажење изражене народне воље на претходним председничким изборима и покушај постепеног утапања Републике Српске у некакову целивиту исламску цамахирију сведочи да су

Приватизовао Републику Српску: осведочени криминалац Милорад Додик

представници НАТО партија у Републици Српској спремни да зарад личног богаћења и материјалних привилегија реализују сваку замисао Вашингтона и безрезервно се повинују њиховим анти-српским плановима.

Српска радикална странка истиче да је српско јединство јаче од намера белосветских мешетара и њихових прив-

зака, који су само номинално Срби, а са српством немају додирних тачака, да спрече и победе природну тежњу Срба да међусобно чврстим везама, коначно, остваре вековни сан о јединственој српској држави.

Информативни центар
Српске радикалне странке

СРАМНА ПОЛИТИКА БЕРНАРА КУШНЕРА

Београд, 12. 9. 1999. године

Српска радикална странка констатује да последњи извештај тренутно највећег заштитника шпигтарских терориста са Косова и Метохије, Бернара Кушнера, о садашњој политичкој и безбедносној ситуацији у јужној српској покрајини представља пример срамне, лицемерне и крајње пристрасне политике, коју уз помоћ својих европских вазала креира америчка администрација, а чији је циљ уништење српског народа и распарчавање српске територије.

Водећи максимално рачуна да се не замери ни својим вашингтонским подлашцима ни шпигтарским терористичким вођама, НАТО гаулајтер за Косово и Метохију у свом криминалном писању истакао је непостојеће успехе сво-

је окупаторске мисије и још једном се заложно за формирање некаког косовског корпуса који ће имати посебне одбрамбене задатке, отворено признајући да ће срж тих формација сачињавати озлоглашене и осведочене шпигтарске убице и криминалци.

Изгледа да се овај француски доктор и квазимиротворац без имало етике и карактера превршише уживео, можда чак и занео, у улогу која му је додељена, те себи даје за право да доноси одлуке које су директно у супротности са Резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација број 1244 и одредбама Војно-техничког споразума. Очигледно је да Бернар Кушнер више и не покушава да сакрије мржњу према Србији и српском народу и да је његов задатак да поспешује убиства и прогон Срба са њихових вековних огњишта, а оне који, упркос

тортури, остану на српској земљи, обесправу и претвори у грађане другог реда.

Српски радикали су уверени да се злочиначки план Бернара Кушнера и осталих америчких послушника на Косову и Метохији неће у потпуности остварити, односно да неће успети његов покушај стварања државних органа власти Косова и Метохије на делу суверене територије Републике Србије. Решење косовско-метохијске кризе може се постићи само повратком наше војске и полиције, који су, свима је то јасно, једини у стању да обезбеле мир и спокојан живот свим становницима јужне српске покрајине.

Информативни центар
Српске радикалне странке

АНАРХИЈА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Београд, 15. 9. 1999. године

Генерални секретаријат Српске радикалне странке разматрао је актуелну политичку ситуацију у отаџбини, са посебним освртом на тренутно изузетно тешко политичко и безбедносно стање на Косову и Метохији.

Генерални секретаријат Српске радикалне странке је констатовао да је преостало српско становништво у јужној српској покрајини изложено свакодневним понижењима и страдањима од стране америчких окупационих снага и њихових шиптарских помагача. Захваљујући њима, Срби су на својим вековним огњиштима потпуно обесправљени, незаштићени и препуштени на милост и

не милост окорелим убицама и психопатама.

Анархија и безаконје царују на територији Косова и Метохије, границе су у потпуности незаштићене што омогућава несметан пролаз различитим криминалним бандама из Албаније, које чине најгнусније злочине над српским становништвом. Директну подршку за стварање етнички чисте албанске државе шиптарске терористичке вође добијају од челника америчке администрације, који прекривају свој изасланика, осведоченог србомрца, Бернара Кушнера, на Косову и Метохији демонстрирају принише на којима се гради нови, накарадни, светски поредак, где су сила и безаконје синоними прогреса и општег благостања.

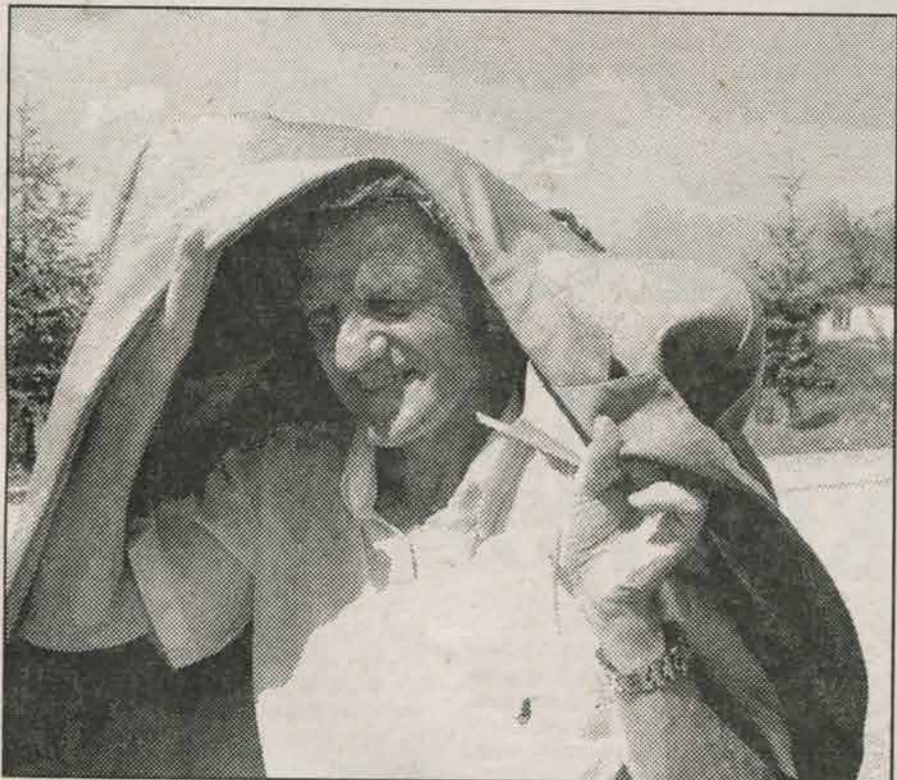
Српски радикали су уверени да се зликовачки план Американаца и њихо-

вих западно-европских сателита, уперен против опстанка српског народа на његовим вековним огњиштима, неће у потпуности остварити, јер Срби, ни по коју цену, неће прихватити статус какав је у Америци одређен староседеоцима америчког континента – Индијанцима.

Стога, српски народ, без обзира на тешку ситуацију, мора издржати у борби до коначног ослобођења своје земље. Тај свети и узвишени циљ није лако остварити, али опредељење нашег народа да одбрани слободу и родну грудну мора надјачати фашистичке намере НАТО злочинаца и њихових помагача.

Информативни центар
Српске радикалне странке

ЕТНИЧКО ЧИШЋЕЊЕ СРПСКОГ НАРОДА

Бернар Кушнер: човек опасних намера

Београд, 19. 9. 1999. године

Српска радикална странка саопштава да су праве намере челника америчке администрације и њихових западно-

европских вазала да благонаклоним и незаинтересованим односом према злочинима шиптарских терориста промовишу терористичку организацију у легалну и легитимну оружану силу, а

њене вође у носиоце извршне власти на Косову и Метохији.

Главни вашингтонски целати на Косову и Метохији, НАТО и Бернар Кушнер, представљају гарант несметаном етничком чишћењу српског становништва и спровођењу мира по жељама и замислима шиптарских злочинаца. Убиства, прогони и понижавања Срба већ представљају праксу у понашању припадника окупационих НАТО трупа.

Кријући се испод маске наводних миротвораца, амерички зликовци и криминалци чине све да затру трагове српства на вековној српској земљи и устоличе своју криминалну шиптарску братију.

Њима уз бок стоје западна информативна гласила пред чијим камерама НАТО командоси наводно хапсе шиптарске злочинце, иако је свима у свету јасно да се ради о прозирном и лоше смишљеном америчком сценарију који има за циљ фалсификовање сурове истине о егзодусу српског народа са Косова и Метохије.

Српски радикали су уверени да ће, без обзира на садашњи отворено антисрпски став Сједињених Америчких Држава и њихове тежње да једном за свгда униште српство на вековним огњиштима, српски народ успети да се одупре и осујети намере светских моћника да још једним геноцидом над нашим народом стварају неке нове етнички чисте државе.

Информативни центар
Српске радикалне странке

РАТНИ ЗЛОЧИНЦИ ПСИХОЛОШКОГ РАТА

Београд, 19. 9. 1999. године

Српска радикална странка саопштава да психолошко-пропагандни рат против наше земље, осим западне пропагандне машинерије, све више потстичу и расламсавају поједине минорне политичке групације и разноразни квазиекономисти. Заједничко свима њима је упорно најављивање неке нове хиперинфлације и згубадо ликовање над бедом народа, која је по мишљењу ових врлих стручњака неминуовна до краја године.

Очигледна је њихова намера да се недостатак аргумената и ваљаних полити-

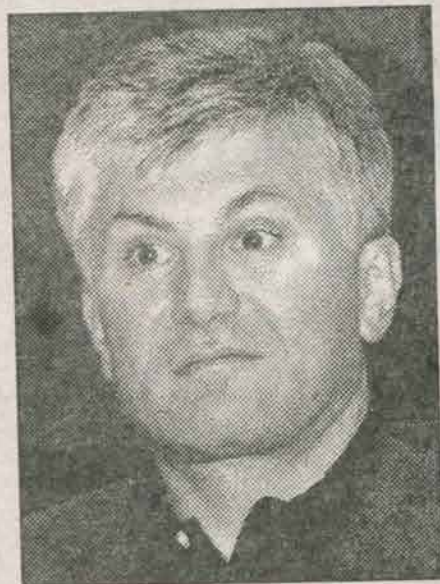
чких програма надомести наводном бригом о материјалном положају грађана, пошто им се политичко деловање базира искључиво на призивању економске нестабилности и неизвесне будућности, јер је то једини начин да буду примењени на политичкој позорници Србије. Самопрокламовани спаситељи српске привреде и економије не бирају средства да се, на српској несрећи, помогну власти, како би што боље послужили интересима својих ментора из Вашингтона.

Српски радикали су сигурни да је наш народ одавно прозreo намере ових квазистручњака да демагошким флоскулама и испредањем бајки о америчким

товарима блага, који само чекају промену власти да се слију у Србију, зараде јефтине политичке поене, те да су наредни избори једини прави и демократски начин да народ исказа своје мишљење о овим политичким мешетарима.

Српска радикална странка је спремна да се на следећим изборима суочи са овим умишљеним експертима нудећи реална и могућа решења која ће, уз много труда и зноја, омогућити превазилажење тешке економско-социјалне ситуације, насупрот њиховим покушајима да замажу очи народу неодговорно обћавајући куле и градове.

Информативни центар
Српске радикалне странке

Странпутицом до власти:
Зоран Ђинђић

Савез за доларе: промотери америчких интереса

МОДЕЛ НОВОГ СВЕТСКОГ ПОРЕТКА

Београд, 20. 9. 1999. године

Српска радикална странка саопштава да покушај легализације и претварања шиптарске терористичке банде са Косова и Метохије у некакву легалну оружану силу представља још један у низу перфидних потеза за креатора америчке злочиначке политике.

Тромесечна окупација Косова и Метохије од стране НАТО трупа и чиненица да ништа нису предузеле да разоружају и спрече шиптарске банде у вршењу монструозних злочина над српским становништвом, потврђује да је једини

циљ Американаца искорењивање Срба са вековних територија.

Издашна помоћ и отворена сарадња западно-европских званичника са терористичким вођама са Косова и Метохије на упечатљив начин говоре о њиховој тежњи да насиље и тероризам промовишу као највиша демократска достигнућа. Захваљујући таквом схватању демократије, окореле убице и криминалци, без икакве изборне процедуре, постају највиши носиоци власти у јужној српској покрајини.

Српска радикална странка је сигурна да је данас и највећим заговорницима и поштоваоцима америчке демокра-

тије јасно да оно што се догађа на Косову и Метохији представља модел новог светског поретка у коме, очигледно, нема места чак ни за оне који су спремни да беспоговорно прихвате сваку америчку жељу као заповест. Стога су српски радикали уверени да је сваком часном Србину и грађанину ове земље јасно да је борба до коначног ослобођења вековне српске територије основни патриотски задатак и првенствени национални интерес.

Информативни центар
Српске радикалне странке

ИСТИНОМ ПРОТИВ МЕДИЈСКЕ АГРЕСИЈЕ

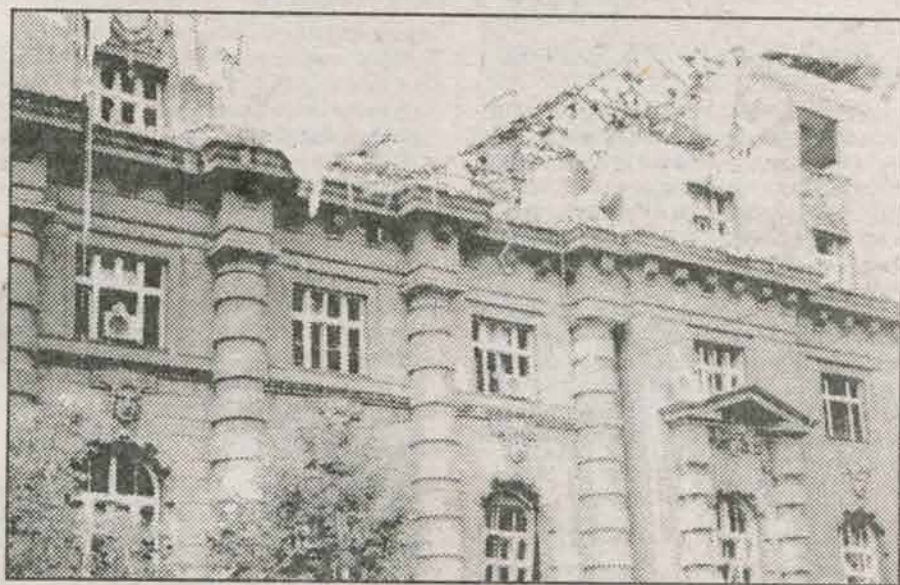
Београд, 22. 9. 1999. године

Генерални секретаријат Српске радикалне странке је разматрао последице медијске агресије Сједињених Америчких Држава на Србију и Савезну Републику Југославију и могућност супротстављања српским непријатељима у сфери информативне делатности.

Американци покушавају свим средствима да информативно-пропагандним програмима на српском језику destabilизују политичку ситуацију у Србији, изазову немире, сукобе и крвопролића у нашој отаџбини, зарад остварења њихових политичких амбиција у овом делу Европе.

Српски радикали истичу да једини прави начин за супротстављање агресору представља истинита, тачна и правовремена информација са српске стране, која ће тако победити лажи и фалсификате западних медија. Међутим, немогуће је супротставити се антисрпској пропаганди западних медија једнопартијским програмом државне телевизије, већ само правовременим и објективним информисањем јавности о свим релевантним политичким догађајима и чињеницама. Радио-телевизија Србије не сме и не може бити билтен једне или две политичке странке, јер грађани Србије плаћају програм државне и националне телевизије, а не једностране информације.

Српска радикална странка захтева спровођење хитне приватизације државних медија које контролише локална самоуправа, као што су Студио Б или градске телевизије у Нишу, Крагујевцу и Краљеву. Наиме, рад тих телевизијских

Демаскирали пропаганду агресорских медија: бомбардовано Министарство за информисање Републике Србије

ких кућа финансирају сви грађани тих градова, а њихов програм представља најпрви једностраначки и једноумни мрак Српског покрета обнове или Савеза за промене.

Штавише, ти медији су постали још један амерички прозор у Србији и њихово отворено антисрпско деловање израженије је и због осећаја политичке моћи и подршке коју добијају од органа локалне самоуправе. Приватизацијом тих медија грађани би постигли значајне уштеде новца, а уређивачка политика тих медија била би далеко објективнија и уравнотеженија.

Без обзира на финансијску моћ, снагу и фреквентност проамеричких медија у Србији, очигледно је да ни они не могу помоћи Савезу за промене и другим странкама америчке оријентације у Србији да остваре било какав значајнији политички успех. То потврђује и дебакл који су јуче у Србији доживеле Гелбардове политичке странке, на чијим се скуповима окупио неупоредиво мањи број људи од онога што су организатори тих митинга очекивали и најављивали.

Информативни центар
Српске радикалне странке

ПРОДАВЦИ НАРОДНИХ ИНТЕРЕСА

Београд, 25. 9. 1999. године

Српска радикална странка саопштава да су легализацијом шиптарских терористичких банди са Косова и Метохије Американци отворено показали да је њихов једини циљ уништење српског народа и државе. Брутално газећи све норме и принципе међународног права, Американци су са својим западно-европским привесцима начинили преседан у историји промовишући окореле убице, психопате и криминалце у некакову војску будуће етнички чисте државне творевине, коју намеравају да створе на вековној српској земљи.

Нажалост, у Србији постоје и такве политичке групе које, зарад празних обећања и ситних материјалних привилегија, покушавају да убеле српски народ да су Американци пријатељи и да све злочине које су починили, а и даље чине, над нашим народом, чине за наше добро. Схватајући да немају никакву подршку у српском народу и да својим слуганством изазивају само презир грађана наше земље, такве политичке странке непрестано призивају и очекују окупацију целе Србије, јер је то једини начин да се докопају толико жељене власти и заједно са својим менторима реализују план потпуног разбијања српске државе.

Српска радикална странка је уверена да поносни српски народ никада неће дозволити да му неко са стране власт намеће тенковима, већ да ће, како то приличи свим цивилизованим и демократским државама, на изборима изрећи свој суд о понућеним политичким опцијама. Српски радикали су сигурни да ће, без обзира на злужено деловање Америчанаца и њихових слугу у Србији, српски народ и из ове борбе изаћи као победник, односно да ће успети да избори право на живот у целовитој и јединственој српској држави.

Информативни центар
Српске радикалне странке

НАСЛЕДНИЦИ ДР МЕНГЕЛЕА У ПРИЗРЕНУ

Београд, 26. 9. 1999. године

Српска радикална странка констатује да Сједињене америчке Државе носе највећу кривицу за дивљачки и монструозни злочин у Призрену, када су шиптарски терористи, уз одобрење немачких окупационих трупа, из мајчиног наручја отели, а потом и запалили српску бебу.

Америчке каубој-демократе и звери у људском облику су овим злочиним дефинитивно потврдили своју криминалну природу и намеру да униште све што је српско, да хладнокрвно масакрирају и спаљују незаштићену нејач чија

је једина кривица што су рођени као Срби. Спаљивање осмомесечне српске бебе у Призрену, спаљивање Срба у Клечки и остали стравични злочини над српским народом са Косова и Метохије, враћају нас у најтамније време људске историје, у време највећих усташких злочина и погрома српског становништва на простору самопрокламоване усташке државне творевине.

Захваљујући највећим злочинцима данашњице, Сједињеним Америчким Државама и НАТО-у, методи извршења злочина су напредовали, тако да би данас и Адолф Хитлер и Бенито Мусолини, као родоначелници нацизма и фашизма, били задивљени чудовишном једно-

ставношћу и хладнокрвношћу којом Американци и њихове западно-европске слуге врше геноцид над Србима са Косова и Метохије.

Српска радикална странка је уверена да Срби никада неће заборавити и опростити злочине америчких, британских, немачких и француских окупатора на Косову и Метохији, а да ће буђењем велике Русије српски народ добити још већи подстрек да уз помоћ своје словенске православне браће истраје до коначне победе у борби за слободу и част отаџбине.

Информативни центар
Српске радикалне странке

ПРОТИВ ТОТАЛИТАРИЗМА АМЕРИКЕ

Београд, 27. 9. 1999. године

Председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, примио је у седишту странке новопостављеног амбасадора Републике Ирак, др Сами Садуну. Др Војислав Шешељ и амбасадор Републике Ирак у Савезној Републици Југославији, др Сами Садун, разменили су мишљење о тренутној политичкој ситуацији у свету и проблемима са којима се суочавају Србија и Ирак због злочиначке агресије, војне и политичке, коју Американци спроводе против тих земаља. У атмосфери обостране отворености и разумевања са поносом је истакнуто да су се српски и ирачки народ јуначки супротставили тоталитаризму Сједињених Америчких Држава и њиховој намери да применом монструозне, бруталне силе, намећу колонијалне односе у свету.

Др Војислав Шешељ је рекао да се Српска радикална странка залаже за стварање што чвршћих веза између свих народа и држава које желе очување своје независности, суверенитета и слободе. Ирачки народ је својом храбром борбом утврдио пут свим земаља света које су одлучиле да се бране од америчког фашизма и империјализма. Председник Ирака, Салам Хусеин, постао је симбол отпора америчким дивљацима и неофашистима. Српски народ, као и ирачки, пружа жесток отпор америчким криминалцима и штити своју слободу и независност.

Амбасадор Републике Ирак, др Сами Садун, изразио је посебно поштовање за отпор српског народа америчкој фашистичкој доминацији, као и за по-

литичко деловање Српске радикалне странке која представља изразито патриотску политичку организацију и снагом своје политичке моћи се супротставља покушајима Американаца да покоре Србију. Договорен је и скори сусрет између представника Српске радикалне странке и БААС партије, иначе владајуће партије у Ираку, са циљем зближавања и успостављања сарадње свих патриотских странака и политичких снага које не прихватају америчку хегемонију.

На састанку је закључено да је неопходно унапредити економску сарадњу између Србије и Ирака, као и са осталим земаљама које се налазе под страшним економским притисцима и санкцијама Америке и других западних земаља. Разговору су присуствовали и отправник послова Амбасадуре Републике Ирак, Валид Салих Ал Адхами, и генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић.

Информативни центар
Српске радикалне странке

На истој барикади против америчких неофашиста:
Амбасадор Ирака др Сами Садун и др Војислав Шешељ

С.О.С. ЗА САВЕЗНУ ДРЖАВУ

Београд, 29. 9. 1999. године

Југославија је заједнички интерес народа Србије и Црне Горе и зато треба употребити сву памет, храброст и љубав зарад њеног очувања и даљег развоја, рекао је у Никшићу, на проширеном састанку Окружног одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, савезни министар без портфеља Небојша Величковић.

Међутим, по његовим речима, актуелна власт у Црној Гори спроводи монст-

руозни план денационализације Црне Горе и разбијања Савезне Републике Југославије, индукује мржњу и антирпско расположење, омаловажава и понижава српске светиње, појачава медијски мрак, док истовремено миљеник режима, Ферхат Диноша, позива и оправдава сва зла која чине Шингарци на светој српској земљи, Косову и Метохији. И све се то ради под плаштом демократије, а заправо је ријеч само о пуком извршавању задатака који им долазе од западних ментора.

Јатак италијанских мафијаша: Мило Букановић спроводи монструозни план разбијања СР Југославије

Црногорска мраковизија из дана у дан промовише нове миљенике режима – Зорана Ђинђића, Ненада Чанка, Вука Драшковића, Владана Батића и друге, који у сваком часном Србину и грађанину ове земље изазивају презир и оштре осуде, нагласио је Величковић.

Онима који позивају српске радикале да дођу у Црну Гору, Небојша Величковић је поручио да су српски радикали у Црној Гори били, сада су, и увек ће бити, јер је ово наша земља, овде су гробови наших предака, а биће и наших потомака. Када је одбрана земље и српства у питању, српски радикали се нису уморили, напротив, налазе се на сваком педљу српске земље или ће тамо бити у најскорије вријеме, истакао је Величковић.

Људске и политичке кукавице су они који не смију доћи ни у један крај Србије, којима су пријатељи они који су нас седамдесет и осам дана бесомучно нападали, убијали дјецу и жене, а који никада нису били тамо гдје се бранила слобода, част и достојанство нашег народа.

На крају, министар Величковић је закључио да се Устав и закони Савезне Републике Југославије морају поштовати на цијелој њеној територији и да се у оквиру њих о свему може разговарати, а да ће се, мимо Устава и закона, српски радикали супротставити сваком, такозваном редефинисању односа у Југославији, јер је то противустанован начин отцепљења једне федералне државе.

Информативни центар
Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

ПОДРШКА ПРИВАТИЗАЦИЈИ МЕДИЈА

Београд, 29. 9. 1999. године

Генерални секретаријат Српске радикалне странке разматрао је актуелну политичку ситуацију у отаџбини са посебним освртом на стање у домаћим медијима.

Генерални секретаријат Српске радикалне странке захтева да се у најхитнијем року донесе одлука о приватизацији медија у нашој земљи. Крајње је време да се грађанима Србије каже потпуна истина и објасни им се сврха постојања огромног броја радио и телевизијских станица у Србији, које представљају прави баласт за буџете локалне самоуправе. Такви медији, досадашња пракса је показала, служе углавном за про-

мовисање локалних функционера и њихових партијских лидера. Потпуном приватизацијом и спречавањем сваког вида монопола у сфери информисања остварила би се значајна финансијска добит којом би се делимично решили нагомилани социјално-економски проблеми и што је најважније стекли би се услови за развој истинског медијског плурализма. Истовремено, приватизацијом медија које финансирају грађани преко буџета локалне самоуправе, у наредном периоду, омогућиле би се велике уштеде, које се на државном нивоу мере стотинама милиона динара.

Нажалост, сведоци смо да је много оних који се само декларативно залажу за приватизацију медија, а заправо све чине да је осујете, тиме што појачавају

контролу над средствима јавног информисања, као што је то случај у Београду са Студијом Б и телевизијама у Крагујевцу, Нишу, Краљеву, Трстенику и осталим градовима у Србији.

Српски радикали сматрају да под државном контролом треба да остане само једна телевизија, као што је случај у већини европских земаља. Основна улога националне телевизијске куће мора бити објективно, правовремено и тачно информисање, никако да представља сервис саморекламерства и опсесивних побуда појединца за свакодневним појављивањем и хвалисањем, а понајмање да буде телевизија једне партије.

Информативни центар
Српске радикалне странке

ЛИЦЕНЦА ЗА УБИЈАЊЕ

Под окриљем КФОР-а "трансформисана" тзв. ОВК наставља злочиначку традицију по злу познате фашистичке организације "Бали комбетар". Американци и земље ОЕБС-а штите "људска права" шиптарских нарко дилера, који су значајна карика у ланцу финансирања њихових војних и обавештајних операција у функцији уништења српског народа. Испод стола тих србофоба шачица доказаних националних штеточина, која делује под именом Савез за промене, скупља мрвице и отпатке, бакшиш за своју лојалност ратним злочинцима који су 78 дана уништавали људске животе и имовину широм Србије

Година је 1941. После априлског слома, Краљевина Југославија је подељена према договору постигнутом између нацистичке Немачке, фашистичке Италије и земаља - сателита, које су учествовале у нападу на Југославију. Косово и Метохија постају део такозване "Велике Албаније", која је, у ствари, била Мусолинијев протекторат и под директним контролом Рима. У улози пса чувара те Велике Албаније и нацизма, као политичке идеологије, на Косову и Метохији појавиле су се наоружане шиптарске банде, које су себе називале "Бали комбетар", што на њиховом језику значи национални фронт. Припадници ове организације, по злу чувени баллисти, вршили су најразличитија звер-

ства над Србима, насељеним на Косову и Метохији. У почетку фашистичка Италија, а од 1943. године и капитулације Италије, нацистичка Немачка, имале су благонаклон однос према балистима, које су доживљавали као своје савезнике и борце за нови светски поредак, са националсоцијализмом, као владајућом идеологијом.

Историја се понавља

Година је 1999. Истрчавајући из својих кућа које су запалили шиптарски терористи, житељи малог српског села приметили су хеликоптер америчких трупа у саставу Кфора. За тренутак, на њиховим уплашеним лицима се појавио

трачак наде, да ће њихови животи, имовина и успомене бити спасени. Међутим, судбина се сурово поиграла са њима. Тренутак потом, наду је на њиховим лицима заменио ужас, када су схватили да се војници у хеликоптеру силно забављају, надлежући у ниском лету запаљено село, не би ли се ватра што више разбуктала. Ове, 1999. године, и неколико година раније, поновила се историја, а догађаји виђени пре пола века поново су постали кошмарна реалност.

Историја се поновила, само уз неке ситније измене. Шиптарске банде сада себе називају УЧК а уместо Немачке и Италије на сцену је ступио много већи монструм - Сједињене Америчке Држа-

Вођа терориста Хашим Тачи

Континуитет злочина: тзв ОВК је реникарнација по злу познате квислиншке банде "Бали комбетар" из Другог светског рата

ве. Остало је све исто. Исти су методи, иста идеологија, исти циљ, иста крв невиних жртава, која се свакодневно пролива Српска крв. Мирне душе се може рећи да је америчка администрација од нациста добила најгору могућу лиценцу коју је могла, лиценцу за злочине, лиценцу за убијање.

Крстарећи шпијун и ракете

Америчка агресија на Југославију због Косова и Метохије није почела 24. марта 1999. године. Тада је само попримила свој најекстремнији облик. Она је отпочела одмах по окончању рата између Републике Српске и хрватско-муслиманске коалиције и потписивања споразума у Дејтону. Неколико година Америка је прикупљала информације потребне за војни напад на Југославију. Чак је и амерички шпијун Стив Прет, који је откривен и ухапшен за време бомбардовања наше земље, јавно признао да је његова шпијунска активност у Југославији трајала од 1997. године. Много пре него што је прва бомба пала. Све за рачун Сједињених Америчких Држава.

Упоредо са убацивањем шпијунских група у нашу земљу, Америка је изводила још једну операцију, потребну за војни напад на Југославију. Она је организовала, обучила и опремила терористе из такозване "ослободилачке војске Косова". Сједињене Америчке Државе су створиле ОВК, оне су је нахушкале да врши терористичке нападе на Србе и тиме су створиле кризу у региону, како би касније, под фирмом заштите људских права, НАТО трупе могле да дођу на Косово и тамо остваре америчке интересе.

По закону свих земаља света, саучесништво је кривично дело. За то кривично дело одговара се као и за злочин, из кога проистиче кривица. Америка сноси пуну одговорност за злочине шиптарских сепаратиста на Косову и Метохији, као њихов саучесник, активни помагач и подстрекач. Америка је одговорна за масакр у селу Клечка, за масовне гробнице Срба побијених од стране терориста ОВК, за Старо Грацко и за све монструозности, почињене у име "Републике Косово".

Холбрук, Хил и Гелбард претходница "ОВК"

Многи се још увек сећају како су се амерички емисари Ричард Холбрук, амбасадор у Македонији Хил и Роберт Гелбард, при свакој својој посети Косову и Метохији у последње две-три године, обавезно састајали са терористима ОВК. И то јавно, пред камерама. Оно, што није знала ни српска полиција, то јест где се налази команда терориста, знали су Холбрук и Гелбард. Знали су, јер су радили заједно са терористима. Сједињене Америчке Државе, као некада нацистичка Немачка, биле су спонзор злочина који су чинени над косметским Србима.

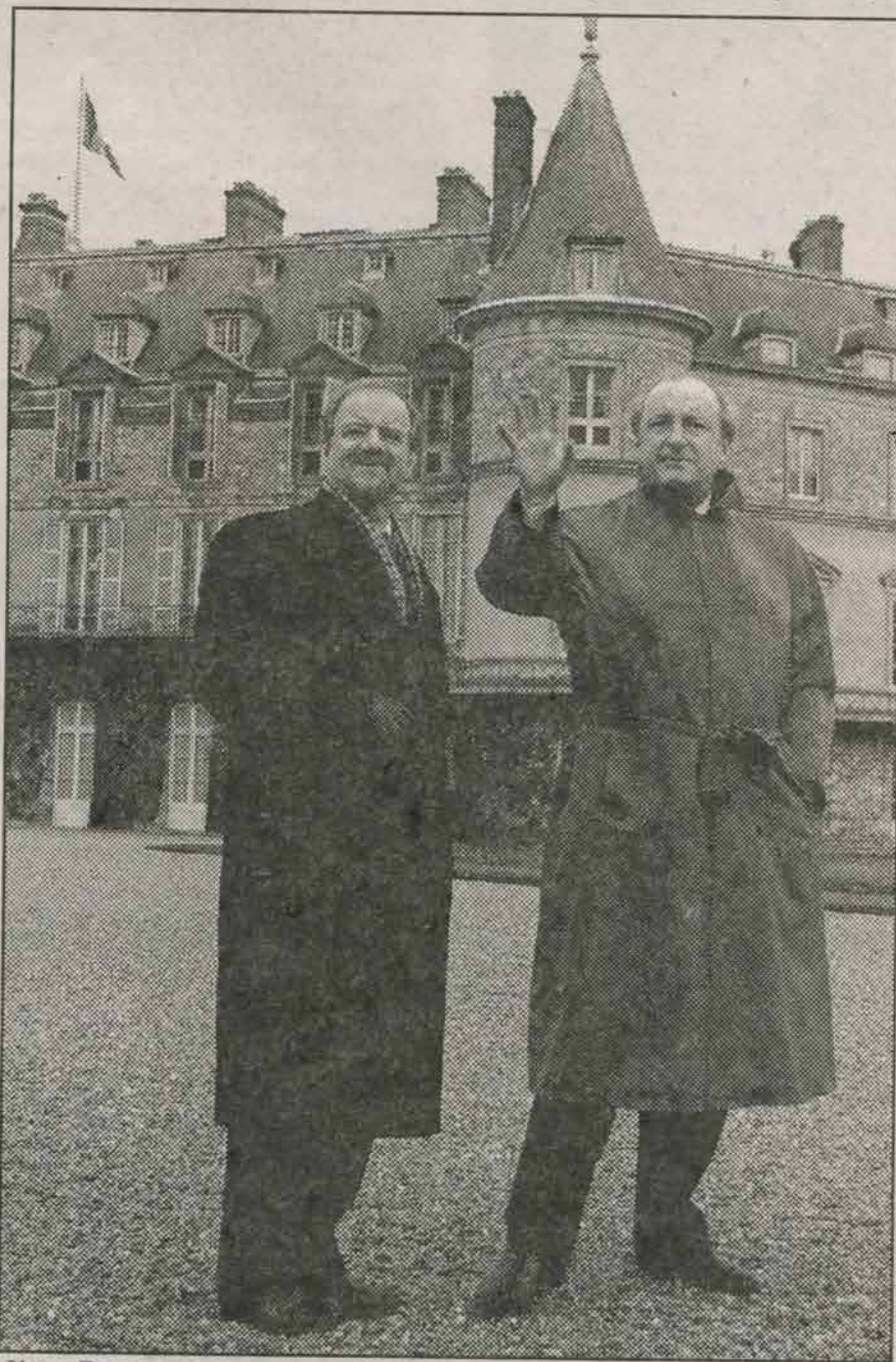
У октобру 1998. године, након потписивања споразума Милошевић-Холбрук, Америка се одлучила да започне финалне припреме за војни напад на Југославију. Пошто је постало јасно да Срби немају намеру да миллом пуге окупаторе да им отму Косово и Метохију, Америка се спрема за рат. Мисија ОЕБС-а, предвиђена споразумом Милошевић-Холбрук, требало је да изврши и неке додатне акције, које су директно кршиле тај споразум: да прати и извештава о кретању јединица српске војске и полиције, да измисли наводно српско утњетавање шиптарске мањине на Космету и тиме створи директни повод за напад, и да успостави чврсте комуникације са ОВК. Врло брзо дошло је до фар-

се назване "Преговори у Рамбујеу и Паризу", а онда је отпочео напад.

Циљеви шиптарских и USA терориста

Бомбардовање Југославије трајало је 78 дана. Тоне и тоне бомби изручио је НАТО током тих 78 дана. Више од хиљаду авиона учествовало је у свакодневним нападима. Све док нису постигли свој циљ. НАТО, односно Америка, сада контролишу јужну српску покрајину. Као некада Немачка Терористи ОВК из дана у дан убијају српски народ. Као некада баллисти. Због чега?

Циљеви Шиптара су већ дуже време свима добро познати: стварање "Вели-

Кук и Ведрин испред дворца у Рамбујеу: непосредно после фарсе "преговори у Рамбујеу и Паризу" започела је НАТО агресија која је шиптарским зликовцима и пљачкашима омогућила дивљање по Косову и Метохији

Калигула из "Беле" куће: убиства недужних цивила касетним бомбама и крстарећим ракетама су злочини који правно не застаревају

ке Албаније" и отимање јужне српске покрајине. Циљеви Америке су загонетнији и комплекснији.

Један од циљева је свакако заузимање Космета, као стратешки важног подручја на Балкану. О томе сведочи и чињеница да су пре неколико дана амерички војници отпочели изградњу војне базе на Космету, за коју се већ сада тврди да ће бити највећа у региону. Други циљ

је разбијање српског националног корпуса, што Америка успешно спроводи већ скоро десет година, а све зарад неких будућих притисака на Русију. Трећи евентуални циљ Америке је до сада мало пута спомињан, али такође долази у обзир: то је контрола пута дроге.

Још од безуспешног покушаја свргавања Фидела Кастра и америчког дебакла у "Заливу свиња", јавна је тајна да се многе америчке обавештајне и војне акције финансирају управо од новца добијеног продајом дроге. Управо због тога би Космет могао бити Америци толико битан.

Косово и Метоја је битан саобраћајни чвор на путу којим се дрога шверцује од Турске до крајњих одређишта у северној и западној Европи. Ако се томе дода чињеница да је шиптарска мафија најјача нарко-мафија у Европи, слика је комплетна. Схвативши дистрибуцију наркотика као велики и уносан бизнис, Америка се већ дуже време труди да преузме монопол над тим послом, ефектном елиминацијом свих конкурената, под маском наводне "борбе против наркотика". Тиме Америка постаје највећи нарко-дилер на свету.

Четврти циљ је, наравно, давање подстрека америчкој војној индустрији, на коју отпада највећи део америчког државног буџета, као и испробавање нових оружја. Ово вероватно нису једини разлози због којих Америка жели да уништи Србе, али су сигурно најважнији.

Људска права на амерички начин

Због свега тога Америка се упустила у директну и брижљиво припреману агресију на српски народ, не марећи за људске животе и несрећу, које ће, ето, прогласити колатералном штетом, при остваривању својих себичних циљева.

Ушавши на Косово и Метохију под фирмом наводних "миротворца", НАТО, као инструмент Сједињених Америчких Држава, није одступио од свог доследног служења идеологији коју је промовисао Адолф Хитлер још пре више од пола века, а данас усавршио Бил Клинтон. Под заштитом Америке, шиптарски терористи из такозване ОВК и даље тероризишу Србе, којих је на Косову и Метохији из дана у дан све мање. Где су ту људска права? Где је демократија?

Нова пета колона

Агресија на нашу земљу још увек није окончана. Она и даље траје, само што се одвија другачијим средствима. Уместо ласерских бомби, крстарећих ракета и авиона, сада су у употреби шиптарски сепаратисти на Косову и Метохији, а у остатку Србије ту су Савез за промене, Група 17, владика Артемије, Драгослав Аврамовић и Пакт за стабилност. Ово оружје можда је и опасније. Америка ће једног дана морати да одговара за све своје злочине. Каже наш народ "ничија није довека трајала", па тако неће ни америчка. А убиство је злочин који у праву не застарева.

Вук Фатић

Дивља градња: откривајући праве намере Американи на туђем плану, код Урошевца, намеравају да изграде највећу НАТО базу на Балкану

ШАМПИОНИ ЛАЖИ

Електронски медији најмоћније оружје тзв. "новог светског поретка". У кампању сатанизације српског народа укључио се и "Студио Б". Његов задатак је да мења мишљење гледалаца и зато безобзирно атакује на њихову подсвест. Вук Драшковић контролише уређивачки програм те некадашње градске телевизије

За телевизију, то најмоћније медијско средство, данас са пуном слободом можемо да кажемо да представља пресудан фактор у креирању јавног мњења. Давно су прошла времена када је слика из електронске кутије представљала сведока збивања који плени својом безазленошћу. Сву њену суровост, као најразорније оружје новог светског поретка, на својој кожи су осетили Срби, суочивши се са медијским демонизовањем од стране Запада и Сједињених Америчких Држава, који су најдаље одмакли у програмирању људске свести.

Пресудну улогу одиграла је телевизија и у Румунији крајем осамдесетих, затим у рушењу Берлинског зида, рата у Заливу итд.

Успео је да схвати њен значај и улогу и један Вук Драшковић, па је под паролом "рушења ТВ бастиље" кренуо у рушење Београда, жртвујући притом како животе својих присталица, тако и животе чувара реда. А како је он замислио ту "слободну" телевизију, имамо прилике да се уверимо гледајући не само информативни, већ и забавни програм "Студија Б".

Приватна телевизија Драшковића

Са овог дворског огледала брачног пара Драшковић може се видети њихов дневни "јеловник", тако да комплетан програм, сем филмова, може носити радни наслов "Један дан са породицом Драшковић и њиховом свитом (Градском владом)". Музички спотови се емитују само у тренуцима одласка горе поменутих у клозет, а није искључено да ће и њих укинути, дако да ће камере Студија Б имати ексклузивно право да завире "тамо где СПО-ов цар и царица иду пешке". Ова телевизија, попут правих мафијоничара, у стању је да од 10.000 људи довучених са свих страна Србије у Ниш, направи 100.000 присталица на митингу Српског покрета обнове у овом граду, који су клицали "У Хаг, у Хаг...".

Зар постоји нека разлика између СПО-овог "Србе у Хаг" и усташког "Србе на врбе"? Оне који су заборавили, ваља подсетити на стару љубав ове странке према Хашком трибуналу, коју су чак покушали да преточе у законски пројекат 1995. године, када су поднели иницијативу Савезној Скупштини Савезне Републике Југославије о сарадњи са Хашким судом, који представља само још један вид притиска на Србе.

Глас за НАТО

Данас је једини проблем "Студија Б" како обичном посматрачу политичких збивања, који је иоле здраве памети и притом не ужива наркотичка средства, објаснити и чиме оправдати цик-цак понашање Вука Драшковића.

Да су потурице горе од Турака, могли смо се уверити из изјава Вука Драшковића датих "Студију Б" у времену притисака и уцена из Рамбујеа, у данима када је Влада народног јединства улагала последње атоме снаге не би ли мирним путем и дипломатским средствима наша излаз из проблема на Косову, са онима који унапред нису хтели решене про-

"Студио Б" "лајавац" Запада који од својих газда прима бакшиш у доларима

блема који су сами створили, већ разлог за уништење Србије и српског народа. У тадашњим наступима председник Српског покрета обнове свесно замагљује суштину, наводно се залажући за одбрану Косова и Метохије и означавајући шиптарски тероризам као извор наших невоља, уместо његове иницијаторе и спонзоре на Западу.

Колико год употребљавао мимикрију као једину константу своје политике, Драшковић није издржао да преко

Љубавни зов несуђеног намесника Србије

Из овог периода остаће упамћена синифовска напињана "Студија Б" да прикажу Вука Драшковића из једног државничко-дипломатског угла, не би ли им он умањено бол и залечио ране због немогућности реемитовања "Гласа Америке" на њиховој фреквенцији. Остајући доследан свом антисрпском програмском концепту, телевизија "Студио Б"

очију јавности сва политичка лутања Вука Драшковића и лоповско деловање његове градске власти у Београду.

Лаж и клевета средство "истине"

Српска радикална странка је пуних пет година била изложена најпрљавој медијској блокади од стране државне телевизије, која је у то време достигла свој врхунац у стварању једног монополарног политичког света. У томе и јесте суштина злоупотребе медија зарад постицања одређених политичких циљева.

Најдоследнији следбеник тадашњег РТС-а је данашњи "Студио Б". Медијску поруку и информацију за националну телевизију и београдску телевизију по аналогiji представљају речи "лаж и клевета". Њихов једини задатак је да мењају мишљење људи и зато они са таквом безобзирношћу атакују на подсвест гледалаца.

Такав концепт Радио-телевизије Србије донекле је нарушен уласком Српске радикалне странке у Владу народног јединства, који је допринео за нијансу квалитетнијој медијској слици. И поред незаобилазног политичког утицаја Српске радикалне странке, овај навећи електронски медиј у нашој земљи и даље не може и неће да се отресе своје идеолошке матрице.

Пуштајући Српску радикалну странку "на кашичицу" у информативном програму са подједнако дозираним Српским покретом обнове, Радио-телевизија Србије следи политику Социјалистичке партије Србије и Југословенске левнице, "седења на две столице", односно њиховог балансирања између коалиционог деловања са радикалима у Влади народног јединства и подршке Српском покрету обнове у Скупштини града Београда.

Драшко Марковић

Челници Градске скупштине и Владе "Студио Б" мора да их у свакој прилици прикаже као центар света

свог личног мегафона, "Студија Б", не огласи: "Српски покрет обнове жели Савезну Републику Југославију у НАТО-у". По њему, како каже, боље нека се НАТО војници сукобљавају и туку са шиптарским терористима, него наша војска и полиција.

Фреквенција за издају

Овај претендент за главног америчког играча на српској политичкој сцени остаје и даље доследан својој лакејској улози, па не могавши да сакрије одушевљене планом Черномирдин-Ахтисари и окупацијом Косова и Метохије, рече преко ове назови београдске телевизијске станице да ће лично дочекати и руковати се са војницима НАТО-а.

Нажалост, већина Срба, која је на Косову и Метохији доживела улазак војника НАТО-а и њихових помагача из терористичке ослободилачке војске Косова, није више међу живима.

Овај лажни месија успео је до сада да развргне и упропасти сваки коалициони споразум, с ким год га је започео, било са опозиционим или са владајућим блоком. Растирио се Денос, разбила се коалиција "Заједно", а због штеточинског и капитулантског понашања за време рата избачен је из Савезне владе. Сетимо се само колико су проблема имали надлежни у Војсци Југославије за време ратног стања и колико су напора уложили да би спречили подривачко и дефетистичко деловање "Студија Б".

бесомучно понавља плачљиве интервјуе Вука Драшковића водећем гласилу америчке диктатуре CNN-у, у којима се на најприземнији ултразички начин доворавља својим менторима, препоручујући се за намесника будуће окупирани Србије.

Али, ни сва лакировка "Студија Б", колико год се трудио и ушњао главни уредник ове куће, не може сакрити од

Посланици Српског покрета обнове у Скупштини Србије подржали су план Черномирдин-Ахтисари. Ако је за утеху, још нису приредили обећани дочек НАТО окупаторима

ЕКСКЛУЗИВНО

ЈАВНИ ПОЗИВ ЗА КУПОВИНУ НАЈЈЕФТИНИЈИХ ПЛАЦЕВА У СРБИЈИ

ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ

ЈАВНИ КОНКУРС

За доделу плацева у Петровчићу

- Плацеви се уступају уз накнаду од 15 динара по квадратном метру
- Право учешћа имају сва правна и физичка лица
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име оглашавања уплати износ од 50,00 динара на жиро рачун "Земунских новина"
40805-637-5-6006714
- Пријаве на конкурс достављају се Одељењу за имовинско-правне послове Општине Земун, Трг победе 1, други спрат - соба 60
- Све информације на телефон
011/ 198-323 локал 36

ПЕТРОВЧИЋ

ЦЕНА ПЛАЦЕВА 15 дин/м²

ПОЖУРИТЕ!
ЈОШ САМО 21 ПЛАЦ
ПО НАЈНИЖОЈ ЦЕНИ У СРБИЈИ

ПЛАВИ ХОРИЗОНТ

**У НАЈСУНЧАНИЈЕМ ДЕЛУ ЗЕМУНА
НАЈМЛАЂЕ ОПШТИНСКО НАСЕЉЕ**

- НАСЕЉЕ ОД БЛИЗУ 900 ПАРЦЕЛА
ВЕЛИЧИНЕ ОД 5 ДО 8 АРИ
- ИДЕАЛНА САОБРАЋАЈНА ВЕЗА
- ИНФРАСТРУКТУРА ВЕЋ НА ОБОДУ НАСЕЉА

**ЦЕНА ПЛАЦЕВА:
200 ДИН/М²**

**ИЗВРШНИ ОДБОР
СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ЗЕМУН
РАСПИСУЈЕ КОНКУРС
ЗА ДОДЕЛУ ПАРЦЕЛА У НАСЕЉУ
ПЛАВИ ХОРИЗОНТ**

- Парцеле се налазе у продужетку насеља „Алтина”, са леве стране пруге Београд-Батајниша, од Добановачког пута до насеља Земул поље.
- Право учешћа на конкурсима имају сва правна и физичка лица.
- Парцеле се додељују уз надокнаду од 200 динара/м².
- Сваки учесник конкурса дужан је да на име трошкова уплати износ од 200 динара на жиро-рачуни бр. 40805-637-5-6006714 „Земунске новине”.
- Пријаве се подnose у Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове, соба 65, а информације на телефон 198-323/36

